

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Çok eğlenceli." Publishers Weekly

âşık

değilim,

olabilirim

Roman

Kore dizilerinde
ve aşkta
her şey mübahtır.

Maurene Goo

Maurene Goo

Los Angeles'ta çiçekli duvar kâğıtları ve bir sürü kitap arasında büyüyen Maurene Goo, San Diego'da iletişim okuduktan sonra yayıncılık ve yazın üzerine mastırını tamamlamıştır. İlk kitabı Since You Asked... 2013 yılında yayımlanmadan önce kitap sektöründe çalışan yazar, eşi ve iki kedisiyle birlikte Los Angeles'ta yaşamaktadır. Yazarı takip edebilmek ve hakkında daha fazla bilgiye ulaşmak için <https://maurenegoo.com> adresini ziyaret edebilirsiniz.

ÂŞIK DEĞİLİM,
OLABİLİRİM

ÖZGÜN ADI: I Believe in a Thing Called Love
KİTABIN ADI: Âşık Değilim, Olabilirim
YAZAR: Maurene Goo
ÇEVİREN: Bige Turan Zourbaki
EDİTÖR: Gökçe Yavaş
KAPAK TASARIM: Meltem Muzmuz
BASKI VE CİLT: Vizyon Basımevi
Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z Beylikdüzü-İstanbul
Matbaa Sertifika No: 28640

Text Copyright © 2017 by Maurene Goo
Published by arrangement with Farrar Straus Giroux Books for Young Readers
An imprint of Macmillan Publishing Group, LLC. All rights reserved.

© PENA YAYINLARI A.Ş., İstanbul 2018

1. Baskı: Mart 2018

ISBN: 978-605-9441-74-2

© Bu eser üzerindeki tüm haklar 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu çerçevesinde yayımcıya aittir. Yayımcının izni olmaksızın, eserin tümünün veya bir kısmının veyahut içeriğin herhangi bir bölümünün, herhangi bir formatta -elektronik, mekanik ve sair formatlar da dahil- kopyalanması, çoğaltılması, dağıtılması, yayımlanması, değiştirilmesi, tercüme edilmesi veya sair şekillerde işlenmesi, her türlü ticari kullanıma konu edilmesi; kaynak belirtilerek eğitim veya tanıtma amaçlı alıntılama dışında, eserden herhangi bir surette alıntılama yapılması ve eserin her ne ad altında olursa olsun kullanıma konu edilmesi 5846 sayılı ilgili kanun çerçevesinde yasak olup hukuki ve cezai mesuliyet doğurmaktadır.

PENA YAYINLARI A.Ş.
Halaskargazi Caddesi No: 51 Şişli-İstanbul
Tel: +90 212 368 8300 | Faks: +90 212 381 7648
e-posta: info@penayayinlari.com | www.penayayinlari.com

Yayıncı Sertifika No: 27481

Maurene Goo

ÂŞIK DEĞİLİM, OLABİLİRİM

İNGİLİZCEDEN ÇEVİREN:
Bige Turan Zourbaki

Aşkta ve Kore dizilerinde her şey mübahtır.

Kore dizilerinden özenip de âşık olan herkese...

GİRİŞ

Yedi yaşındayken beyin gücüyle kalemi oynatabildiğimi sanmıştım.

Bir hikâye duymuştum: Bir adam iskambil oyunlarında hile yapabilmek için kartların arkasını görebilmeyi öğrenmiş. Mutlak konsantrasyon sağlayıp ve iyice odaklanırsa beyin gücüyle normal insanların yapamadığı şeyleri yapabiliyormuş, mesela havada durabiliyor, kızgın korların üstünde yürüyebiliyor ya da nesneleri hareket ettirebiliyormuş. Bunların hepsini yapmayı öğrenmiş. Ancak denediği ilk numara, bir nesneye saatlerce bakıp onu hareket ettirmekmiş.

Bu yüzden bir akşamüstü ben de çalışma masamın üstünü boşalttım ve tavşancıklı, pembe kalemimi boş, dümdüz zemine koydum.

Odamın kapısını kapattım, bütün perdeleri çektim, güneş batmaya başlarken odayı karanlığa bırurdum. Masaya oturup kaleme bakadurdum. Hareket ettirmeye çalıştım.

Baktım da baktım. Belki saatlerce. Babam kapımı tıklatınca, “*Yalnız kalmak istiyorum!*” diye avaz avaz bağırdım ve gözlerimi kalemden ayırmadım. Babam kapının diğer tarafında homurdandı ve ayaklarını sürte sürte uzaklaştı.

Akşam yemeği saati gelince babam kapıyı yumruklayıp yemek yemem gerektiğini söyledi. “Yalnız kalmaya mola!” diye seslendi.

Ağzım kurumuştı, karnım zil çalıyordu ama gözlerimi kalemin tavşan desenine odakladım ve babama yemeği kapının dışına bırakmasını söyledim.

Duymamış gibi kapıyı tıklatıp başını içeri uzattı, “Desi?” diye seslendi.

“Appa, burada çok önemli bir şey yapmaya çalışıyorum,” dedim.

Normal bir baba, yedi yaşındaki kızından açıklama beklerdi. Neden odasına kapanıp saatler boyu bir kaleme baktığını merak ederdi.

Ama söz konusu kişi benim babamdı. Onun kızı da bendim. Dolayısıyla babam omuz silkti ve bana tepside balık, pilav ve turp çorbası getirip çalışma masama koydu. Kalemin duruşunu bozmamaya özen gösterdi.

Yemeğin kokusunu alınca başım döndü. Yine de bakışlarımı kalemden ayırmadım.

“Şey, Appa?..”

Babam tek kelime etmeme gerek kalmadan biraz pilavdan aldı, çorbaya batırdı ve kaşığı ağzıma getirdi. Koca bir lokmada mideye indirdim. Sonra babam yemek çubuklarını alıp bana biraz balık yedirdi. Çiğnedim. Suyu dudaklarıma getirince minnetle yudumladım.

Yemeğin çoğunu bitirince babam sırtımı sıvazladı ve tepsiyi alıp odadan çıktı. Kapıyı kapatmadan önce, “Çok geç yatma,” dedi.

Yakıtımı almış, beyin gücüm öncekinden güçlenmiş halde kaleme bakmayı sürdürdüm.

Ondan sonra ne oldu? Eh, hayatım üstüne yemin ederim, bugün bile aklımda, aynen şöyle oldu: O kalem yerinden oynadı. Minicik bir hareketti, muhtemelen benden başka kimse anlayamazdı ama ben o kalemin *azıcık* bana doğru yuvarlandığını ve durduğunu gördüm ya çılgılığı bastım. Sandalyemden fırlayıp büyük bir hayretle saçlarımı yoldum. Daireler çizerek koştum ve kendi çapımda dans ettim. Sonra da yüzüstü yatağa düşüp uyuyakaldım.

Birkaç nesneyle daha aynı numarayı denemeye kalktım, çilek kokulu bir silgi, balerin şeklindeki pasta süsü, çam fıstığı... Ama şansım yoktu. Buna rağmen, bundan sonraki yıllar boyunca, beyin gücümle nesneleri oynatabileceğime inandım. Gizliden gizliye sihirli şeylerin meydana geldiği o küçücük, özel çembere dahil olduğuma inanıyordum. Sıradan insanların başına gelmeyen, bir avuç seçilmiş kişinin yaşadığı olayların yaşadığı o çembere.

Güçlü beynime dair bu çocuksu inancım zamanla azaldı. Bir şekilde silkinip kendime gelmedim ya da hayatın hiç de sihirli olmadığının soğuk, acı gerçeğine aymadım. Sadece yaşamımın o evresinden yavaşça sıyrıldım.

Gelgelelim, kafaya koyarsanız, asla yılmazsanız, istediğimizi oldurabileceğimize dair inancımı hiç yitirmedim. Gözünüzü hedeften ayırmazsanız oluyordu. Bunu yaparsanız

hayatınızda kontrol edemeyeceğiniz hiçbir şey olamazdı.

Yedi yaşındaysanız ve annenizi yeni kaybetmişseniz bu; manyak güçlü bir yetenektir. Annemin ölümünün hemen ardından neler olduğunu pek hatırlamıyorum ama babamın sadece o aylara has bir versiyonunu hep hatırlıyorum. Gerçek halinin bir gölgesiydi, gece beni yatıran, yemek hazırlayan ve bana aynı derecede ilgi gösteren bir gölge. Fakat ona bakmadığımı sandığı zamanlarda, saatlerce karanlıkta koltukta oturan birisiydi. Sabaha karşı üçte annemin sardunyelerini sulayan, bir saat daha uyuyabilecekken annemin altıya kurulmuş alarmini değiştirmeyen birisiydi. Her sabah boş bir kâseye beş dakika bakan, annemin kendine has aynı anda süt ve gevrek dökme hareketini görmeyi bekleyen birisiydi. Annemin zamanlaması o kadar harikaydı ki mısır gevreği ve süt kâseyi aynı anda doldururdu.

Sonra bir gün, teyzemin mutfakta eniştemle fısır fısır konuştuğuna kulak misafiri oldum. “Zaman bütün yaraların ilacıdır.”

Böylece bu süreci hızlandırmaya karar verdim.

Babamın alarmini kırıp gözyaşları içinde parçalarını ona gösterdim. Yerine yenisini alması haftalar sürdü, o zaman da artık saati yediye kurmaya başladı. Her sabah masaya oturmadan önce gevreğini hazır ettim ki boş kâseye bakakalmasın. O yemeğini yerken ben de sardunyelerini suladım.

Bir süre sonra eski babam geri döndü. Annemin alyansını küçük bir porselen kutuya koydu, evin dört yanındaki fotoğraflarının tozunu sevgiyle aldı ve hayatımıza devam ettik. Babamın gözlerinin altındaki halkalar gitti, sardunyeler coşup garaj kapımıza kadar uzandı.

Zaman zaman dinlemem. Desi Lee bütün yaraların ilacıdır.

Tek ihtiyacınız olan bir plan ve eyleme geçmek. Babamı arka bahçemizde kaz yetiştirmeye böyle ikna ettim, ortaokuldaki kütüphanemizi bütçe yetersizliğinden kapanmaktan böyle kurtardım, on altıncı yaşgünümde bungee jumping yaparak (çişimi biraz kaçırmış olabilirim) yükseklik korkumu böyle yendim ve her sene böyle sınıf birincisi oldum. İnsan hayallerini tuğla tuğla üstüne koyup bir duvar örer gibi gerçekleştirebilir, buna inandım, hâlâ da inanırım. İnsan azmetti mi her şeyi başarabilir.

Âşık olmayı bile.

1. BÖLÜM

Hayat ağır çekimde montajlanmış, bir dizi nostaljik görüntüden ibarettir diyecek olsaydık, aradaki çoğu sıkıcı kısmı kaçırırdık. Doğumgünümüzde mumları üflediğimiz anın silik resimleriyle ilk öpücüğümüz arasında bir sürü, koltukta oturup televizyon seyretme zamanı kalırdı. Ya da ödev yapma. Ya da saç düzleştiriciyle en harika su dalgasını yapmayı öğrenme.

Ya da benim durumumda bir başka okul etkinliğinde etrafı kolaçan etme. Mesela sonbahar karnavalı.

Artı, bir parça kusmuk.

Geri dönüşüm kutusuna kusmakla meşgul Andy Mason'ın sırtına hafifçe vurdum. Hayatımın montajında kırılacak, leş kokulu anlardan biriydi.

Doğrulurken, “İyi misin?” diye sordum bir doksanlık tenis takımı kaptanına. Dikkatlice ağzını silip evet anlamında başını salladı.

“Teşekkürler, Des,” dedi mahcupça.

“Sorun değil ama bir daha üst üste üç kere balerine binme istersen, tamam mı?”

Kasım ayının son günlerinde bir cumartesi gecesiydi ve Monte Vista Lisesi sonbahar karnavalı bizim kampüste, Orange County’de, deniz kenarına inşa edilmiş, son teknoloji bir mimari harikası okulumuzda tam gaz devam ediyordu.

Andy en yakın arkadaşım Fiona Mendoza’nın yanından yalpalayarak geçip gitti. Fiona burnunu kırıştırarak ondan uzak durmaya çalıştı. “Kusan bir tip mi?” diye sordu bol eşofmanı, kırıış kırıış erkek tişörtü, dağcı sandaletleri ve şimşek desenli şalıyla. Kalın sürme çektiği kehribar rengi gözlerini bana dikmiş, yavaş ve kasten kırpıştırıyordu. Kötü kadın makyajı yapan bir evsiz gibi giyinmeseydi aslında tam bir Meksikalı Amerikan Disney prensesine benziyordu.

“Hep böyle *iri yarı* erkeklerin midesi hassas çıkar zaten,” dedim.

“Şanslısın.” Göz kırptı.

Burnumdan bir homurtu çıkardım. “Evet, sen iri erkeklerle *bayılırsın* zaten.” İşin aslı, Fiona minyon kızları seviyordu.

Burnumdan çıkardığım homurtu ciğerlerimi söken bir öksürüğe dönüştü ve iki büklüm öne eğildim. Doğrulduğumda Fiona elinde bir termos bardak tutuyordu. “Baban bunu sana getirmemi rica etti,” dedi.

Termosun kapağına iki soğuk algınlığı hapı bantlanmıştı, üstüne yapıştırılmış postiti görünce gülümsedim. Babamın kargacık burgacık elyazısını okudum: *Bok gibi hissetsen de çok yemek ye!* Bir oto tamircisinin imzası olarak her şeyin üstünde siyah lekeler bırakmıştı.

Termosun kapağını açtığım gibi tuzlu yosun çorbası kokusu dışarı sızdı. “Mmm, sağ ol Fi.”

“Rica ederim ama neden buradasın? Sen neydi, batır falan olmadın mı?” diye sordu. Birlikte yürüyüp banka oturduk.

“Çünkü hatırlatırım, bu gecenin sorumlusu benim. Ayrıca senin o batır dediğin hastalığa artık zatürree diyoruz. Dolayısıyla, hayır, ondan olmadım.”

“Sen *her şeyin* sorumlusu olarak baştasın. Yanlış anlama Desi ama bildiğin, kıcı kırık okul karnavalı işte.” Fiona banka yayıldı. “Okul yönetim kuruluna seçilmiş ufaklıklardan biri devralamaz mıydı?”

“Kim? Bahtsız bedevi başkan yardımcısı Jordan mı?” Jordan benim yardımcımdı ve göreve sırf saç modeli sayesinde seçilmişti. “Ona kalsa anca yarın gelirdi. Yok, olmaz. Ben haftalar boyu oturup plan yapacağım, sonra birisi gelip Monte Vista karnavalını batıracak.”

Fiona bana dik bakarak ne kadar inekçe konuştuğumu bariz kıldı ve üstümüze bir sessizlik çöktü. Cezamı yeterince çektikten sonra da konuştu. “Des, biraz gevşemen lazım. Son sınıf-tayız, artık sakın ol.” Fiona’nın tüm bedeni bu fikrinin altını çiziyordu, banka oturup bağdaş kurmuş, tek kolunu yaslanma yerine dayamış, çenesini de kolunun üstüne yaslamıştı.

Çorbamdan bir yudum alıp cevap verdim. “Stanford’a kabul edildim mi?”

Bunun üstüne Fiona dimdik oldu, uzun ve simli tırnağını bana doğru uzattı. “Hayır! *Hayır*. Başvuru formunu yolladığın günden itibaren, bir daha bu konu hakkında sene sonuna kadar tek kelime duymak istemiyorum.” Dramatik bir etkiyle durdu. “Hatta, ömrümün sonuna kadar duymak istemiyorum.”

“Eh, çok yazık!” Hapları ağzıma atıp suyla yuttum.

Fiona gene bana dimdik bakıyordu, bakışları huzursuz edici ve biraz da korkutucuydu. “Des, seni havada karada kabul edecekler. Eğer senin gibi inek-melek biri oraya alınmayacaksa kim alınacak?”

Tekrar öksürdüm ve boğazımdan kıyametin yaklaştığının habercisi, balgamlı bir hırıltı çıktı. Fiona gözle görülür şekilde benden uzaklaştı.

Göğsümü yumrukladıktan sonra konuştum. “Kâğıt üstünde kaç öğrencinin aynı benim gibi görüldüğünden haberin var mı? A’larla dolu, 4.25 ortalaması olan, öğrenci komitesi başkanı, spor yapan, SAT’de ful çekmiş, bir milyon saat kamu hizmeti yapmış bir sürü öğrenci vardır.”

Bu tanıdık serzeniş karşısında Fiona’nın yüzü ifadesizleşti. Önümüzden geçen bir grup kızı süzerken can sıkıntısının sınırlarında cevap verdi. “Eh, tam da bu yüzden görüşme istemedin mi?” İkinci sınıftan beri en yakın arkadaşım olan Fiona, Desi Lee Stanford hayaline on yaşında kapıldığımdan artık bu sözleri ezberlemişti.

“Evet ama mülakat şubatta, başvurumu gönderdikten bir ay sonra. Önbaşvurunun son tarihini kaçırmış olduğum için şu anda geriliyorum işte,” diye mırıldandım.

“Des, bin kere konuştuk bu konuyu. Sen normal zamanda başvurmak *istedin*, kabul ihtimali daha yüksekti filan, hatırladın mı?”

Çorbamı karıştırdım. “Evet, biliyorum.”

“O yüzden artık kendini yırtma, tamam mı?” Fiona kolumu sıvazladı.

Çorbamı bitirdikten sonra Fiona, arkadaşımız Wes

Mansour’u bulma bahanesiyle sıvıştı. Bir süre tekrar karnavalda başıboş dolaştım, okulun beyzbol takımı oyuncularının bütün pelüş hediyeleri şirin kızlara vermesini engelleyip dondurma kamyonetinde uzadıkça uzayan sırada bekleyen insanların isyan etmelerini önledim. Tuvaletlere doğru giderken üçüncü sınıflardan tanıdığım birkaç kişiye rastladım, şık tişörtler ve pahalı ayakkabılar giymiş, bakımlı erkek grubuydu.

“Selam patron. Nasıl gidiyor?” diye sordu içlerinden biri, gözleri ıslıl ıslıldı ve alımlı bir çocuktü. Belli ki annesinin karından kafasında zarif bir fötr şapkayla çıkmıştı.

Bakışlarını bana çevirdiklerini hissedince yanaklarım kızardı. “İmmm, güzel. İyi eğlenceler!” Tuhaf bir el hareketiyle onlara el salladıktan sonra oradan uzaklaştım. Tanrı aşkına. *İyi eğlenceler mi!* Ben kimdim peki, *anneleri mi?* Tam içimden saçımı başımı yoluyordum ki biri arkamdan beni yakaladı.

“Hey, n’aber, *patron?*” Kulağımın dibindeki bu alaycı ses Wes’e aitti. Wes. Modern, kusursuz kabartılmış, özenle yapılmış, gür siyah saçlı, en kusursuz esmer tenli ve şahane kirpiklerinin altında ezilen, her daim uykulu gözlü Wes. Kızlar ona hastaydı. Evet, iki en yakın arkadaşım, bana seksi olmayışımı her gün hatırlatan, bu iki inadına seksi insandı.

Arkamı dönüp koluna bir şaplak attım.

Wes kolunu tutup yüzünü buruşturdu. “Kelimeler çuvala mı girdi!” diye söylendi. Fiona hemen arkasındaydı, elinde pamuk şekerle dolu devasa torba vardı. İkisine de kaşlarını çatarak baktım ama cevap veremedim tekrar öksürük krizine tutuldum.

“İyyy, Des,” dedi Wes, tişörtünün yakasıyla burnunu

kapatarak. “Haftaya çok önemli maçım var ve hastalanırsam seni geberdirim.” Wes de aynı benim gibi, ineklemeye ve spora önem veren biriydi. Spor dalında seçimi basketboldu, bilim dalında fizik, ilgi alanında seçimi çizgi romanlar ve Settlers of Catan oyunuydu. Bir keresinde üç ay boyunca internette birinciliği elden bırakmamıştı, sonunda sekiz yaşında Brezilyalı bir velet onu yenmişti.

“Mikroplar iyidir, biliyorsun,” dedim ve şiddetle boğazımı temizledim. Wes de, Fiona da suratını şekilden şekile soktu.

“Kalsın, biz almayalım, Dr. Desi,” diye homurdandı Wes.

“Ah, daha yeni başlıyorum. Dışkı naklinin geleceği hakkında söyleyeceklerimi dinlemek ister misiniz?”

Wes dramatik edayla gözlerini kapattı. “Adı batasınca bağırsak bakterilerinin meziyetleri hakkında tek kelime duymadan bir hafta geçirmek isterim.”

Omuz silktim. “İyi. Ama sonra ben doktor olup dışkı nakliyle mevsimsel alerjiyi tedavi ettiğimde bana teşekkür edersiniz.”

“Tanrım!” Fiona pamuk şekerinin geri kalanını çöpe attı.

Daha fazla şikâyet etmelerini bekledim ama onun yerine sessizlik oldu. Ve garip ifadeler... Fiona ve Wes arkama doğru bakıyordu. Kendi etrafımda döndüm ve kocaman bir göğüsle burun buruna geldim.

“Dışkı nakli nedir?” diye alçak sesle sordu birisi.

Kafamı kaldırıp baktım. Of, tanrım.

Max Peralta. Bir seksen beşlik, yakışıklı mı yakışıklı... birinci sınıf öğrencisi. Derken arkamda kıs kıs gülüşmeler duydum. Fi ve Wes, okulun ilk günü abayı yaktığım çocuğun

birinci sınıfa başlamış bir çömez olduğunu öğrenince... eh, en şahane günü yaşamıştık.

“Ah, ııı, hiçbir şey. Selam, n’aber!” dedim, sesim çoktan sadece köpeklerin duyabileceği, tuhaf bir tizlik notasına ulaşmıştı. *Desi, sesini kontrol altına alana kadar SAKIN konuşma.*

Çocuk güneşte esmerleşmiş teninde bembeyaz parlayan dişleriyle tebessüm etti. Bu çocuk nasıl birinci sınıf olabiliirdi ki?

“Karnaval çok güzel olmuş, Desi.”

Domates gibi kıpkırmızı oldum. “Teşekkürler, Max.” *Tamamdır, hallettin. Yüz ifaden soğukkanlı olsun, omuzlarını gevşet, içinden gelen, her şeye sazan gibi atlama!*

Çocuk bir saniye ayaklarına baktı, sonra gülümseyerek başını yana eğdi. *Öfff.*

“İıı, şey soracaktım... Buradan çıkışta işin var mı?” diye sordu.

Sesim gırtlığımda tıkanıp kaldı. Temizledim. *Ciyaklamak YOK! “Karnavaldan... sonra mı?”*

“Evet, ne bileyim, ortalığı toplaman filan gerekiyor mu?”

Kulaklarım yanmaya başladı, arkadaşlarımla bakışlarını üstümde hissedebiliyordum. “Hayır, temizlik yok. Boşum.” Bir dakika, onu yüreklendiriyor muydum? Çocuk çok tatlıydı, ona şüphe yoktu ama... birinci sınıftı sonuçta.

Sanki o da aklımı okumuştı. Gözlerini benden ayırmadan, “Biliyorum, muhtemelen birinci sınıflarla çıkmıyoursundur ama?..” diye sordu.

Ha-ha: “Çıkmak.”

Haklıydı aslında. Max birinci sınıf. Ben son sınıf. O yüzden reddetmeye çalıştım. Ama onun yerine, içimden öksürük

krizinin yükseldiğini hissettim. Elimi göğsüme koydum, ağzımı sımsıkı kapadım. *Hayır, şimdi hiç sırası değildi.*

Gelgelelim, bazı şeylerin önüne geçemezsiniz.

Ben de o yüzden öksürdüm. Hem de deli gibi.

Sabahtan beri göğsümde hırıldayıp duran o balgam var ya?

Max'in havalı, çizgili tişörtünün üstüne pıt diye konuverdi.

2. BÖLÜM

Kendimi öldürmek istiyordum desem hafif kaçır.

Tanıdık bir felç geçirme hissiyle uyuştum, elimle ağzımı kapattım ve lacivert kırmızı çizgilerin arasında duran topağa baktım. O tişörtün çizgileri sonsuza dek hafızamdan silinmeyecekti. Kalın lacivert, aralarda ince kırmızı çizgiler. Çok güzel bir tişörttü.

“İı... yoksa bu şey mi?” Max’i duydum ama suratına bakamıyordum. Sadece gömleğini öne doğru çekip tikslenme sesi çıkardığını duydum.

Nihayet cılız bir sesle, “Affedersin, hastayım da,” diyebilirdim.

“Şey... olsun. Immm, neyse ben biraz...” dedi ve kalabalığa karışıp kayboldu.

Kapüşonumu kafama geçirip Fiona’ya döndüm ve omzuna yaslanıp çılgık attım.

Fiona ne yapacağını bilemez halde kafamı okşadı. “Vay canına, senin kulvarında bile destansı diye taçlandırılacak bir flatırıştı. Cidden yani, vay canına,” dedi. Wes gözünden yaşlar

gelerek gülmekten konuşabilecek halde değildi.

Flatırış. Flört etmeye çalıştığım zamanlarda işleri yüzüme gözüme bulaştırıp batırışımı anlatan, Wes'in icadı kelime. Çaktınız mı? Flört + batırış = *Flatırış*. Birinci sınıftayken doğmuş bu sözcüğün ilham kaynağı olayda; bir yıl boyunca titizlikle İngilizcesine yardım ettiğim ve âşık olduğum, utangaç, tatlı Harry Chen, sonunda İngilizce öğretmenimize âşık olduğunu itiraf etmişti. Öğretmenimiz erkekti.

Ancak bu olaydan önce bile ben hep flatırdım. Ne zaman bir çocukla konuşmaya kalkışsam. Ne zaman bir çocuk benimle konuşsa ya da bana karşı en ufak ilgi gösterse muhakkak bir şeyler ters giderdi. Hiç anlamıyordum; hayatımın diğer alanlarında ben Akıllı Başında Kızdım. Stanford'a gidecek olan kız. Bir bu alanda dikiş tutturamıyordum.

Ne kadar klişeydi, hayatın her alanında başarılı olup aşkı kaybediyordum. *Vah-vah-vah*.

Mahmur gözlerle Fiona'ya baktım. "Teşekkür ederim. Her zaman beni rahatlatırsın. Can dostum. Eski dostum, kankam. Kanki manki. Manki... kanki."

Fiona acı haber verircesine başını sağa sola salladı. İnsan birine başını yaslayıp teselli edilmek istiyorsa gitmesi gereken kişi kesinlikle Fiona Mendoza değildi. Fiona aksine, size bir tokat atıp kendinize gelmeniz için gözünüzü açardı.

Omuz silkti. "En azından birinci sınıftı." *Birinci sınıf* kelimelerini duyunca iyice hönkürerek ağladım. Max'in birinci sınıfa gittiğini öğrendiğimde ona olan kara sevdami hızla söndürmüştüm ama yine de yakışıklı çocuktı. Bana çıkma teklif etmek üzere olan, yakışıklı bir çocuktı.

İki en yakın arkadaşım, tüm iyi niyetlerine rağmen, bir ilişkimin olmasının benim için neden bu kadar imkânsız olduğunu hiç anlayamıyorlardı. Bu ikisi ana karnından, kendilerine has hayran kitleleriyle doğmuştu.

Wes telefonunu çıkarıp resmimi çekti.

“*Ver şunu!*” diye ciyakladım, telefonu elinden kapıp hemen resmimi sildim.

Wes, “Hadi ama, Meşhur Desi Flatırış Anı koleksiyonuma ekleyecektim,” diye sızlandı.

“*Eceline mi susadın?*” Wes’e her gün bir kere bu tehdidi savururdum.

Flatırışlarımın bitmeyeceği o kadar kesindi ki Stanford’a üniversite başvuru mektubumda bununla ilgili espri bile yapmıştım. Anlarsınız ya, temel insan kusurlarımı göstermek için. Çünkü insan, kusurlarından bile faydalanabilirdi. Tevazu ve rezil olmuşluklarımın kombinasyonu ile iyi bir yeri garantilemeyi umuyordum. Bir bu, bir de SAT puanım vardı.

En iyi kısmıysa ben de gülüp geçebilirdim. Elimde o kadar çok uğraş vardı ki hepsine ek olarak erkeklerin vaktimi alması muhtemelen benim için daha iyiydi. Dikkatimi vermem gereken bir sürü şey vardı zaten.

Ayrıca başka birinin, yüzünüzdeki gözenekleri o kadar yakından gördüğünü düşünmek benim için korkunçtu.

Okulda ertesi hafta, futbol sahasında Eastridge Akademi’ye karşı dişimi tırnağıma takmış, mücadele ediyordum.

Futbolu seviyordum; satranç ve yüz metrelik koşu karışımı

gibiydi. İyi bir günde, adeta geleceği görebiliyordum: Her pas, topun ağlara gidişiyile biten büyük planın parçasıydı.

Bugün de iyi günlerimizden biriydi.

Uzatmaları oynuyorduk ve 1-1 berabereydik. *Şimdi ya da asla, Des.* Takım arkadaşım Leah Hill'le yarım saniye göz göze geldik ve topu bana attı. Eastridge savunmasının pırıl pırıl, bir örnek örgülü kafalarının üstünden baktım ve topu kalenin köşesine yolladım.

Düdük çaldı, Eastridge oyuncuları gözyaşı ve yuhalamalarla yerlere çökerken galibiyetimizi kutlamak için arkamı dönüp koştum.

Havada çakılan beşliklerden sonra arkadaşlarıma el salladım ve otoparka doğru yürüdüm.

“Dinlen biraz, Lee!” diye seslendi Koç Singh, babamın arabasına ulaştığımda. Sesinin geldiği yöne doğru şöyle bir el salladım çünkü hâlâ o salak soğuk algınlığı virüsüyle savaşıyordum. Oyunun adrenali gittiği için geriye sadece bitkinlik kalmıştı.

Hantalca ilerleyen, bebek mavisi bir Amerikan şaheseri beni bekliyordu. Babam her tür klasik arabayı kusursuzlaştırabilecek tamirci olmasına rağmen, koca bir tekne boyutunda, hiç seksi olmayan, 1980 model Buick LeSabre kullanıyordu. Yemin ederim, babamın tuhaflikları her yıl katlanarak artıyordu.

Evet, *babam* beni okuldan almaya geliyordu. Geçen sene babamın bana doğumgünü hediyesini, yani topu topu yirmi dakikalığına sahip olduğum, üstü açık avcı yeşili Saab'ı evimizden on metre ötedeki sokak lambasına çarpmıştım. Önüme bir tavşan çıkmıştı ve frene basmak yerine, benim ani tepkim direksiyonu çılgınca kırmak olmuştu.

Bu olayın ardından babam bana güvenip de araba veril-meyeceğine inandı. Ama taş gibi teknesini yakın mesafelerde kullanmama izin veriyordu, ben de hiçbir zaman Saab'ın ye-rine yenisini almasını istemiyordum. Hayattaki hedeflerimin en üstünde babamı endişelendirmemek yer alıyordu.

Arabaya yürüyüp tüm gücümle kapıya asıldığımda şoför koltuğunda gazete okuyordu.

“Ah! İşte geldi!” dedi ağzı kulaklarına vararak, gazeteyi kat-ladığı gibi kontrol panelinin üst tarafına attı. Gülünce geniş, yuvarlak yüzünde güller açtı. Gözlerinin köşeleri ve esmer cildi kırışıklı. Hâlâ saçları gür ve siyahtı, tek süsü buydu. Babam her sabah aynanın karşısında o saçlarını tarayıp ka-bartır ve sonra üstüne yağ lekeli bir gömlek ve tulum giyerdi.

“Selam Appa.” Sırt ve spor çantamı arka koltuğa attım, rahat bir oh çekerek yolcu koltuğuna otururken her yanıma ağrıyordu.

Babam nasırlı avcunu hemen alnıma koyup, “Aman tan-rım. Ateşin var senin!” dedi. *Şu aman tanrım derken ağzını yayıştı beni her seferinde öldürüyordu.*

Arkama yaslanıp gözlerimi kapadım. “İyiyim, sadece biraz *juk* ve sıcak duşa ihtiyacım var.” *Juk* Kore işi lapaydı, babam mantarlı ve tuzlu yosun parçalı şahane bir lapa hazırlardı.

“Şşş, kimi kandırdığını sanıyorsun? Yarın okula gitmeme-lisin. Bu gece ödev yapmak yok, sadece eğlenceli şeyler yap-a-caksın,” dedi babam arabayı eve sürerken.

“Hayır, hayır, eğlenceli şeyler olmaz!” dedim gülerek, ama şaka yaptığım da söylenemezdi. Son sınıfların bağış-ladığı konserve yiyecekleri yakındaki kiliseye bırakmam ve

İngiliz edebiyatı ödevimi bitirmem lazımdı.

“Hey! Appa eğlenceli şeyler diyorsa, sadece eğlenceli şeyler yapılacak, o kadar!”

Babam hep kendinden üçüncü kişi gibi bahsederdi ve hep Korece baba anlamına gelen Appa kelimesini kullanırdı. Çok sevimli olmasa, beni utandıracak hareketti ama içimi eritiyordu. Babamın kötü aksanı mükemmel mizah etkisi yaratıyordu, hatta bazen sırf beni güldürmek için numara mı yapıyor diye merak ediyordum. Evde hem İngilizce, hem Korece konuşuyorduk; yani aslında benim kötü Korecem ve babamın kötü İngilizcesinin acayip bir karışımını kullanıyorduk.

Eve dönünce çabucak duş aldım, güneşte yanmış yüzümü losyona buladım (*Cildin açık havaya uygun, aynı benimki gibi!* derdi babam övünerek), sonra da alt kattaki kilere koştum. İstiflenmiş konserveleeri sayarken yandaki odadan bas bas bağırarak konuşan Koreli insanların tanıdık sesini duydum.

“*APPA!* Tüm kutsal şeyler aşkına, şunun sesini kısar mısın?!” diye ciyakladım. Televizyonun sesi bir parça kısıldı, konserve yiyecek kolisini oturma odasına sürükledim, babam en sevdiği koltuğa uzunlamasına oturmuş, Kore dizisi seyrediyordu. Eprimiş orman yeşili koltuk kılıfının üstünden sadece kafasının tepesi görünüyordu.

Klasik bir Kore dizisi anı yaşanırken ekranı dondurdu: Yakışıklı esas oğlan, dümdüz saçlı sarhoş genç kızı sırtında taşıyordu.

“Bu bölümü daha önce izlememiş miydin?” diye dalga geçtim. Bekleyin...

Babam koltukta doğrulup haykırdı, “*Bu farklı bölüm!* Hepsi birbirinin aynısı değil!”

Kıs kıs güldüm. Babamın Kore dizisi takıntısıyla dalga geçmeye bayılıyordum. İki eli kanda olsa her akşam oturup seyrederdi. (Hayatındaki diğer tek televizyon aşkı *I Love Lucy*’ydi. Evet, bana Desi Arnaz’dan dolayı bu ismi vermişler. Hiç sormayın.) Babamla dizileri arasına hiçbir şey giremezdi.

Bir keresinde onlara Kore pembe dizileri demiştim de babamın gazabından kurtulamamıştım. “Bunlar o zırva pembe dizilerle aynı değil!” *Hakkını yememeliydim*. Birincisi, bu Kore dizileri mini dizi formatındaydı, o yüzden bölüm sayısı baştan belliydi, yani aynı çiftin bitmek bilmez kötülükle ve fesatlıkla savaşıırken sakız gibi uzayan maceralarını izlemiyordunuz. Ayrıca pembe dizilerin aksine, çok çeşitli türleri mevcuttu, tıpkı film gibiydiler; romantik komedi, fantastik, gerilim ya da klasik romantik melodram. Babam hepsine bayılıyordu. Ara ara onunla oturup bölük pörçük izlerdim ama hiçbir zaman çok meraklısı olmadım.

Ekranı işaret ettim. “Dur tahmin edeyim. Sarhoş kız kesin yetim.”

Babam diziyi durdurup kibirle burun büktü. “Yetim değil. Ama çok fakir.”

“Çocuksa mağaza zinciri sahibinin oğlu.”

“Ya!”

“Sana *ya*! İyi eğlenceler. Konserveleri bırakmak için arabanı alabilir miyim?”

Bana endişeli endişeli baktı. “Appa’nın götürmesini istemediğinden emin misin? Hastasın.”

“İyiyim. Ayrıca kilise beş dakika uzakta. Yine de teşekkürler.”

Babam ayağa kalkıp beni kapıya kadar geçirdi ve anahtarlarını

uzattı. “Tamam ama doğruca eve dön. Geldiğinde *juk* hazır olacak, dinlenmen lazım.”

“Tamam, Appa, birazdan görüşürüz.”

Ayakkabılarımı giydim, konserveleri arabaya koyuyordum ki babam arkamdan seslendi, “*Hey! Desi! Çorap giy! Hep çorap giymediğin için üşütüyorsun!*”

Aman Tanrım, babam ve çorap takıntısı. Cidden. Avazım çıktığı kadar bağırdım. “Üşüyüp de hastalanma teorisi yaygın ve yanlış bir inanıştır! *Sen dizilerini izlemeye devam et!*”

Yine de tekrar içeri girip çıkmadan önce ayağıma bir çift çorap geçirdim.

3. BÖLÜM

“Geoffrey Chaucer’ın *Canterbury Hikâyeleri* niçin o dönemin eleştirel eserlerinden sayılıyordu, tartışınız. Osuruk şakalarını da kendinize saklayın! Herifin ağzının ne kadar bozuk olduğunu hepimiz biliyoruz.”

Ah, Bayan Lyman, bir avuç Kaliforniyalı şımarık ve lede İngilizce öğretmek zorunda kalmış, gerçek bir *İngiliz*. Günlerden cumaydı, İngilizce dersinde yerimde oturuyordum. Yavaş yavaş kalkıp sıraları birleştirmeye ve tartışma gruplarımızı oluşturmaya başladık. Benim grup her zamanki zekâ küplerinden oluşuyordu: Shelly Wang, Michael Diaz ve Wes.

“Tamam, ilk olarak Chaucer’ın yaşadığı dönemde toplum kanayan yarası olan sorunları tartışmakla başlayabiliriz?” dedi Michael, çılgınlar gibi not almaya koyulmuştu. İlla ilk o başlayacaktı.

Altta kalmamak için Shelly atladı. “Öncelikle baskıcı Katolik Kilisesi diyelim mi?”

Wes başını sallayarak onayladı. “Evet, adam bu gözlemiyle sahiden de çağın ilerisindeymiş.”

Kaşlarımı çatıp İngiltere’nin on dördüncü yüzyılda mücadele ettiği başka toplumsal illetleri düşünmeye çalıştım. Düşüncelere dalmışken, defterimin kenarına dalgın dalgın bir şeyler karalıyordum. Son birkaç haftadır internette arayıp taramadığım bir elbiseyi çiziyordum; kısa, askısız, yakası kalp şeklinde gelen ve eteklerinin ucunda çiçek işlemleri olan, güvercin grisi bir elbiseydi. Bir milyon yıl uzak gibi görünen mezuniyette bu tarz bir şey giyebilirdim.

“Hay anasını.”

Küçük dilimi yutarak Shelly’ye baktım. Bayan Hırkalı ve Simli Kalemli asla küfür etmezdi. Onun baktığı tarafa baktım. Aslında sınıfın yarısı aynı noktaya dönmüştü.

Kapının eşiğinde bir çocuk duruyordu. Pardon, düzeltiyorum, inanılmaz derecede kusursuz bir çocuk duruyordu.

Uzundu ama sırık gibi değildi, yarısı gri berenin içine sokulmuş, dağınık siyah saçlıydı, üstüne koyu renk bir kot, uzun kollu tişört ve pofuduk lacivert yelek giymişti. Ve aman tanrım... suratı. Zeytuni tenliydi, semsert köşeli çenesi ve ciddi kaşların altından bakan kara gözleri vardı. Sınıfa göz gezdirirken koca ağzı hafif bir gülümsemeyle çarpılmıştı.

Kalem elimden düşüp yerde tıkırdayarak yuvarlandı.

“Siz kimsiniz?” diye sordu Bayan Lyman.

“Luca Drakos. Yeni öğrenciyim.”

Luca. Kimin adı *gerçekten* Luca olabilirdi ki? Alçak ve kısık sesini duyunca, sınıfın dışı nüfusu işitilecek bir şekilde kıpırdandı.

“Eh, Luca, *Canterbury Hikâyeleri* hakkında tartışma grubu oluşturmak üzereydik. Sen de şuradaki gruba katılır mısın?” dedi öğretmen, bizi işaret ederek. “Çocuklar? Ona ne yaptığımızı anlatın.”

Eğilip kalemimi yerden aldım ve kafamı kaldırıp baktığımda her şey ağır çekimdeydi sanki, Luca bize doğru yaklaşıyordu. Yemin ederim sınıfta hafif bir esinti olup gözüne giren saç tutamını havalandırdı ve Luca gözlerimin içine baktı. *Laa net ol suun.*

“Selam,” dedi yanımıza ulaşınca.

Yanımda oturan Shelly’nin kıpırdandığını hissettim. Sesi cırtlایarak, “Selam!” dedi, sonra hemen ayağa kalkıp boş bir sıra çekti. “Gel otur!”

Luca ona gülümsedi. “Sağ ol.” Luca benden bir metrecik uzakta oturuyordu. Herkes kibar kibar kendini tanıtırken ben konuşma yetimi kaybetmiştim sanki. Luca sonunda beklentiyle dönüp bana baktı.

“Ben Desi,” dedim ama sesim hırıltılı çıktı. Boğazımı temizledim. “Desi,” diye tekrar ettim salak gibi. Hangi akla hizmet “son moda” eşofmanımı giymek için tutup da bugünü bulmuş-tum acaba?

“Merhaba,” dedi Luca, sesinden yakışıklılık akarak. Sesi yakışıklıydı.

“Nerelisin?” diye sordu Shelly.

“Ojai,” diye cevap verdi Luca. “Santa Barbara’nın bir saat doğusunda kalıyor.”

Shelly çılgınlar gibi başını salladı. “Ah, evet, biliyorum nerede olduğunu. Annem yoga kampına oraya gidiyor. Evet, ııı,

biz *Canterbury Hikâyeleri*’ndeki toplumsal eleştiri noktalarını tartışıyorduk,” dedi Shelly, kitabı kaldırıp göstererek. “Okumuş muydun?”

Luca olumsuz anlamda başını salladı. “Yo.” En ufak bir ilgi göstermediği barizdi.

Kaşlarımı çattım. İyi izlenim bırakmak için güzel yol, yeni çocuk. Ama Shelly hiç istifini bozmadı, kirpiklerini kırıştıtarak ona alenen dimdik bakmayı sürdürdü. Gözlerimi devirdim. Sana iyi şanslar, Shelly' ciğim. İnanılmaz derecede yakışıklı olan birinden uzak durmam gerektiğini çok iyi bilerek içime kapandım ve defterimi karalamaya devam ettim. Balgam skandalını yinelemeye hiç niyetim yoktu. Yarası hâlâ kabuk tutmamıştı.

Ancak çocuğa çaktırmadan bakış atmadan duramadım.

Birisi sandalyeme tekme attı, yana döndüğümde Wes başını iki yana sallıyordu. Ben de ona ters ters bakıp, *Geber* diye ağzımı oynattım. Kahkaha atıp imalı imalı Luca'ya doğru kaşlarını kaldırdı. Ben de onun sandalyesine tekme attım ve Wes başını öne eğip kahkahasını saklamaya çalıştı.

Sonra, birdenbire, herkes Chaucer'ın şövalyelikten haz etmemesini tartışırken, Luca sırasını iterek benimkine doğru sokuldu. Dondum. Ne diye bana sokuluyordu?! Hayımmmm.

Şu anda benimle ilgili iğrenç olabilecek her şeyin listesi bir nevi Tom Cruise filmi hologramı gibi zihnimden geçti: Kuru ve çatlamış dudaklar. Burada. Almayı unuttuğum, o tek, uzun kaş kılı. Burada. Sabahtan kalma çapak. Burada. Coşkuyla uzayan tüy bıyıklarım. Burada. Alnımdaki küçücük ancak vahşi sivilceler. Burada. Eşofmanımı zaten saymıyorum. Hayır, okula yeni gelen *tath çocukla* konuşulacak bir günde değildim.

Panikle Wes'e baktım, benim Flatırmaköy'ün yolcusu olduğumu bildiğinden üzüntüyle dudağını ısırıldı.

Benden birkaç santim uzaktaysa Luca defterime yan gözle bakıyordu. "Güzel çizim." Bakışları dimdik ileriye dönüktü, o kadar alçak sesle konuşmuştu ki acaba onu doğru mu duydum diye şüphe ettim.

Gözlerimi kötü çizdiğim elbise resmine çevirdim. "Immm, sağ ol, sadece... bir karalama işte." Gayet basitçe kolumla üstünü kapattım.

"Resim dersi alıyor musun?"

Burnumdan homurdanır gibi kakhaha attım ve anında kızardım. *Topla kendini.* "Immm, hayır," diyebilirdim. "Sen alıyor musun?"

Başıyla onayladı, arkasından şöyle fısıldadı, "Bu arada, hey. Söylesene. Şans eseri ineklerle dolu bir sınıfa girdim ve en inek gruba düştüm, değil mi? Yanılıyor muyum?"

Bir daha burnumdan tuhaf sesler çıkar korkusuyla gülmemek için kendimi zor zapt ettim. Bunun yerine dudaklarımı kasarak gülümsedim. "Nereden renk verdik? Ortaçağ İngilizcesi aşkımızdan mı?"

Bunun üstüne Luca kakhaha attı. Vay canına, az önce tatlı bir çocuğu güldürmüştüm. Tamam, kendimi fazla kaptırmadan durmam lazımdı. Yine de...

"Biz zaten on dördüncü yüzyıl osuruk şakalarından besleniriz," dedim, dilimi tutamayıp. Aman tanrım ya, nedeeen.

Ama Luca yine güldü. Hatta bu, beni de güldürdü, hem de burnumdan tuhaf sesler çıkarmadan.

Wes'in gözlerinden püsküren sıcaklığı üstümde

hissedebiliyordum. Şu anda bana konuşmayı kesmem için ciddi telepatik mesajlar gönderiyordu.

Tam öne doğru eğilip Chaucer'ın sütçü kızlara düşkünlüğü hakkında bir espi patlatmak üzereydim ki Luca'nın elini benim sırama doğru yaklaştırdığını gördüm. Benim elime doğru yanaşıyordu. Nasıl yani?..

Vücudumdaki tüm sinyaller zıvanadan çıkmıştı; kırmızı ışıklar, öten kornalar, zırlayan sirenler. Ölüyorum herhalde, diye düşündüm. Kalbim göğüs kafesimden son bir haykırıyla fırladı, *Adios, muchachos!*

Ama ölmedim. Öylece durup Luca'nın kalemimi elimden almasını seyrettim. Öylesine afallamıştım ki elim o garip kalem tutma pozisyonunda, boş havanın üstünde kıvrık şekilde kalmaya devam etti. Derken Luca çok hafifçe defterimi kendine çevirdi ve erişebileceği kadar yakınına çekti.

Bana hiç bakmadan çizimimin üstüne yeni çizgiler eklemeye başladı. Hızlı ve kendine güvenen darbelerle karaladı. Çizgileri, benim çizgilerimin üstünden geçiyor, etrafından doluşuyordu. Sonunda sayfadaki elbise çocuksu çizimden çıkıp kat kat koyu bir dantele dönüştü. İnce ama hatları belirgin bir vücuda oturmuştu. Elbisenin ön kısmı kısaydı ama arkası kuş tüyleriyle uzayıp kat kat iniyor, yeri süpürüyordu. Sonra Luca bu hayali kızın ayağına şahane bir çift topuklu ayakkabı giydirdi. Bileklerinde biten dantel eldivenler taktı. Saçları bir yana toplanmış, uzun ve dalgalıydı. Diğer tarafındaysa kulağından omzuna kadar geometrik bir küpe sallanıyordu.

Chaucer hakkındaki tartışmalar arka planda manasızca uğultuya dönüşürken çizimin canlanışını izledim. Luca bir an

için durdu, bakışlarımı resimden kaldırıp ona baktım, sırada ne var diye görmek için sabırsızlanıyordum. Luca yüzünü kâğıda yaklaştırmıştı, kaşlarını çatarak odaklanmıştı ama yemin ederim, gülümsüyordu.

Kızın suratını doldurmaya başladı. Kalın, düz kaşlar. Uzun kirpikli, siyah, ayırık gözler. Geniş elmacık kemikleri ve üst dudağı alt dudağından daha kalın, küçücük bir ağız. Biraz dişlek.

Ben.

Resme bakakaldım, Luca'ya gözlerimi çevirmekten acızdım. Yanaklarım yanıyordu, kalbim kulaklarımın içinde güm güm atıyordu, öylesine yüksek sesli atıyordu ki gezegendeki herkesin duymamasına hayret ettim. Nihayet kafamı kaldırıp bakınca Luca'yla göz göze geldim ve aramızdan zap diye bir elektrik akımı geçti.

Tepki vermeden, tek bir laf edemeden zil çaldı.

Herkes sıralarını eski yerine getirdi, yeri çizen metal sesleri çıktı. Luca defterimle kalemimi bırakıp sırasını yerine taşıdı, bana tek kelime etmeden eşyalarını aldı.

Bense ağzımı açıp tekrar kapadım. Dikkatlice kalemimi elime aldım. Yemin ederim, kalem hâlâ dokunuşundan dolayı ılıktı.

Shelly'nin dudaklarını uzata uzata, "Sınıfını bulmakta filan yardıma ihtiyacın olursa, seninle dolaşabilirim," diye Luca'yla konuştuğunu duydum.

Luca hafifçe gülümsedi. "İıı, sağ ol, ben hallettim." Sırt çantasını takıp göğsüne doğru çevirdi, içinde bir şey arıyor gibi yapıyordu.

Wes çantasıyla koluma vurdu. "Hey, hazır mısınız?"

Gözlerimi kırıştırdım. “Ah, evet, hı hı.” Birlikte sınıftan dışarı çıktık ve Luca’ya son bir kez baktım. *Bir şey diyecek miydi?* Anlaşılan demeyecekti, çanta karıştırma heyecanına kapılmış gidiyordu.

“Eee, John Stamos’la ne konuşup kıkırdaşıyordunuz?” diye sordu Wes dışarı çıkınca.

“Ha-ha. *Kıkırdaşıyordum.*” Bunu derken tekrar kıkırdadım.

Wes bana kaşlarını kaldırdı. “Sıçtıık.”

“Kapa çeneni,” dedim, yine istemdişi kıkırdayarak. Ancak arkamı döndüğümde Luca sırt çantasını takmış, bana doğru yürüyordu. Dondum. Sanırım Luca ne zaman bana doğru yürüse, dünya ağır çekimde ilerliyordu. Luca suyun içinde hareket eder gibi beresini gözünden çekti. Nihayet yanıma ulaştığında çoktan sevgili olmuş, evlenmiş, gözyaşları içinde iki kızımızı üniversiteye yolcu ediyorduk. Kıkırtılarım anında yok oldu.

“Resim dersi almıyorum demiştin ama Resim Kulübü’nde misin acaba?” diye sordu. Daha önceki o flörtöz ton yok olmuştu, acaba Wes yanımda olduğu için mi böyle davranıyor diye merak ettim. Öte yandan yeterince arkadaşça ve sıcaktı, o yüzden...

Dağılmadan cevap vermeye çalıştım. “Ha, asla.”

Luca kahkaha attı, ağzımın kulaklarıma varmasını sağlayan, gümbür gümbür bir gülüştü. Böylesi çekici bir erkeğe göre ne kadar densiz gülüşü vardı. *Aman tanrım, heyecanlanmayı kes. Heyecanın sana neler yaptığını biliyorsun, Desi. Dur!* Ama ben hiçbir zaman erkekleri güldüremezdim. Şu noktaya dek, erkeklerle tüm etkileşimlerimde abidevi derecede aptalca hareketler

yapmıştım. Hayatımda ilk kez, umuda benzer bir his duydum.

Wes çaktırmadan önümüzden yürüdü.

“Çok kötü,” dedi Luca, yorumlayamadığım bir ifadeyle. Yüreğim hop etti.

Sonra. Hissettim... tanıdık bir yoldan çıkma hissi, gergin güvensizliğim yüzünden kendimi kaybedişimi hissettim. *Yo, yo, yo*. “Resim Kulübü’nde olmamam mı çok kötü?” diye sordum, sesim çoktan garip tizliklere çıkmıştı.

“Hı hı.”

Başımı iki yana salladım. “Vasat olduğum bir alanda çaba göstermekle vakit kaybetmem.” Ah ya, yine o çok bilmiş, eskilerden biri gibi konuşmuştum. *Dur, hemen dur, havalı ve sakin ol. HAVALI VE SAKİN. Duruşunu dikleştir.*

Luca’nın gülüşü söndü. Gözünün feri kaçtı. *Tamam, havalı ve sakin an geçti.* Şu anda durmam gerektiğinin farkındaydım ama belki durumu kurtarabilirdim. Ani bir gözüpeklik beni sardı. *Konuş. İletişim her kapıyı açar.* “Aslında çok meşgul olduğumdan.” Luca’nın suratı dondu, felç oldu desem yeriydi. Devam ettim. “Çok işim var. Okul başkanayım, futbol ve tenis takımında oynuyorum, beş farklı kulüp üyesiyim ve muhtemelen mezuniyet töreninde konuşma yapacak kişiyim.”

Çok iyi tanıdığım bir paniği-örten-nezaket ifadesi yerleşti Luca’nın yüzüne.

“Vay be. Çalışkan arı. Tamam o zaman, görüşürüz.”

Gözlerimi kırıştıtırıp kafamı iki yana salladım, Luca yürüyüp giderken duyularım yeniden çalışır oldu.

“Bir dakika, Luca!”

İsteksizce arkasını döndü, ayağını yere nasıl sürttüğüne bakılırsa isteksizliği kanıtlanırdı.

Şimdi ne olacaktı? Neden yapmıştım bunu?

Gergince eşofmanımın iplerini çekiştirdim. “Immm, Resim Kulübü hangi günler toplanıyor?” *Henüz her şey bitmedi. Flört etmeye çalış. Şirin ol. ŞİRİNLİĞE OYNA.* Etkiyi arttırmak için alt dudağımı ısırdım.

Luca sanki bu durumdan kaçmak ister gibi sağa sola bakındı. “Immm, henüz bilmiyorum ama galiba internet sitesinde yazıyordu...” Sesi cılızlaştı ve sustu.

Ondan sonra da.

Son moda eşofman altım düştü. Ayaklarımın dibine iniverdi.

Öne doğru baktım. Luca aşağı doğru baktı. Kafamı kaldırdım. Luca hâlâ aşağı bakıyordu.

Arkasından Wes’in narasını duydum, “*Dalga mı geçiyorsun?*”

Eşofmanımı çekip koştum. Fırtına gibi koştum.

4. BÖLÜM

Bütün gece telefonum susmak bilmedi; Wes ve Fiona eşofman bozgunundan dolayı beni neşelendirmeye çalışıyordu ama onları duymazdan geliyordum. En son şu mesajı yollamıştım: Beni ölmüş bilin. Hoşça kalın.

Babam işten eve döndüğünde beni tam bir sürünme modunda buldu: Pijamalarım ile geziyordum. Kadınların kendi kapkek dükkânlarını açabilmek için yarıştığı reality şov izliyor ve efkârlanınca elime aldığım, en sevdiğim atıştırmalık olan turşudan yiyordum. Babam holde durup cıkcıkladı. “O kadar çok turşu yenir mi? Hem de şimdi! Appa sana yemek hazırlamayacak.”

Homurdana homurdana mutfığa girip market torbalarını boşalttı. Normalde bu benim görevimdi ama bugün bu iğrenç modun tadını çıkaracaktım. Uzun flatırış geçmişim içinde, bu sonuncu hareketin ancak sıradan olduğunu düşünebilirdiniz. Hem eskiden, iki saat sonra, sıradaki kaçınılmaz acil Desi Lee

işi bana olanları unuttururdu; bilim şenliği, futbol maçı, vesaire. Ancak bu kez bu ruh halinden çıkamıyordum. Luca flatırışı sonrasında, ciddi anlamda rezil olduğum olaylardan bir hatıra girdabına kapılmıştım.

Jefferson Mahoney. Birinci sınıf. Tekvando dersinde ilk aşkım Jefferson'ın hayalarına tekme atmıştım ve acile kaldırılması gerekmişti.

Elimi kavanoza sokup bir turşu daha aldım. Babam oturma odasına girip halimi görünce başını iki yana salladı. “Tamam, ne oluyor bakalım?”

Normalde, babamın bu, *ne oluyor bakalım* sorusu beni güldürürdü. Yarım ağızla tebessüm ettim. “Hiçbir şey.”

Diego Valdez. Dördüncü sınıf. Bana, “özel” kitaplarına bakmak ister miyim diye sordu, ben de ona porno yayınlara bakmam yasak dedim. Meğer çizgi romanlarını kastediyormuş ve çocukların nasıl dünyaya geldiğinden daha haberi bile yokmuş. Dördüncü sınıfın sapık kıızıydım.

“İran pazarından aldığım özel turşular onlar. Ver çabuk, Appa'nın en sevdiği turşular bunlar.”

Kavanozu bağrıma bastırıp babama sırtımı döndüm. “Hayır!”

Oliver Sprague. Yedinci sınıf. Cadılar Bayramı dansındaydık ve bana ilk öpücüğümü yaşatmak üzereydi ama gözümünden yaş gelene kadar güldüm.

Babam dudaklarını büzdü. “Tamam, dur. Artık tadı kaçtı. Appa televizyon programını izlemeli ve şu anda gıcıklık yapıyorsun.”

“Kabasın.”

Babam öyle bir enerjiyle yanıma atlayıp oturdu ki koltukta zıpladım ve turşunun suyu kucağıma döküldü. Sonra zorla kavanozu elimden kaptı. “O zaman ikimize de yemek yok.” Turşusundan bir ısırık alıp uzaktan kumandaya uzandı.

“Hadi başka bir şey izleyelim.” Hayatımda hiçbir Kore dizisini başından sonuna kadar seyretmeyi başaramamıştım ve şu anda daha kasvetli ve üzücü şeyler izleme havamdaydım.

Babam beni duymazdan gelip akıllı televizyonun internet seçeneğinden Kore dizisi yayınlayan adrese girdi. E-posta at desen beceremezdi ama bu internet sitesini gözü kapalı bulurdu. Uzaktan kumandayı elinden kapmaya çalışınca babam kumandayla pat diye kafama vurdu.

“Senin neyin var böyle? Ben bütün gün çalıştım, sen ne yaptın turşu canavarı? Hayır, Appa ne seyrederse sen de onu seyredeceksin.”

Başımı ovuşturarak babama aksi aksi baktım. “İstemiyorum ama.”

Nyma Amiri. Lise iki. Nyma'ya birkaç hafta boyunca isimsiz gizli notlar gönderdim, meğer başından beri benim yolladığımı biliyormuş. Çünkü yanlışlıkla birincisinin altına imzamı atmışım.

Bir darbe daha geldi. “Hey, şikâyet etmeyi kes. Ayrıca kesinlikle izleyeceğiz çünkü bu sezonun sonuncu bölümü ve Appa bu bölümü iple çekiyordu.”

Hafta başından beri duyduğum aynı açılış müziği çalarken oyuncu isimleri çıkmaya başladı ve bende kayış koptu. “Nasıl heyecanlanabilirsin ki? Hepsinin sonu aynı bitiyor. Bu insanlar...” ekranı işaret ettim, gözleri kocaman açılmış peri gibi kız

ve Bieber saçlı çocuğu kastederek devam ettim, “iki cihan bir araya gelse, bunların birlikte olmaları imkânsız. Ne var ki mucizeler üst üste geliyor ve mutlu son. Tam bir zırva.”

Max Peralta: Balgam roketi.

Luca Drakos: Pantolonum düştü.

Babam kafamı yana itti. “Laflarına dikkat et, Bayan Şikâyetçibaşı. Gerçek aşk varsa, kötü başlangıçlar bile mutlu sonla biter, bunu bilmiyor musun?”

Gerçek aşkmış, hıh diye burun kıvrırmak istedim fakat Luca’nın defterime karakalem çizişini izlerken göğsüme saplanan sancıyı daha önce hiç hissetmemiştim. Onun yakınlarındayken başımı döndüren o iç gıcirtısı yeniydi. Geçmişte çok pis abayı yaktığım olmuştu ama bu kez içimi kemiren bir duygu yepyeni bir şeyler olduğunu söylüyordu.

Sırf kalkmaya üşendiğimden arkama yaslanıp bölümün başını izledim. Babam altyazıyı açtı, böylece yarım yamalak Korecemle diziyi daha rahat takip edebildim.

Sahne kalabalık bir şehirde, bir kavşakta açılıyordu, iki başkarakter caddenin karşı kaldırımlarında durmuş, yağmurun altında bakıyorlardı. Arabalar vızır vızır önlerinden geçerken müzik yükseliyordu.

Babam neşeyle el çırpı. “Oh, *sonunda!*” dedi. “Onca kötü olaydan sonra hele şükür birbirlerini gördüler! İşte şimdi öpüşecekler!” Bana yandan baktı. “Çocuklar için uygun bir sahne olmayabilir.”

Dudak büktüm. “Appa, ciddi misin? Biz seninle oturup *Brokeback Dağı*’nı izledik.”

Tam ışıklar yeşile dönerken ve iki sevgili buluşmak

üzereyken geçmişten bir sahneye döndük: Kız işyerinde malzeme odasında oturuyordu, eteğini yukarı sıyırmış, çorabının kaçık yerine renksiz oje sürüyordu. Çocuk yanlışlıkla kapıyı açıp kızı basıyordu, kız da aniden kollarını havaya savuruyor ve oje şişesini çocuğun gözüne atıyordu. Çocuk acıyla haykırıyordu ve kız yardım etmek için yanma koşunca ona bağırıp eliyle onu kenara itiyordu. Bunun üstüne kızın ruh hali anında değişiyor, çocuğa tekme atıyordu ve çocuk yüzüstü bir kovanın içine düşüyordu.

Yine diziyi küçümsemiştim. “Ya, bu olaydan sonra doğrudan yağmurun altında tutkuyla öpüşme kısmına geçmeleri çok yapmacık.”

Babam beni dürttü. “Sessiz ol, Desi. Sadece seyret. Diğer bölümlerde olan *bütün olayları* gösteriyorlar.”

Bir sonraki geri dönüşte, kız kar fırtınasından zar zor kaçarak bir kulübeye sığınuyordu. Çocuk telaşla ona doğru koşup bağırıyordu; kız kendini tehlikeye attığı için çocuk çok sinirlenmişti. Derken kızın topalladığını, yaralı olduğunu fark ediyordu. Kızı bir tabureye oturtup ayak bileğini nazıkçe bandajla sarıyor ve gözleri çıplak bilekten yüzüne doğru kayarken tuhaf bir bakışmayla göz göze geliyorlardı. Çocuk kızı uzağa itiyordu ve kız tabureden düşüyordu.

Gülümsedim. Tamam, kabul etmeliydim ki hafif şiddete rağmen tatlı bir sahneydi.

Bir sonraki sahneyi izliyorduk: Kız başka bir tıpsızle akşam yemeğine çıkmıştı, esas oğlan öfkeyle içeri dalıyor, şık restoranda koca koca adımlarla yürüyüp kızı bileğinden tutup kendine çekiyordu. Kız çocuğa bağırıp küçücük yumruklarıyla

göğsüne vuruyordu, tepesi atıyordu fakat çocuk hiç orali olmayıp onu hoyratça öpüyordu ve kız eriyordu.

Himmm... Aslında bayağı... ateşli bir sahneydi. Doğrularak oturup öne eğildim. En sonuncu sahne: İkili, işyerindeydi ve patronu kıza bağıırıyordu. Adam dosyayı kızın kafasına atıyor, her tarafa kâğıtlar saçılıyordu. Çocuk uzaktan kıızı izliyordu. Kız çocukla göz göze gelip anlamlı anlamlı bakışıyor ve başını dimdik tutarak odadan çıkıp gidiyordu.

Babam beni dirseğiyle dürttü. “Bu sahnede kız, çocuğun hatasının suçunu üstlenmişti.”

Günümüze geri döndük. İkili, birçok yanlış anlaşılma ve acı çekmenin sonucunda birbirlerine hasretle bakıyordu. Yeşil ışık yandı ve ikili, ağır çekimde birbirlerine doğru yürümeye başladı. Tam yolun ortasında buluşacakları sırada uzaktan kumandayı alıp ekranı dondurdum.

“*Desi!*” diye haykırdı babam.

Babama baktım, insan her zaman gözlerinin parıldadığını *hissetmezdi* ama ben o anda gözlerimin parıldadığını hissedebiliyordum. İlişkiler kötüye gittiğinde hep sonu geldi, bitti diye düşünürdüm. Fakat Kore dizileri her zaman mutlu bitiyorlardı. Eğer yakından bakarsanız, aslında bir erkeği size âşık etmenin *formülü* vardı. Kızın çokça aşağılanıp rezil olduğu yollardan geçen bir formüldü bu. Peki benim neden tüm flatırışlarım ve rezilliklerim fos çıkmıştı? Çünkü hiçbir zaman *planım* yoktu. Takip edilecek *adımlar* yoktu.

Oysaki bu adımlar başından beri karşımdaydı. Sadece babamın koca kafası, ekranı kapatmıştı. Koltuktan fırladım. “Bu bildiğin denklem! Ben neden daha önce fark etmedim?”

diye haykırdım. “Birinci bölümden başlayacağız!”

Babamın ağzı açık kaldı, çaresizce ellerini havaya kaldırıp ekranı gösterdi, ekrandaki çift gözlerini kapamış, birbirlerine doğru yaklaşmış, öpüşmek üzereydi. Otuz saniye daha acı çekecek, gözlerini kısarak birbirlerine doğru yaklaşıacak, saniyede bir milimetre yakınlaşacaklardı.

Tıpkı diğer *her şey* gibi Luca da sıkı bir planlama sonucu elde edilebilirdi. Farkına vardığım bu yepyeni çözüm hissiyle üst kata çıkıp defterimi aldım. Belki aşkı batırıp duruyordum ama çalışmak dendi mi sınır tanımazdım. Ve Luca’yla tanışmadan önce rezil olmamak için çalışma ve planlama motivasyonu duymamıştım hiç.

İki gün sonra, pazartesi sabahı, iş bitmişti.

Televizyonu kapatıp buruşuk deri koltukta arkama yaslandım. Ağzım kurumuştı. Lenslerim göz yuvarlarıma çıkartma gibi yapışmıştı. Babama baktım, haftasonu boyunca işe gitmediği saatlerde dizi izleme maratonumda bana eşlik etmişti. Ardından dün gece, ben sabahlarken koltukta yanıma tünemişti. Şu anda beyaz çoraplı ayağını, onun için getirdiğim ekosele mindere uzatmış, ağzı açık uyuyordu.

Defterime baktım. Başarmıştım, haftasonu boyunca, cuma akşamı başladığımız dizi dahil, üç Kore dizisinin tüm bölümlerini izlemiştim. Babam nereden çıktı bu ani Kore dizisi sevdası diye sorunca okul projesi için demiştim. Kısmen doğru sayılırdı.

İzlediğim bütün diziler, romantik komedi türündeydi

çünkü şu anki hayat senaryoma en uygun tür buydu. İki buçuk gündür evden çıkmamıştım, duş almamış, başka kimseyi görmemişim. Fiona ve Wes'in mesajlarını görmezden gelmişim.

Çok komikti, Kore dizileri hayatımın arka planında varlığını sürdüren bir uğultuydu. Bulaşıkları yıkarken, ödev yaparken ya da odamda arkadaşlarımla takılırken arka planda hep açıktılar. Ancak hiçbir zaman babamın yanında oturup tam dikkatimi vererek Kore dizisi uyuşturucusundan almamıştım.

Bir haftasonu dönüşümüm tamamlanmıştı. Kore Dizileri Romantik Komedi Okulu'ndan mezun olmuştum.

Gülmüştüm, ağlamıştım, Kore dizisinde yaşanması gereken tüm duygulardan geçmişim. Birince bölüme başladığımda programın genel estetiğini ciddiye almam biraz zaman almıştı. İlk olarak erkek oyuncuların saç stilleri. Aman tanrım, ne kadar dikkat dağıtıcı ve abartılıydı. Derken bir şekilde gülünç ötesi komikten şirine ve rüya gibiye doğru evrildiler! Sonra, “zengin insanların” havalı hallerine gözlerimi devirsem de hepsi Seul'un sıcak ve romantik görüntüleri arasındaydı; geceyarısı içkileri ve *pojangmacha*'larda (portatif çadırlarda) sıcak atıştırmalıklar, Amerikan top 40 listesinden şarkılar çalan şahane kafeler, çiçek açmış vişne ağaçlarıyla bezeli şehir manzarası, ikonik Han Nehri'nden gece görüntüleri... Seul çok *nezih ve canlı* görünüyordu.

Koreli Amerikan olmama rağmen biraz kültür şoku yaşadım. Mesela, sarılmak ilişki için çok önemli bir adımdı (Amerikan dizilerinde başrol oyuncularını gözünü bile kırpmadan yatağa atlayıverirdi). Ya da sınıf ayrılıkları nedeniyle *muazzam* engellere takılıyorlardı. Zengin bir annenin, fakir olduğu halde oğluyla

çıkma cüretini gösteren yetişkin bir kadını dövmeye başlaması gayet olağan sayılıyordu, üstelik o yetişkin kadın da, sırf karşısındaki bir büyüğü olduğu için oturup çıtını çıkarmıyordu!

Sonra bir de *duygular* vardı. Tanrım, kimsede, ne ekranda ne ekran dışında bu kadar çok duyguyu bir arada görmemiştim. Ne kadar çok gözyaşı döküyorlardı. Ne kadar çok bağıyorlardı. Artık babamın neden büyük harflerle konuştuğunu, neden her şeye şüpheli yaklaştığını anlıyordum. O sınıksız sarılmaları, odalardan bir hışımla geçip kızları kollarından tutmaları, yakın çekimde titreyen alt dudakları ve sıkılan çeneleri artık daha iyi anlıyordum. Yıldız olma potansiyeline sahip Asyalı oyuncu varolmadığını zanneden Hollywood’lu yapımcılara selam olsun! Kore’ye gitmeniz lazım.

Evet, hikâyeler basmakalıp, tek formülden çıkma gibi olabilirdi ama güçlü karakterler sayesinde tutuyordu. İnsanın tarafını tuttuğu ya da deli gibi nefret ettiği, manyak gibi âşık olduğu, imrendiği, değer verdiği karakterler vardı. Oscar’ların sunduklarından daha gerçektiler.

Kore dizileri on-yirmi saat arası paketlerle ağız sulandıran gerçek aşkı sunuyordu. İlk öpüşmelere karşı tepkim kalp krizine yakındı. Çiftler ayrılmak zorunda kalınca, içlerinden biri acı çekince, sanki ben terk edilmiş gibi oldum. Karakterlerim sonunda mutlu sonlarına ulaşınca gözlerim dolarak iç geçirirdim.

Şimdiyse kalkıp sıkıcı okula gitmem lazımdı. Amerika’da. Fakat gerçekten işe yarayacağına inandığım bir silah kuşanmıştım.

“Appa... Appa! Uyan!” Babamı dürterek uyandırdım. Dev

boyutlarda, dört yaşında bir çocuğu uyandırmak gibiydi ama üst kata çıkıp duş almasını sağlayabildim. Banyonun kapısını kapatınca telefonumun ekranında saate baktım. Fiona'nın gelmesine rahat yirmi dakika vardı.

5. BÖLÜM ADIM

ÖYLE GİZLİ BİR HAYALİN OLSUN Kİ SEVDİĞİNE DAHA DA YAKINLAŞABİLESİN

Fiona geç kalmıştı ve hava çok soğuktu. Evin garaj yolunda onu beklerken termostaki kahveme sarıldım, gerçi sıfır uykuyla okula giderken beni pek kurtaracağına benzemiyordu. Telefonumdaki hava durumu uygulamasına çabucak baktım, hava 11 derecedeydi. Aralık ayı olmasına rağmen, Orange County'ye göre dondurucu bir havaydı. Tam Fiona'ya sinirle mesaj atmak üzereyken bir gürültü duydum, arkasından Penny adını taktığı bakır rengi canavar arabası köşeyi döndü. Bizim kasıntı komşuların jaluzilerin arasından bakıp hangi maganda bu arabanın sahibi diye sokağı gözetlediklerini hissedebiliyordum.

Fiona müziği de son ses açmıştı fakat tangirtısı sayesinde arabayı yanımda durdurana kadar duymamıştım. İçeri atladım

ve atlar atlamaz İsveç reggae'sinin sesini kıstım. “Tanrım, sağır olacaksın. Ya berbat müzikten ya da hurda arabanın sesinden. Penny'nin egzozundan yağ damladığının farkındasın, değil mi?” Tamirci kızımı işte, uykumda bile bir arabayı egzozunun sesinden tanırdım.

“Geçen gün komşumuzun kaykayının üstünden geçtim, belki o yüzden olmuştur.” Fiona bir an düşünceli durup sonra bana baktı. “Eşofman bozgunundan sonra kış uykusuna mı yatmıştın?”

“Sayılır.”

Lavanta rengi uzun tırnaklarını direksiyona vurdu. “Eh, hayatta olmana sevindim. Instagram'da dün gece şifreli bir paylaşım yapmasaydın, evine polis gönderecektim.”

“Farkındayım, affedersin. Bütün haftasonu kendimi bir şeye fena kaptırmıştım.”

Fiona beni tekrar süzdü. “Şu haline bak. Jilet gibisin.”

Siyah kot, siyah ayakkabı ve kalp desenli kazağın üstüne gri kaban giymiştim. “Fi. Gayet sıradan giysiler giydim.”

Öte yandan Fiona tayt üstüne şort salopet, uzun kollu bluz ve tüm bu kombinin üstüne, battal boy erkek parkası giymişti. Dudakları kıpkırmızı, boyalı kızıl saçlarıysa tepeden dağınık topuzdu. Helal olsun.

Dikiz aynasından gergince kendime baktım. En sevdiğim saç modelini yapmayı becermişim, iri dalgalar halinde suratımı çevreliyorlardı. Luca'nın beni nasıl çizdiği gözümde canlandı, uzun saçlarım bir yana atılmıştı.

“Sana anlatmak istediğim bir şey var.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Peki, dinliyorum.”

“Eh, her alanda çok iyi olmama rağmen, ne ezikliktir ki baktırmalarım yüzünden bir türlü erkek arkadaşım olamıyor, değil mi? Siz aşmış sevgililerin sahip olduğu o büyülü şeyin bende eksik olduğu apaçık ortada.”

“Teşekkürler.”

“Bir şey değil. Evet... Hani babam hep Kore dizileri izler ya?”

“Evet, çok tatlı.” Babam en sert kalbi bile eritirdi.

Devam ettim. “Eh, cuma günü yakışıklı bir oğlan benim beyaz yeşil çizgili donumu gördükten sonra oturup biraz Kore dizisi izledim. Üç tane kadar.”

“Üç bölüm mü?”

“Hayır, üç dizi. Üç sezon!”

Fiona ana yola saptı, sonra da şaşkınca dönüp bana baktı. “*Bir haftasonunda üç dizi* mi bitirdin?! Her biri yüz bölüm filan değil mi?”

“Hayır! Hepsii farklı, onla yirmi bölüm arası değişiyorlar.”

“Ne! İlaç falan mı aldın, *ne yaptın?*”

“Destansı başarısızlığımdan kuvvet aldım, Fi. İstersen bana deli de ama Luca’yla ciddi şeyler paylaştık.”

“Eşofmanın düşmeden önce mi diyorsun?”

“*Fi!*”

Okula ulaştık, motoru kapatıp dönüp bana baktı. “Tamam, ciddiylim. *Paylaşmak mı?* Onunla otuz dakika falan geçirmiştin ki... Ne olduğunu biliyorsun.”

Ayaklarımın dibinde toplanmış gri eşofmana bakakalan Luca’nın o hali. Görüntüyü silmek için kafamı salladım. “Evet ama... açıklayamıyorum.”

“Ben açıklayabilirim. Çocuk yakışıklı.” Fiona başını iki yana salladı.

“Sadece ondan değil! Yani, evet, tanrım. Çok çekici. Ama aynı zamanda...” Gözlerimi Fiona’dan kaçırıp kucağıma indirdim, gergin gergin ellerimle oynuyor, ayrıntıya girmeye utanıyordum. “Şey yaptı... kalemimi elimden alıp defterime *benim resmimi çizdi*. Çok... şeydi. *Romantikti*. Çok özeldi.”

Fiona bir saniye sessiz kaldı. “Çok safosun.”

Fiona’nın koluna vurdum. “Dalga geçme, ciddiyyim! Kusura bakma, erkeklere ayakkabısının topuğundan şampanya falan içiren fettan bir güzel değilim.”

“*Ne!* Sırf bu bile senin için endişelenmeme yeter, Des. Senin romantizm hakkında bildiklerin garip klişe saçmalıklar. 1980’lerden kalma şampanya reklamları.”

Arabada oturduk, kalorifer kapandığından hava soğuyordu. “Eh, asıl mesele de bu, değil mi? *Bende* ciddi bir terslik var. Gündük kaldım ya da sadece... ikili ilişki olaylarında bir eksikliğim var. Benim için doğal yürümüyor. Ama. Ben ne zaman başarılı olurum?”

Fiona ellerini havaya kaldırdı. “Bilmem, sen çoğu konuda başarılısın.”

“Evet! Neden biliyor musun? Çoğu şeyin kuralı var, adımları ve metotları var.”

Fiona bana dümdüz baktı. “Nereye varmaya çalışıyorsun?”

Defterimi çıkarıp sırtarak yukarıya kaldırdım. “Başarısızlığı yenmenin adımlarını buldum.” Defteri Fiona’ya uzattım. İfadesiz suratla okumaya başladı.

KORE DİZİLERİNDE ADIM ADIM
GERÇEK AŞKA GİDEN YOL

1. Sen saf ve iyi olan Her şeyin canlı Bir Emsalisin !

2. Acıların çocuğu Bir Aile 😞

3. Dünyanın En imkansız oğlanıyla Tanış ❤️

4. Bırak oğlan Kâh Sinir Ederek, Kâh Kafayı Bozarak

AKLINI Karıştırırsın

5. Öyle Bir Gizli Hayatın olsun ki sevdiğine Daha da Yakınlaşabilesin

6. Sağlığını Yitirmek Pahasına da olsa Köpek Gibi

Hayalinin Peşinden Git

7. Oğlanın Etrafında Bir Gizem Perdesi var ama sen Aslını
Öğren

8. Bariz Yamuk Bir Aşk Üçgeni $\Delta\Delta$

9. Oğlanla samimi Bir Bağ Kurmanız için ortamı
Hazırlayan Bir Bela

10. oğlanın Büyük Sırrını Öğren, Tercihen Durmadan Yinelenenⁿ
Geride Dönüşler Sayesinde Olsun

11. ŞU DÜNYADAKİ Tüm Kadınlardan Farklı olduğunu Kanıtla

12. Hayatınızı Tehlikeye sokacak Kadar Mühim Bir olay
Sonucu Ona olan Aşkın Ne Kadar Gerçek olduğunu
Fark Et/Etsin

13. Zayıf Yanlarını Yürek Burkan Bir Biçimde Ona Göster

14. Şap Diye Dudaktan Öp! sonunda

15. Vıcık Vıcık Bir Aşık

16. Size Özel Aşk şarkısını Seçip Tekrar Tekrar Çal!

17. Biraz Mizah Olsun Diye Dünya Yansın, Kıyamet Kopsun

18. oğlanın Ailesiyle Tanışıp Göñüllerinde Taht Kur

19. Aşkını İspat Etmek için Muazzam Bir Fedakârlık yap.

20. Mümkün olan En son Dakikaya Dek Mutlu Olmanız Yasak

21. İhanet Zamanı - İçinizden Biri, Bir Bakıma Ama
Aslında Gerçek Olmadan Diğerini Arkadan Vursun

22. En Dibe Vurmuşken Hayatınız Sadece İyi Günlerinizden
Kalma Anıların Gölgesinde Geçsin

23. Mutlu Sona Ulaşmak İçin Akıl Almaz Yöntemler

24. Mutlu Son

Fiona içinden okumayı bitirince hevesle vereceği cevabı bekledim.

Elektrik mavisi gözlerini bana çevirdi.

“Sen acaba... kafayı mı yedin?”

Sıkıntıyla tuttuğum nefesimi verdim. “Bir dinle önce...”

“Hayatta olmaz, Des. Hayatımda gördüğüm en sıyırılmış düşünce yapısı bu kâğıtta, sana göre bile çatlakça. Burada yazanların bazıları... yani... kim...”

“Fi, bunlara bire bir uyacak değilim. Okuduğun kafayı yemiş şeylerin bazıları formülün parçası ama mutlaka aynısını yapmak zorunda değilim. Elinde tuttuğun bir taslak... ilham verecek bir prototip diyelim istersen. Sadece beni Luca’yla duygusal anlamda yakınlaştıracak ve sonunda ikimizi birbirimize itecek belalara bulaşmanın yollarını adım adım anlatıyor.”

“Of tanrım, yüzünde o sinir bozucu ifadeyi görüyorum.”

Başımla onayladım. “Evet, bu ifade aklına koyduğunu her zaman yapar.” Listenin arkasındaki boş sayfaları çevirdim. “İlerleyişime ve gerçek taktiklerime dair küçük notlarımı buraya alacağım.”

Fiona’nın yüz ifadesi hâlâ kuşkucuydu ama alnındaki kırışıklar biraz düzelmişti. “Tamam, birinci adım neydi bakalım?” Fiona deftere uzanıp listeyi taradı. “*Sen Saf ve İyi Olan Her Şeyin Canlı Bir Emsalisin.*” Dönüp bana baktı ve koptu.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Bu madde mi... Eh, bazılarını biraz törpülemek gerekebilir.”

“Lütfen. Desi, sen muhtaçlar için konserve yiyecek toplar, ağaçlara sarılır ve gerizekâllılara ders çalıştırırsın. Erdem abidesi kız olayı cepte.”

Bazen iltifatla hakaret arasındaki çizgi çok inceliyordu. “Sağ ol, dostum. Devam edelim... bak, 2 numara, *Acıların Çocuğu Bir Aile?* Tamamdır.”

Fiona bana çekinerek baktı. “Eh, yani, bu bir bakıma sana uyuyor?”

Omuz silktim. “Acıların çocuğu değilim tabii. Ama dışardan bakıldığında, tanımayanlar için, annemin ölü olması büyük acı. Masal prensesi trajedisi seviyesinde.”

Fiona başını salladı. “Peki, tamam. 3 Numara. *Dünyanın En İmkânsız Oğlanıyla Tanış*. Hımmm. Dünyanın en imkânsız mı bilmiyorum ama onunla tanıştın işte. 4. adıma geçiyoruz, *Bırak Oğlan Kâh Sinir Ederek, Kâh Kafayı Bozarak Aklını Karıştır*.”

İkimiz de bir süre sessizce durduk, sonra Fiona birden defterle kafama vurdu. “Sen kafayı *çoktan* bozmuşsun.”

“Ah!” Kafamı ovuşturdum. “Herneyse, evet, kafayı bozma seviyesine ulaşmış sayılırım. O halde sırada ne varmış? 5 numaralı adım.”

Fiona tekrar deftere eğildi. “*Öyle Bir Gizli Hayalin Olsun ki Sevdiğine Daha da Yakınlaşabilesin*. Senin gizli hayalin ne? Daha doğrusu öyle bir hayalin var mı?”

“Şey, benim *gerçek* hayalim aslında gizli değil: Stanford, oradan da tıp fakültesi. Ancak bu formülün tutması için, beni Luca’ya yaklaştıran gizli bir hayalim olmalı.”

Fiona camını açıp arabanın içine soğuk hava doldurdu ve derin bir nefes aldı. “Bu plan vücudumdaki bütün feminist tüyleri diken diken ediyor.”

“Neyse, Fi. Feminizme tek açıdan bakma. Hayatımın kontrolünü ele alıyor olmam da çok feminist bir şey.”

“Öyle diyorsan öyledir. Peki gizli bir hayal düşündün mü?”

Kabanımm yakasını kaldırdım ve soğuk havadan korunmak için içine gömüldüm. “Hı hı,” dedim boğu sesle.

“Duymaya korkuyorum.”

“Resim.”

Fiona kendi tükürüğüyle boğulacaktı. Sirtına vurdum.

6. ADIM

SAĞLIĞINI YİTİRMEK PAHASINA DA OLSA KÖPEK GİBİ HAYALİNİN PEŞİNDEN KOŞ

Bütün kıyafetim boşa gitmişti çünkü o gün Luca'yı görmedim. İngilizce dersinin zili çalar çalmaz Shelly atladı, "Luca nerede?"

Bayan Lyman masasından kafasını kaldırıp baktı ve gözlerini devirdi. "Öğrenci İşleri hatası olmuş. Kusura bakmayın hanımlar. Bu derse kaydı yokmuş."

Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Ders aralarında koridorlarda hep onu aradım ama yoktu. Biraz hayal kırıklığına uğramıştım ama biraz da rahatlamıştım. Artık eşofman olayından sonra onu görünce yerlere serilen gururumu nasıl toplayacağımı düşünmek için daha fazla zamanım vardı. Onu ancak yarınki Resim Kulübü toplantısında görecektim.

O akşam yemeğe kadar ayık durabilmek için iki kupa kahve devirdim. Beni bekleyen Kore dizisi antikalıkları için enerji

toplamalıydım, bu yüzden yemek pişirirken babamla başka bir diziye başladık.

“Appa, bu dizilerdeki karakterler rezil olup utanacakları bir şey yaptıktan sonra nasıl toparlıyorlar?” diye sordum, dev spaghetti sosunu karıştırırken. Mutfak ve oturma odamız açıktı, o yüzden yemek yaparken aynı zamanda *Flower Boy Ramen Shop*’u izleyebiliyordum. *Yemek yapmak* sözlerini de cömertçe kullanıyorum, zira spaghetti, kendime güvenerek pişirebildiğim üç yemekten biriydi, babam yanma Kore gıdalarından ekleme ihtiyacı hissetmiyordu.

Babam cevap vermeden önce yayıldığı koltukta düşünceli düşünceli birasını yudumladı. “Eh, genellikle çok cesur olup pek utanç duymamaları gerekiyor. Dizilerdeki kızların çoğu çok güçlü, o yüzden en güzel kız olmasalar da erkekler onlardan hoşlanıyor.”

Eh, içim çok rahatladı. Fokurdayan marinara sosuna biraz sarımsak tozu ekledim. “Yani başa çıkıyorlar diyorsun?”

“Evet. Başa çıkıyorlar.”

Yemekten sonra, hâlâ kafeinin etkisiyle seyrettiğim Kore dizilerini Google’dan araştırdım ve oyuncularla ilgili bütün komik haberleri okudum. Derken Kore dizisi blogları ve Tumblr gif’leri buldum. Meğer bu programların *muazzam* hayran kitlesi varmış.

Telefonum suratımın birkaç santim dibinde, *Flower Boy Ramen Shop*’u yüklerken uyuyakaldım.

Ertesi gün okul çıkışı, altıncı adım olan köpek gibi hayalimin

peşinden koşma maddesi gereğince Resim Kulübü toplantısına gittim. Resim Kulübü'nün danışman öğretmeni Bay Rosso'yla konuşmuştum, bana bir resim defteri ve karakalem gerektiğini söylemişti çünkü bu toplantıda hayvanat bahçesine gezi yapacaklardı. Hani birinci sınıftaki gibi. Kore dizisi defterim amacımı hatırlatıp bana güç vermek için yepyeni resim malzemelerimin arasında sırt çantamdaki yerini almıştı.

Ancak okul servisine bindiğim saniye Road Runner misali arkama bakmadan dönüp koşmak ve topuklamak istedim. Bip-bip! Cesur Kore dizisi esas kıızı lanetlenmişti. Öğrencilerin çoğunu tanıyordum ama bunlar “sanatçı” tayfasıydı, Taylor Swift söylediğim ve *Alacakaranlık* okuduğum için bana kendimi cüce gibi hissettiren, hipster gruptu. Hoş, ikisini de hiç yapmadım ya. Aynı anda yani.

Ayrıca bu hamlemin pek havalı olmadığını bilincindeydim çünkü Luca benim Resim Kulübü'nde olmadığımı biliyordu ve onun için katıldığımı düşünebilirdi.

“Desi?” Platin sarısı, kısacık küt saçlı bir kız şüpheyle bana seslendi. Futbol takımından Cassidy'ydi. Tanıdık bir yüz görmenin sevinciyle hemen yanına koştum.

“Selam,” dedim, yanına oturup gülümsemeye çalışarak, sanki gayet olağan bir durummuş gibi davranıyordum.

Cassidy şaşkınca gülümsedi. “Burada ne yapıyorsun?”

Gözlerim otobüsün içinde fıldır fıldır sağa sola bakıyor, Luca'yı arıyordu fakat çocuktan eser yoktu. “İmmm, şey, Resim Kulübü'ne katıldım?”

“Vay canına, gerçekten mi? Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi...” Cassidy cümlesini tamamlamadan sustu. Ben de

buradaki varlığını geçerli kılmak adına uçuk bir bahane bulabildim, ancak zaman kalmadı çünkü camdan dışarı bakıp Luca'yı gördüm, yanında bir kızla -uzun ince ve asker postallı bir kızla- otobüse doğru yürüyordu. Kız aynalı Ray-Ban gözlüğü güneşte parıl parıl parlarken uçları lavanta rengine boyanmış siyah saçlarını şöyle bir geriye doğru savurdu. İkili kafalarını birbirlerine eğmiş kahkahalar atarak otobüse doğru yaklaşıyordu.

Bu zırvanın daniskası rezalet de nereden çıkmıştı şimdi? Luca *çoktan* kız arkadaş mı yapmıştı? *Yeni okula başlayalı üç gün geçmişken?*

Otobüse bindikleri sırada Luca durup en önde oturan birine selam verdi, bense beni göremesin diye koridora sırtımı döndüm. Gelmiş geçmiş en kötü plandı bu, hangi akla hizmet kalkışmıştım...

"Desi Lee? Müfredat dışı hangi programa katılacağını şaşırdığını biliyordum da *Resim Kulübü*'ne girecek kadar alçalmana ne demeli?"

Soru arkamdan gelmişti, dolayısıyla sadece Cassidy'nin pörtleyen gözlerini görebilmiştim. Ağzı açık kalmış, yeşil gözleri yuvalarından fırlamıştı. "*Violet!*" diye haykırdı.

Arkamı dönüp bahsedilen Violet'a baktım. Beline kadar uzun saçlı, yırtık siyah kotlu ve eprimiş beyaz V yaka tişörtlü bir kızdı. Sanki sırı espri olsun diye bel çantası takmıştı.

Kıza dik dik baktım. "Affedersin, tanışıyor muyuz?"

"Beni tanımanama çok şaşırdım, *olamaz*. Seçmenlerinden biriydim üstelik. Violet. Violet Choi," dedi kelimeleri uzatarak.

Choi. Koreli. Hımmm, tam hatırlayamamıştım ve bu ani

düşmanca çıkışa hazırlıksız yakalanmıştım.

“Eee, sorunun ne?” diye kızı tersledim.

“*Benim sorunum,*” Violet sanki beni taklit eder gibi ciyaklayarak konuşuyordu, “Monte Vista’nın en sinir bozucu, her köftenin maydanozu olarak senin *her yerde olman*. Senden kurtulabildiğim tek yer Resim Kulübü çünkü sende sanatçılık yok.”

Öylesine şoka girmiştim ki Luca’nın tüm bu diyaloga şahit olduğunu bile algılayamıyordum. Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı. Lisenin popüler kızı tanımına uyuyordum ama bu yüzden düşman çekecek biri değildim. Arkadaş canlısı bir insan olduğum için çoğu kişinin beni sevdiğini düşünürdüm. Burası lisenin dediğim dedik kraliçe arısı ve ondan çeken zavallıların olduğu bir ortam değildi. Ya da ben öyle sanıyordum. Nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum.

Bariz bir kaltaklıkla karşı karşıya kaldığında bir Kore dizisi kahramanı ne yapardı? Birden *Protect the Boss*’taki Eun-Sol’ü hatırladım, o dizinin kraliçe arısı kız, kadın kahramanın poposuna dondurma külahı yapıştırıyordu. Eun-Sol’ün tepkisiyse bu bariz düşmanlık karşısında sakın ve tatlı duruşunu korumaktı.

Luca şu anda koridorun ortasında Violet’in yanında duruyordu. Dolayısıyla -hani gözyaşlarına boğulmadan önce yaşanan o küçük düşürücü duyguyu duyarak- gözlerim dolmaya başlasa da çenemi tuttum. Luca’yla yarım saniye göz göze gelince çocuk hafifçe kaşlarını çattı.

O ufacık endişe kırıntısı yüreğime bir yumruk gibi vurup içimi eritti. O anda, düşen eşofman olayından sonra ilk kez konuştuğumuzu unuttuverdim.

Luca, Violet'a doğru bakıp, "Siz tanışıyor musunuz?" diye sordu.

Havali duruşunu hiç bozmadan sırayla ikimize birden baktı. İçimde alabora olmuş öfke, aşağılanma ve kelebek uçuşması hissini dengelemeye çalıştığım için sus pus kaldım.

Soru kendisine sorulmamasına rağmen Cassidy konuştu. "İmmm, evet, Desi ve ben futbol takımında birlikteyiz. Peki siz tanışıyor musunuz?" diye kaşlarını kaldırarak sordu.

Luca'ya döndüm, omuz silkip rahatça cevap verdi, "Sayılır. Tanga yerine standart kesim külot giydiğini biliyorum." Pis pis sıratarak dimdik suratıma baktı.

Aman tanrım.

Cassidy'nin ağzı bir kez daha açık kaldı ve Violet aniden son süratle kafasını bana çevirdi. Ben bir şey diyemeden Bay Rosso otobüse binip, "Hadi bakalım, küçük Renoir'larım, herkes yerine otursun!" diye bağırdı. Havai desenli gömleğinin göbeği hafifçe açılarak keyifle karnını sıvazladı. "Hayvanat bahçesine gitmeye hazır mıyız?" Kimse cevap vermeyince bir sessizlik oldu.

Bay Rosso tam bize doğru bakıp, "Ah, bu arada unutmadan. İki yeni üyemiz var, Desi Lee ve Luca Drakos," dedi. Birisi arkadan yavaşça ve manalı manalı alkışladı, bir kakhaha koptu.

Bay Rosso alkışlayan kişiye aksi aksi baktı. "Herneyse, Desi ve Luca, son iki haftadır bir hayır kuruluşunun sergisine eserler hazırlıyoruz. Bütün geliri Kalifornia Eyalet Parkları yararına kullanılacak. Fakat bugün biraz ara verip hayvanat bahçesinde çalışacağız."

Dışından gülümseyerek, içimden salya sümük ağlayarak

başımı salladım. “Çok güzelmiş gerçekten,” diye ekledim.

Birileri gene kahkahalarla güldü ve Violet ciyakladı, “Ah evet, çok güzelmiş!”

Bay Rosso arkaya doğru son bir bakış atıp yerine oturdu. “*Uslu durun*, yolumuz yaklaşık yirmi dakika sürecek.”

Violet, Cassidy ve benim iki sıra önümde Luca’yla yan yana oturdu. Hıh.

Cassidy bana soru sorar gibi baktı. “Eee... Demek Luca senin ne tarz iç çamaşırı giydiğini bili...”

Onu susturmak için elimi havada salladım. “Sandığın gibi değil. Şaka yapıyor.”

Cassidy kurcalamaya devam etmek ister gibiydi ama dudaklarını birbirine bastırdı. Birkaç saniye sonra sordu, “Violet’in kusuruna bakma, genelde böyle şey değildir...” Alçak sesle başlayıp yavaşça sustu.

“Sıcak karşılamayı seven biri mi?” diye cümlesini bitirdim kuru kuru.

Cassidy burnundan güldü. “Evet, aynen. Bilmiyorum, resim onun için büyük bir tutku ve bazı insanların... pozcu olduğunu düşünüp hararetle karşı çıkar.” Biraz mahcup konuşmuştu.

Teknik anlamda, pozcunun teki olmama rağmen, başım dik, burnumu çektim. Violet ve Luca’ya doğru şöyle bir baktım. “Eee, yani bu ikisi birlikte filan mı?” Saçımı arkaya doğru atarak öylesine, sadece merak ediyormuş gibi görünmeye çalışmıştım.

Cassidy kaşlarını çatı. “Hı? Luca ve Violet mı?” *Daha yüksek sesle bağırabilir miydi acaba?*

Dişlerimi sıkarak gülümsedim. “Evet?”

“Yok canım, asla. Luca daha okula geleli bir hafta olmuyor, kızın çok hızlı olması lazım.” Şeytani bir edayla güldü. “Hoş, hız konusunda sınır tanımaz, inan bana. Cuma günkü resim dersinden beri çocuğa göz koydu.”

Cesedimi çiğnemesi lazım. “Hımmm,” diye sakince cevap verdim.

Cassidy bana biraz daha yaklaştı. “Bence ümitsiz vaka gerçi.” Kısa bir Harry Chen dönüşü yaşadım. Acaba Luca... kızlardan hoşlanmıyor muydu? Ancak Cassidy devam etti. “Sınıfta bazı kızlar ona çıkma teklif etti, daha ilk günden ve Luca’nın kız arkadaş istemiyorum diye cevap verdiğini duydum.”

Şimdi kaşlarını çatma sırası bendeydi işte. “Niye ki?”

Cassidy omuz silkti. “Kim bilir. Kabul edilirse RIGS’nin harcını ödeyebilmek için burs alma peşinde koşan, büyük bir ressam olduğu içindir diye düşündüm.” Cassidy bana baktı. “Rhode Island...”

“Güzel Sanatlar Fakültesi. Evet, Kuzey Amerika’daki bütün üniversitelerin isimlerini biliyorum.” Söylediğime anında pişman oldum. Öür diler gibi gülümsedim. “Kusura bakma, ineğin önde gideniyim.”

Cassidy kahkaha attı. “Kenara yazdım.”

Kıza merakla baktım. “Sen onun hakkında bu kadar çok şeyi nereden öğrendin?”

Cassidy kızardı. “Sınıfta RIGS ve burstan bahsetti ve... ııı, anlarsın ya, insan arada bazı şeylere kulak misafiri oluyor.” Birkaç saniye geçince omuzlarını düşürdü. “Bir de internetten araştırdım.”

Kızı suçlayamazdım.

Koltuğuma rahatça kuruldum, Luca'nın bere takmış kafasına baktım. O ve o berbat insan müsveddesi birlikte olmadığı için rahatlamıştım fakat şu gizemli kız-arkadaş-istemem olayını hiç beklemiyordum.

İyi ki beni en gaza getiren şey, birilerinden bir şeyi yapamayacağımı duymaktı.

Eh, hüküm açıktı: Ben resim çizemiyordum. İstemsizce Kübist yaptığım zürafamı bir hışımla sildim.

Cassidy eskiz defterime baktı ve ifadesiz bir yüzle durmaya çalıştı. "Cidden, bu alanda da iyi olsaydın, seni gebertecektim."

Bir yandan koltuklarım kabardıysa da bunu duyunca delirdim. Bir şeye benzemeyen zürafama gıcık olarak baktım.

Zürafa kafesinin karşısındaki bankta oturuyorduk. Otobüsten iner inmez herkes eşini bulmuştu. Luca'yla konuşmaya bile yeltenememiştim çünkü Violet onun koluna girip bir yerlere götürmüştü. Hımmm, arsız olan tek ben değildim.

Dolayısıyla burada Cassidy'yle kalmış, hayvan çizmeye çalışıyordum. İşler hiç plana uygun gitmiyordu.

"Hey, Luca'yı gördün mü?"

Violet tepesi atmış halde hızla Cassidy'ye doğru yürüdü.

"Yo, seni ekti mi yoksa?" diye takıldı Cassidy.

Violet elini sıkı kalçasına koyup somurttu. "*Hiç komik değil.*" Tanrım, amma meymenetsiz bir şeydi. "Son yirmi dakikadır onu arıyorum. Tuvalete gidiyorum dedi, sonra sırta kadem bastı."

“Kayıp eşya bürosunu aramalısın,” diye mırıldandım.

Dudaklarını büküp bana baktı. “Affedersin, sana laf atan oldu mu?”

Bakın ne diyeceğim? *Protect the Boss* dizisinde Eun-Sol sonunda o kaltağın poposuna dondurma külahı yapıştırıyordu. *Yeri gelince yürekli ol.*

Çenemi kaldırıp Violet’ın gözlerinin içine dimdik bakarak şöyle dedim, “Affedersin, sana şu harikulade yaratıklarla arama girip manzaramı kapatmanı söyleyen oldu mu?”

Violet, gözünde Ray-Ban’leri olmayınca soğuk bakışlarını doğrudan üstüme çevirdi. “Resim çiziyormuş gibi yapmayı kes.”

Cassidy kollarını havaya savurdu. “Yeter, Violet! Aman ya, hadi gidip bulalım şu çocuğu.” Özür diler gibi bana baktı. “Kusura bakma, Desi, sakıncası yoksa kalkıyorum?”

Hiç sakıncası yoktu. Hem de hiç. Gülümseyerek onlara el salladım. “Yok canım, gidin bulun onu, iyi şanslar!” Violet suratını astı, sonra Cassidy’yi sertçe ayağa kaldırdı.

İkisi gözden kaybolunca yerimden fırladım ve pılımı pırtımı topladım. Bu tek şansımdı. Luca bir yerlerde yalnızdı.

Hayvanat bahçesinin çeşitli noktalarında Resim Kulübü öğrencilerinin çizim yaptığını gördüm: Deniz aslanı havuzu. Ayı mağarası. Sürüngen havuzları. Fakat o gri bereden eser yoktu. Hayvanat bahçesinin girişine çıkan yolu teptim, yine ellerim boştu. Tam zürafaların yanına geri dönmek üzereyken girişin yanında bir şey dikkatimi çekti. Birkaç okaliptüs ağacının dalı arkasında kalmış demir parmaklıklara eski püskü bir plaka asılıydı. Yeniden düzenlenmiş, son moda hayvanat bahçesinde o

kadar alakasız duruyordu ki üstünde yazanları okumaya gittim.

Orijinal Güney Orange County Hayvanat Bahçesi tarihi alanı. 1932 yılında inşa edilmiş bu güzide park, tüm ulus çapında Amerika'nın ilk modern hayvanat bahçesi olarak tanınır. 1994'te çıkan yangında hasar gördü ve 2001 yılında yeniden düzenlendi. Orijinal binalardan ve hayvan barınaklarından geriye kalanlar sadece güneydeki giriş yakınlarındadır, muazzam okaliptüs ağacının yanındaki patikayı takip ederek ulaşabilirsiniz. Lütfen kırılğan yapıları ya da çevresindeki bitkisel hayatı rahatsız etmemeye özen gösterin.

Hımmmm. Sanatçı ruhlu biri olsaydım, herkesin resmini çizdiği sıradan uyuşuk hayvanlar dışında bir şey çizmek için ne-reye giderdim?

Hayvanat bahçesi haritamdan güney girişini buldum. Cep telefonuma bakınca otobüsün kalkmasına bir saat kaldığını fark ettim. Ne olur ne olmaz diye alarmımı kurdum. Orada olsan iyi edersin, sanat aşkıyla yanan çocuk.

Okaliptüs ağacını görmemeniz imkânsızdı, yaklaşık yirmi metre yüksekliğindeydi ve gövdesi gökkuşağı renklerinde çizgiliydi. Aynı zamanda kuzey yarımkürede bulunan tek Okaliptüs türüydü. (Evet, Ağaçlandırma Derneği'nin Monte Vista ayağının saymanı bendim.) Ağacın tam dibinde başlayan bir patika gözüme çarptı.

Patikadan aşağı doğru yürüdüm, canlı meşe ve çınar ağaçları

arasında, dökülen yapraklar ayaklarımın altında çatırdayarak dolaştım. Burası çok güzeldi ama ortada yakışıklı bir çocuktan iz yoktu. Sonra uzaklarda yıkıntılara benzer yapılar görüp hızlandım.

“Vay anasını,” diye nefes verdim.

Geniş bir açıklığa çıktım, etrafımdaki kayalardan mağaralar ve kalın yosun kaplamış, paslı kafeslerin ortasında kalmıştım. Kafesleri ve mağaraları coşmuş bitkiler kaplamış, balta girmemiş ormanlığa doğru almış yürümüşlerdi, arada birkaç güneş ışığı huzmesi sızıyordu. Tüm bunların içinden ilerleyen bir yol vardı.

Dalları kenara itip açık kafeslerden birine girdim. İçerideki duvarlar her şey gibi paslı ve yosunluydu ama aynı zamanda grafitiyle kaplıydı. Burnumu buruşturdum. Mağaralardan birine doğru girecekken bir tıslama duydum. Donakaldım. Hay aksi, yılan mı vardı? Yoksa kıyametten kalmışa benzeyen hayvanat bahçesinin bu bölümünde artık vahşi hayvanlar mı dolaşıyordu? Tıs sesi durdu, tekrar başladı. Başımı yana eğdim, hayır, aslında hayvan sesine benzemiyordu.

“Merhaba?” diye dikkatlice seslendim.

Tıslama sesi anında durdu. Ardından, yaprak çıtırtısı. Birisi... *bir şey* ağaçların arasında hareket ediyordu. Of Tanrım, hangi akla hizmet böyle bir işe kalkışmıştım? Şu salak Kore dizileri yerin dibine batsın!

“Desi?”

Tanıdık, çok alçak bir erkek sesi duydum.

İki yıkık İspanyol mimarisi binanın arasından Luca çıkageldi. “Burada ne işin var?” diye sordu.

Kalp atışlarımın yavaşlamasını bekleyerek göğsümü tuttum. “Eski hayvanat bahçesinin yıkıntılarına gider diye bir tabela gördüm ve merak ettim.” Hımmm, yalandan kim ölmüş, Des. “Ayrıca... milletin yanında resim yaparken utançtan yerin dibine girdim. Hayvan yerine bina çizeyim dedim.” Luca’nın yüzünde samimi bir acıma ifadesi gördüm. Tamam, yalanı yuttu. “Peki sen burada *ne yapıyorsun?*”

Luca sırt çantasını düzeltti. “Sıkıldım, etrafa bakayım dedim.” Bir saniye birbirimize bakakaldık.

“Şey...” diye başladım.

“Neden resim çizmeye utanıyorsun? O kadar kötü değilsin.”

“Pfff. Anaokulu çocuğuna göre kötü değilim.”

Luca bana doğru yürüyüp elini uzattı. “Bakayım.”

“Neye bakacaksın?”

“Çizdiklerine.”

İçgüdüsel tepkim, hayatta olmaz şeklindeydi ama bir ivme kazanmışken yok etmek istemedim. Dolayısıyla istemeye istemeye eskiz defterimi sırt çantamdan çıkarıp ona uzattım.

Luca defteri karıştırırken geçen saniyeler bana yıl gibi geldi. Daha fazla dayanamayacakken Luca iğrenç zürafa çizimlerimden birinde durdu. “Tamam, buradaki fena değil. Peki sana bir hile öğretebilir miyim?”

Güven verici ve ilgili ses tonuyla, tüm utancım bir mum gibi eriyip ayaklarımın dibinde birikti. (Aynı eşofman altım gibi.)

“Mmm, tabii, olur,” diye mırıldandım.

Luca sırt çantasını yere koyup çiçeklenmeye başlayan adaçayı çalıları ve uzun otlarla dolu bir yere bağdaş kurdu, hemen yanına eliyle hafifçe vurdu. Ben de yere oturup dikkatlice

popomu onunkinden santim santim yaklaştırdım ve münasip bir yakınlığa geldim.

“Şimdi sen ayrıntılara çok takılıyorsun, herkes için ayrıntılar zordur, anlıyor musun?” Uzun uğraşlar sonucu tek tek çizdiğim, sonunda pes edip karalamayla dolu bir gölge yarattığım benekleri gösterdi.

“Bir şeye baktığında onu önce objeyi oluşturan bir şekiller öbeği olarak görmelisin,” dedi, ellerini oynatarak. Elleri çok güzeldi. Uzun parmaklar, kısacık temiz tırnaklar ve ideal oranda kas ve damara sahipti.

Beklentiyle bana bakıyordu. “Anladın mı?” dedi. İıı... efendim?

Kafamın karıştığı o kadar belliydi ki Luca defterimde temiz sayfa açıp kulağının arkasına soktuğu kalem bana uzattı. “Tamam, şuradaki çam ağacına bak mesela,” diyerek işaret etti.

“İmmm, aslında o bir Himalaya sediri, genellikle çam ağacıyla karıştırılır.”

Luca gözlerini kırptırdı. “Bunu nerden biliyorsun?”

Kahretsin, inekliğimi ortaya çıkarmıştım. Gayet umursamaz bir edayla omuz silktim. “Ah, şeyden... Ağaçlandırma Derneği üyesiyim de.” *Saymanı olduğumu eklemeye hiç gerek yoktu.* Dalga geçmesine karşı kendimi hazırladım.

Ancak Luca gözlerime bir saniye daha uzun bakmakla yetindi. “Tabii ki öylesin.” Kalbim küt diye attı. *İyi bir şey miydi, kötü bir şey miydi?!* Luca hafifçe başını sallayarak gülümsedi. *İyi bir şeydi.*

Sonra tekrar ağaca baktı. “Tamam, şuradaki *Himalaya sedirine* bak ve onu oluşturan basit şekilleri buraya çiz.”

Elimde tuttuğum şu kalemin, biraz önce o nadide tenin üstünde durduğunu düşünüp heyecanlanmamaya çalıştım ve ağaca gözlerimi kısarak baktım. Hımmm, tamam. Ağacı en tepeden başlayarak çizmeye başladım, her çizgi bir iğnesini temsil ediyordu. Bitirdiğimde kıllı bir yumağa benzemişti.

“Eh, bir de şöyle deneyelim.” Luca elini uzatıp elimin üstüne koydu, tabii elim anında terlemeye başladı. Luca elini elimden ayırmadan büyük, kabaca bir üçgen, altına da küçük bir üçgen çizdi.

“İmmm, çizgi filmlerdeki ağaçlara benzedi,” dedim.

Luca’nın yüzü o kadar yakınımdaydı ki sabrı taşarak nefes verdiğinde ılık nefesini yanağımda hissettim. “Bayan Somut, sonuca varmadan önce iki saniye bekleyebilir misiniz?” Bu noktada ona Bay Soyut dememek için kendimi zor tuttum.

“Şu güzel gevşek şekli çizmek eline ne kadar iyi geldi fark ettin mi?” Evet, elimin bayağı ısındığını söyleyebilirdim. Gerçekten sıcaktı.

Luca elimi tutarak çizmeye devam etti, ağacın içine daha küçük üçgenler yerleştirdi. “Arkasından daha küçük alanlara odaklanabilir ve ilerledikçe ayrıntıya girebilirsin.” Çizimi bitirince elimi bıraktı, sayfada bir ağaç duruyordu. Sadece gevşekçe çizilmiş şekillerden oluşuyordu ama bir ağaç olduğu su götürmezdi. Benimkinin iğnelerinin yanında çok daha güzeldi.

“Harika!” Yüzümde güller açarak Luca’ya baktım, o da bana gülerek bakıyordu.

Zap. Yine o *bir şey* çakarak aramızdan geçti.

Derken cep telefonumun alarmı kulak tırmalayan, cırtlak bir sesle çaldı. “Ah kahretsin, otobüs on dakika sonra kalkacak!”

Çabucak eşyalarımızı toplayıp patikadan yukarı doğru topukladık. Hayvanat bahçesinin normal kısmına bağlanan asfalt yola ulaşmadan önce hafif bir yokuş çıktık. Okaliptüs ağacını gördüğümüzde arkama baktım, Luca nefes nefese bana yetişmeye çalışıyordu. “Bir... dakika... dur...”

Şaşıarak çocuğa baktım. “Topu topu yirmi metre koştuk.”

Soluk soluğa ellerini havaya kaldırdı. “Bu konuda hiçbir fikrim yok. Tam bir atletsin anlaşılan.”

Kahkahalarla güldüm. “Eh, otuz saniye boyunca hafif tempolu koşup kalp krizi geçirmeyen herkes atletmiş anlaşılan.”

Luca sonunda nefesini düzene sokup doğruldu, hem de tam dibime girerek. Başını yana eğip beni süzdü. “Peki senin gibi bir atlet Resim Kulübü’nde ne arıyor? İlgilenmediğini sanıyordum?”

Sesinden alay ettiği anlaşılıyordu, sanki dürüst davranıp onun uğruna kulübe katıldığımı itiraf etmem için bana meydan okuyordu. Dudağımı ısırdım. Oscar’a layık bir performans göstermenin tam sırasıydı. İçimde kalanların pişmanlığıyla konuşuyormuş gibi yaptım. “Şey, ıı, deftere karaladığım şeyi fark ettiğin gün... şunu anladım, hep bir yerlere bir şeyler karalıyorum.” *Kim yapmaz ki, kalınkafa?* “Bence bu, ıı, benim hep yapmak istediğim bir şeydi. Çizmek.” *Yalan, hem de kuyruklu yalan.*

Luca bana öylesine uzun baktı ki palavramı çaktığına inandım. Tam bir mankafalıktı bu! Ancak ifadesinde bir yumuşama oldu. Ağzının köşeleri yavaşça kalktı, o karşı konulamaz yüzüne kocaman tebessüm yerleşti. “Çok iyi, seni burada gördüğüme çok sevindim. Başka bir konuda yardıma ihtiyacın olursa haber ver.”

Hani bütün gün hava kapalı ve iğrençtir de birdenbire güneş tam yüzünüze vurur ya? İşte Luca'nın gülüşü aynı öyleydi. Uzaydan parlayıp doğruca yüzüme vuruyordu sanki.

Kızardığımı görmemesi için başımı yana çevirdim. “Sağ ol.” Yüzümün ısınması geçince tekrar ona doğru baktım, dimdikti ve vücuduyla çok barışıklı. (Ona hak vermemek elde miydi?) “Hey, sen neden artık İngilizce almıyorsun?”

“Ha, şu mesele. Not ortalamama bakılırsa o sınıfa kabul edilmem mümkün değildi zaten.”

Kaşlarımı çattım. “Neden bir şey söylemedin?”

İşte yine o gülüş. *Zap*. “Siz ineklerin neler yaptığını görmek eğlenceliydi.”

Özgüvenimi kazandığımdan ben de biraz flört etmeyi denemeye karar verdim. *Tanırım*, hadi başlıyoruz. Yavaşça kalçamı onunkine çarptırdım. Luca bu şapşal hareketime afallayarak baktı. Gülümsedim. “Ben seni koşuda geçebilen bir ineğim. Otobüse kadar kalan yolu yürümeyi kaldırabilir misin, yoksa seni kucağımda taşımam mı gerekecek?”

Luca tek kaşını kaldırdı ve kıpkırmızı oldum... fazla mı ileri gitmiştim? Erkeklik gururunu mu incitmiştim? Fakat Luca başını arkaya atıp kahkahayı bastı... gülmekten ölüyorum tarzı bir kahkahaydı. Sırtarak cevap verdi. “Evet aslında, taşıyabilir misin?” Dişimde yemek artığı kalmış mı ya da yanaklarım fazla tombul görünür mü, doğru açıda mıyım diye düşünmeden ağzım kulaklarıma vararak güldüm.

Otobüse varınca fark ettim, terk edilmiş hayvanat bahçesindeyken herhangi bir şey çizdi mi diye sormayı unutmuştum. Fakat tam soracakken Violet ve Cassidy yanımda bittiler.

“Siz *ikiniz* nerelerdeydiniz?” diye hesap sordu Violet, sinir olarak elini saçında gezdirip. Ah, hiç çaktırmıyordu.

Luca o sırada bana baktı ve aramızda samimi bir bakış geçti.

“Yolda karşılaştık, sakın olun,” dedim, yanından geçip gidecek. Violet’ın öğrenmesini istemiyordum. Eski hayvanat bahçesi bizim gizli mekânımızdı, bize özeldi.

İleride duran otobüse doğru yürürken kızın bakışının sırtımı oyduğunu hissedebiliyordum.

Violet klasik Kore dizisi fettanıydı ama dizilerde değişmez bir gerçek varsa, o da şuydu, sonunda her zaman iyi kız kazanırdı.

7. ADIM

OĞLANIN ETRAFINDA BİR GİZEM PERDESİ VAR AMA SEN ASLINI ÖĞREN

Ertesi gün Wes, Fiona ve ben, hep birlikte sıkış tıkış Penny'ye binmiş, matematik sınavına çalışmak üzere Fiona'nın evinin yolunu tutmuştuk. Wes'in içine iki aile sığabilecek büyüklükte SUV'u olmasına rağmen nedense ulaşım aracımız hep Fiona'nın Penny'siydi. Sanırım bunun nedeni, arabaya her binişimizde yaşadığımız ölümden dönme heyecanıydı.

Wes arka koltuktan öne doğru uzandı, kafası; yolcu koltuğunda oturan bana iki santim uzaktaydı. "Çabanı destekliyorum, Des. Bence de üniversiteye gitmeden önce biriyle yatmak lazım."

"*Aman Tanrım!*" diye bağırdık Fiona'yla bir ağızdan. İkimiz de onu bir güzel yumrukladık. Fiona sağ elini arkaya savurup Wes'in yanına bir tokat indirdi.

"Hey, gerçekleri konuşuyorum." Wes arkasına yaslandı.

“Öte yandan, yakalanırım diye korkmuyor musun? Luca onu bir çeşit erkek arkadaş deneyinde kobay olarak kullandığını öğrenirse...”

“Ne saçmalıyorsun, Wes? Ben bunu deney olsun diye yapmıyorum!” diye bağırdım. İki arkadaşıma, özellikle de Fiona’ya dik dik baktım, nedense birdenbire araba kullanmaya pürdikkat odaklanmıştı. “İmmm, Fi, acaba bunu neden yaptığım konusunda Wes’e ayrıntıları anlatmadın mı?”

“Yoooo, yani ben... Sohbetimizin ne kadar özel olduğunu bilmiyordum?”

“Ah, ama planı Wes’e açıklayacak kadar özel olmadığına karar vermişsin?”

Fiona omuz silkti.

“Bir dakika öyleyse. Neden yapıyorsun sahiden?” diye sordu Wes.

Arkama yaslanarak koltuğa gömüldüm. “Ne demek istiyorsun?! Ondan hoşlanıyorum!” Bir saniye durdum. “Ne bileyim, geçici bir his değil. Sanat konusunda çok sakın ve güven verici olması beni etkiliyor, geçen gün hayvanat bahçesinde bana yardım ederken o sabrı ve iyiliğini görmeliydiniz...”

Wes dudak büktü. “Evet, çünkü kızların yanında havalara girmek çok zordur.”

“Öyle değildi ki! Bana gerçekten yardım etmek istedi. Gerçekten çok tatlıydı.” Wes ve Fiona’ya gergince baktım. “Hatta ilk erkek arkadaşım olmasını istediğimden emin sayılırım.”

Fiona boğazını temizledi. “Des, şapşal aşıklıktan erkek arkadaş seçimine sıçradı... belki biraz ağır olmalısın...”

Wes aniden lafını kesti. “Of Tanrım, flatırış yüzünden kalbinin kırıldığını görmek istemiyorum. Sıradan bir bekâretini kaybetme hevesiyle lise yıllarına güzel bir kapanış yapmak istiyorsun sanmıştım.”

“İğrenç. Ayrıca ne yani, ben o kadar duygusuz muyum?” Penny’ye bariz bir sessizlik çöktü. Ofladım. “Arkadaşlar, bu olayda çok ilginç bir şeyler var. Flatırıştan kurtulmamın yolu bu. Elimde bir formül olduğunu bildiğim sürece, normal Desi olarak kalabiliyorum. Dün hiçbir vukuat yaşanmadan çocukla takılabildim! Hatta bence biraz *flört* ettik.”

Fiona bana baktı. “Yani flatırış anı yaşanmadı?”

“Hayır! Dediğim gibi, bir planım olduğu zaman her şey tıkırında işliyor.” Geçmişteki flatırışlarımın hiç yaşanmamış olabileceğini düşünerek başımı sağa sola salladım.

Wes koltuğumun arkasına tekme attı. “Eh, sakın ona çaktırma. Yaptığın şey bence bayağı itici.”

“Sensin itici!” diye bağırdım.

Fiona kahkaha attı. “Matematik çalışmamıza yardım etmek için Phoenix konserini kaçırdığına çok sevinmiyor musun?”

“Evet, aldığım bu karardan dolayı havalara uçuyorum!” Arkamı dönüp yumruğumu Wes’in kafasına doğru kaldırarak onu tehdit ettim.

Bizim sokağa çok benzeyen bir çıkmaz sokakta olan Fiona’nın evinin önüne arabayı park ettik. Evlerimizin planı da aynıydı. Monte Vista mimarisi maceralara açıktı!

“Lita! Biz geldik,” diye duyurdu Fiona, içeri girdiğimiz sırada. Havayı kokladım. Evettt, işte başlıyordu, Fiona’larla yaşayan büyükannesi ders çalışma ödülü olarak bize etli tako

hazırlıyordu. Çikolatamsı soslu bir tako yani. Taze pişmiş mısır unlu lavaş üstüne soğan turşulu. Konsere gitmek mi, ders çalışmak için Fiona'lara gitmek mi, seçim çok basitti.

İhtiyar bir zarafet timsali mutfaktan serap gibi çıktı; yünlü pantolon, gül rengi ipek bluz, sınıksız bembeyaz topuz ve düzgün inci kolye. Dantelli şalla gezmezdi bu büyükanne. Fiona'nın Lita'sı (*Abuelita'nın*¹ kısaltılmışı), küresel çapta bir makyaj markasının sahibine benziyordu.

Buzlu çayla dolu tepsiyi dengede tutarken öpsün diye yavaş yavaş Fiona'ya uzattı, ardından bir adım geri çekilip Fiona'nın tropikal desenli short-gömlek kombinini ve yere kadar uzanan kroşe hırkasını süzdü. *Altın Kızlar* karakterlerinden biri gibiydi. Lita narin kaşlarını kaldırarak tepsiyi Fiona'ya uzattı. Gülümseyerek Wes ve bana döndü. "Merhaba çocuklar, kafa patlatıp ders çalışmaya hazır mısınız?" Uzanıp Wes'in saçlarını karıştırdı ki *şu dünyada başka hiç kimse* bunu yapamazdı.

"Evet," diye uslu uslu cevap verdik aynı anda. Lita'nın varlığı karşısında insan ister istemez sırtını dikleştiriyor ve tane tane konuşuyordu.

"Tamam, takolar üç saat sonra hazır olacak, o zamana kadar çok sıkı çalışın." Havaya bir öpücük gönderdiği gibi tekrar mutfığa girdi.

Biz de içeceklerimizi alıp oyuncak kamyonları ve resimli kitap yığınlarını bir kenara itip Fiona'ların oturma odasına yayıldık. Fiona'nın ikiz kardeşleri Teddy ve Nicky resmen evin sahibiydi. Şansımıza oyun oynamaya gitmişlerdi de en sevdiğimiz

1 Ç. N. İsp. Büyükanne.

Avenger karakteri hakkında sorguya çekilmeden huzurla sına çalışabilecektik. Wes koltuğa attı kendini, Fiona da ayağının dibinde yere oturdu ve sırtını koltuğa yasladı. Ben de matematik kitabımı açıp yüzüstü yere uzandım. Fakat aynı soruya birkaç dakika boyunca baktıktan sonra kitabı kapattım.

“Bak ne diyeceğim, Wes? Bence söylediklerin çok seksist. Bir erkek bir kızı elde etmek için birçok badire atlattığında buna ‘romantik’ deniyor. Adam geceleri uykusunda onu izlemek için kızın odasının penceresine falan tırmanıyor. Ancak bir kız bir erkek için dramatik jestler yaptığında *itici* oluyor. Çifte standardın daniskası!”

Wes oturduğu yerde kahkahayı patlattı. “Sen hâlâ Luca’yı mı düşünüyorsun? Vay be, sen bayağı üşütmüşsün.”

Fiona kaşlarını çatdı, buzlu çayından bir buz alıp Wes’e attı. “Kapa çeneni, Wes. Peki sen neden hep iki kızla takılıyorsun, dingil mağara adamı?”

Wes de ona bir buz attı ama Fiona ustaca buzu başka tarafa itti. “Mantıksız kadınların arasında mantığın sesi olmak hoşuma gidiyor,” diye cevap verdi Wes.

İnsanlar genelde niçin Wes’le çıkmadığını merak ederdi. Evet, tatlıydı, komik ve çok çekici bir tipti ama aynı zamanda hiç sahip olmadığım, gıcık kardeşim gibiydi. Ayrıca ortaokuldan beri tüm çapkınlığına tanık olduktan sonra ona karşı hissedebileceğim tüm çekim yok olmuştu.

Fiona tek eliyle Wes’i savuştururken diğer eliyle de iPad’ine hızlı hızlı bir şeyler yazıp açıkladı, “Hey, ders çalışmaya başlamadan önce eğlenceli bir şeyler yapalım.” Pespembe dudakları köşelerinden kıvrılıp gülümsedi ve iPad’in ekranını bize doğru çevirdi.

Luca'nın yaklaştırılmış bir fotoğrafını bulmuştu. Hemen öne atlayıp ekranı elinden almaya çalıştım fakat Fiona iPad'i benden uzaklaştırıp ukalaca, "I-ıh! Hadi onu ıncık cıncık araştıralım. Listenin maddelerinden biri bu değil mi zaten?" dedi.

Hımmm. Kore dizisi listemi tuttuğum defteri çıkardım. 7. Oğlanın Etrafında Bir Gizem Perdesi Var ama Sen Aslını Öğren adımıydım. "Aslında ben yalnız kaldığım bir zamanda yapacaktım ama neden olmasın? Ondan sonra ders çalışacağız ama, tamam mı?" dedim kararlı bir sesle.

Fiona gözlerini devirdi. "Tamam, anne. Önce bakalım bu çocuk hakkında bir pislik çıkacak mı, Kore dizisinde yer almaya değer bir şeyler var mı?"

"Ooo, internette çok aktif birisi," dedi Wes, Fiona Google arama sonuçlarını gezerken.

Bir şey dikkatimi çekti. "Luca Drakos *Resmi Hayran Sayfası* mı? Bu ne ya? Şuna tıklasana!"

"Senin Luca'nın sayfası olamaz herhalde?" diye şüpheyle sordu Fiona, bağlantıya tıklarken.

Güzel ve garip çizimler ve tablolarla dolu internet sitesi çıktı karşımıza. İp gibi sarmaşıklarla çevrili, karanlık, titizlikle çalışılmış figürler, kâbusuma girebilecek yaratıklar tarafından tutuluyordu. En ince detayına kadar çalışılmış, elf gibi suratların üstüne sütümsü beyaz boya çekilmiş, üstlerine minicik böcekler kondurulmuştu. Konu bakımından tamamen ayrı olsa da, İngilizce dersinde defterime çizdiği resimle aynı stildeydi.

"Luca'nın çizgilerine benziyor," diye mırıldandım.

Çıtımız çıkmadan sürreal imgeleri teker teker inceledik. Bunların hepsi Luca'nın işleri miydi? Nasıl üretken bir ergendi

bu böyle? Ayrıca kendisi gibi yetenekli mutantların gittiği bir sanat okulu yerine, *neden* bizim liseye kaydolmuştu?

Fiona ıslık çaldı. “Helal olsun, kızım. Esaslı birini seçmişsin.”

“Hayır, zor birini seçmiş. Des, gururun iki paralık olmadan bu olaya hemen son ver,” dedi Wes, koltuğa iyice gömülürken dar kotu deriye sürtüp gıcırdadı.

Tükürür gibi konuştum. “*Önemli değil.*”

Fiona’nın iPad’ini elinden alıp Luca’nın hayran sayfasında Biyografi kısmına tıkladım. “Luca Drakos, 16 Ağustos 1999’da, Santa Barbara, Kaliforniya’da doğdu. Sanat sevgisi küçük yaşta başladı, annesine göre ilk kelimesi *Empresyonizm*’di.”

Kahkaha attık.

Okumaya devam ettim. “Güney Kaliforniya’daki ruhsal inziva köyü Ojai’de büyüdü, genç yaşta resim dersi almaya başladı, her sınıfın yıldızı oldu.”

“Bahse girerim herkes ona âşıktı,” diye lafımı kesti Fiona.

Onu susturdum. “Santa Barbara Güzel Sanatlar Lisesi’ne başladığında Luca çoktan kötü şöhretiyle tanınır olmuştu, sadece çığır açan neo-sürrealist tablolarıyla değil, aynı zamanda kural çiğneme huyuyla meşhurdur.”

Fiona iPad’i elimden alıp Luca’nın biyografisini okumaya devam etti. “Bir sürü ödül kazandı, Ulusal Genç Ressam ve Parlak Yıldız ödüllерinin de sahibi. Şöhretini hızla katlayan Tumblr sayfası bir milyon takipçinin radarında.”

“Ne?” Wes bu abartı bilgiyi duyunca doğruldu. “Yani... adam Tumblr ünlüsü.”

Dramatik edayla listemi önüme çektim ve üçüncü adımı

gösterdim. “Dünyanın en imkânsız erkeği olduğu aşikâr. Çocuk resmen ünlü.” Kalbim daha hızlı atmaya başladı çünkü Kore dizisi adımları sihirli değneğim olsa bile, elimdeki görevin abidevi doğası şimdi kafama dank etmişti.

Çaresizlikle arkadaşlarıma baktım. “Ben sıradan şirin çocuklarla bile zor konuşabiliyorum. *Bu çocuğu* nasıl kapacağım? Bu... işte bu imkânsız sanatçıyı. Hani insanlar kulvarlardan bahseder ya, çocuk yakışıklılıkta zaten benim kulvarımı aşıyor, bir de bunu ekleyin. Benim kulvarım burası, Orange County’nin göbeği. Luca’nın kulvarıysa uzayda boşlukta süzülüyor, gevşek gevşek ve seksice uzaktaki bir gezegenin ekseni etrafında dönüyor.”

Kısa bir sessizlik oldu ve Wes koptu. “Tanrım, Desi! Senin şu iç monologların yok mu!”

Fiona gözlerini devirdi. “Ayrıca Luca hiç de senin kulvarını filan aşmıyor. Asıl sen onun kulvarını aşıyorsun. Seni alan çocuk yaşadı.” Fiona bana fazlasıyla kol kanat geriyordu, en yakın arkadaş olarak destek olmak için boş konuşuyordu ama yine de duymak hoşuma gitti. Fiona konuşmaya devam etti. “Evet, olabilir, çocuk çekici ama sen de çekicisin. ‘Desi’nin Kusursuz Top Gibi Poposuna Övgü’ rap dansıma başlamam gerekiyor mu?”

“Aman Tanrım, sakın ha,” diye inledi Wes. “Bir de Des, herneyse, gururun iki paralık olmadan sona erdirme konusunda şaka yapıyordum. O yüzden rahatla. Senin kadar bilerek özgüveni yerlerde birisini tanımadım. Futbol gibi işte? Sen yaşayan en iyi oyuncusun ve kimse sana bulaşmasa iyi eder. Oğlanlar konusunda fark ne? Tuhaf şekilde kendini ezik görüyorsun.”

Kızardım, arkadaşlarım kibarlık etmeye çalışsa da, birdenbire sanki onlardan iltifat duymak için yapıyormuş gibi hissettirdim. “Eh, ben zaten yaşayan en iyi futbol oyuncusuyum,” dedim burnu havalarda. “Messi hariç.”

“Yani ciddi ciddi yapacaksın?” diye sordu Wes, ağzı kulaklarına varıp hınzırca gülererek.

Yavaşça başımla onayladım, eski “yapabilirim” Desi Lee azmi tüm gücüyle içimde alevlenince tüm güvensizliklerim yok oldu. “Evet. Bu adımlar bana yol gösterecek.” Durdum. “Fakat küçük bir pürüz var.”

Fiona bardağından bir buz küpü çıkarıp ağzına attı. “Neymiş?”

“Cassidy dedi ki, Luca kız arkadaş istemiyormuş. Kendi ağzıyla söylemiş.”

“Lütfen. Orası kolay, fikrini değiştireceksin, o kadar.” Fiona bir Bond filmindeki kötü kadın gibi tek kaşını kaldırdı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Tamam. O zaman en baştan başlayalım. Bana şu kaş hareketinin nasıl yapıldığını öğretebilir misin?”

Akşam eve dönünce Kore dizisi adımları listesini açtım ve sadece adımların yazdığı sayfayı yırttım. Güzelce katlayıp cüzdanıma koydum. Saçma olduğunun farkındaydım ama listeyi yanımda taşıyınca içime bir güven geliyordu. Sihirli gücü kimliğim ve paramın yanında her an yanıp sönecek, her zaman elimin altında olacak ve beni gözetecekti. Ayrıca her türlü yardıma ihtiyacım olacaktı.

İki gün sonra, sadece haftada bir toplanan Resim Kulübü dışında Luca'yla biraz daha vakit geçirmenin yollarını arıyordum. Kore dizisi tarzı keşiflerim sonucu, arkadaş grubunun Violet, Cassidy ve birkaç başka ressam çocuk olduğunu keşfetmiştim. Öğle aralarında ya kapalı bahçede çimlerin üstünde ya da resim odasında takılıyorlardı. Anladığım kadarıyla Luca ders dışı başka bir aktivite ya da sporda yoktu (ne şaşırtıcı). Ayrıca resim dışında sadece temel dersleri alıyordu.

Bir başka not: Her gün öğle yemeğinde dondurulmuş dürüm yiyordu. *İğrenç.*

Fizik dersinde cep telefonum titreşti ama duymazdan geldim çünkü test oluyorduk. Telefon iki kere daha titreşti. Şöyle bir bakınca Bayan Clark'ın bilgisayara odaklanmış, durumdan bihaber olduğunu gördüm. Telefonumu hemen kot ceketimin cebinden çıkarıp mesajlara göz attım. Fiona. Benden iki sıra önde oturan Fiona. Nasıl yani? Tuş kilidini açıp mesajları okudum.

Luca haberini duydun mu?

???

Nasıl tutuklandığını??!!

Cevap yazdım: Hayır??!! Dersten sonra konuşalım.

Testi ışık hızıyla tamamlayıp cevaplarımı kontrol ettim, sonra saate gözümü diktim. Zilin çalmasını sabırsızlıkla bekledim. Zil çalar çalmaz da herkes diğer derse koşarken Fiona'yı resmen kolundan tutup dışarı sürükledim.

"Eee?!" diye sordum.

Fiona kaşlarını kaldırdı. "Herkes bunu konuşuyor."

“Herkes kim? Okula geleli daha bir hafta oldu!” diye heyecanlandım. “İyi miymiş?” Doğru düzgün tanımadığım bu çocuk için endişelenmiştim.

“Eh, Spencer bilmem ne denen çocuk dün gece hayvanat bahçesinin oralarda paten kayıyormuş ve Luca’yı tutuklanırken görmüş.”

“Bir dakika, kimmiş bu Spencer?”

Fiona omuz silkti. “Ne bileyim, patencilerden biri.” Sırt çantasını düzeltti. “Herneyse, kaçmam lazım, kodlama dersimize bugün özel bir konuk gelecek. Ama...” Bana anlamlı anlamlı baktı, “galiba ilk seferi değilmiş.” Bunu dedi ve baygın bir erkek parfümü bulutu ve bileklik şingirtisi içinde uzaklaştı.

İlk seferi değil miymiş?! Google araştırmamızdan kuralları çiğneme hakkında bir şeyler hatırlıyordum ama yasadışı bir suçu yoktu... Ayrıca, hayvanat bahçesi? Terk edilmiş hayvanat bahçesinde ona rastladığımda ne yapıyordu? Daha fazla bilgi edinmek zorundaydım ama maalesef Resim Kulübü haftaya salıydı. O güne değin, Luca bir gizem olarak kalmak zorundaydı.

Ertesi salı, okul çıkışı resim atölyesine gittim. Alçak tavanlı, bol ışık alması için bir duvarı sırf pencere olan, ferah bir odaydı. Geriye kalan duvarlar da öğrencilerin işleriyle, çeşitli müzelerden vintage posterlerle doluydu. Odanın arka kısmı malzeme deposuydu, koyu yeşil bir perdeyle atölyeden ayrılıyordu.

Her zamankinden daha üçkağıtçı hissederek etrafıma baktım. Hayvanat bahçesinde hayvan resmi çiziyormuş gibi

yapmak bir şeydi; bir saat boyunca oturup sanat icra etmeye çalışmak bambaşka bir şeydi.

Herkes kolları sıvamış, hayır için bağışlanacak projeleri üstünde çalışıyordu; kimileri tuval üstüne yağlı boya yapıyor, kimileri karışık malzeme tekniği uyguluyor, hatta kimileri heykel yapıyordu. Luca'yı görmedim. Fakat Violet uluorta meydana daydı, tuvalini şövaleye koymuş, uzun bacaklarını öne uzatmış, yüksek bir taburede oturuyor, gözündeki kocaman, yapay, şeffaf çerçeveli gözlüklerle bilmiş bilmiş şaheserine odaklanarak çalışıyordu.

Iyyy.

Cassidy'nin, malzeme alanına giden yeşil kanvas perdenin arkasına geçtiğini gördüm, hemen peşinden gittim. "Selam Cassidy."

Bir karakalem takımı alırken omzunun üstünden bana şöyle bir baktı. "Selam Desi!"

"Başına bela olmak istemem ama bağışlanacak çalışma için malzeme seçmeme yardım eder misin?" diye sordum utana sıkıla.

"Tabii! Hangi tür boyayla çalışmayı düşünüyorsun? Akrilik, sulu boya?.."

"Eh, zaten o kısımda yardıma ihtiyacım var. Pek emin değilim." Resim malzemeleriyle dolu rafları taradım, kütüphane düzeninde sıra sıra dizilmişlerdi. Fırçalarla dolu kahve teneke-leri, tüp tüp, şişe şişe boyalar, plastik tepsiler, sanırım bunlara palet deniyordu, öbek öbek pastel boya ve kalemler, tuval ve şövaleler vesaire. Çok etkilenmiştim, bir Kaliforniya devlet okuluna göre muazzam bir görsel sanatlar sınıfıydı.

Cassidy bir adım gerileyip gözlerini kısarak malzemeleri inceledi. “Tamam, şey, bence yağlı boya başlangıç seviyesindeki birine fazla ağır gelir, suluboya da biraz çetrefilli. Daha hata kaldıran bir malzeme seçelim, akrilik olsun!” Birkaç şişe ana renk aldı. “Bu renkleri karıştırıp ara renk yapma meselesini biliyorsun, değil mi?”

Hımmmm. Galiba. “Tabii tabii!” dedim şevkle. Birkaç dakika sonra otuz beş ellilik tuvalim, birkaç farklı boya fırçam, paletim ve boya şişelerimle donanmıştım.

Malzeme deposu alanından çıkar çıkmaz Luca gözüme çarptı. Adeta vücudumdaki tüm sinir uçları onun varlığı karşısında dikkat kesilmişti.

Luca, Violet’ın yanında oturmuş, ayağını kaldırıp masaya koymuş, kızın söylediği bir şeye gülüyordu. İyy, gerçekten mi? Ne kadar komik olabilirdi ki? Benim tanıdığım en komik olmayan insandı. Ayrıca Luca’nın onun yanında bu kadar rahat davranması da sinirime dokunuyordu.

Şu anki Kore dizisi adımlımı düşündüm: *Oğlanın Etrafında Bir Gizem Perdesi Var Ama Sen Aslını Öğren*. Becerikli bir çekiç misali o gizem duvarını yık.

İlk öğrenmem gereken, Luca’nın gerçekten tutuklanıp tutuklanmadığıydı. Eğer cevap evetse, *ne için tutuklanmıştı?*

“Gel şunların yanına oturalım,” dedim neşeli neşeli ve Cassidy’yi Luca ve Violet’ın yanına itekledim.

Cassidy bana kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Evet, neden olmasın?”

Cassidy’nin yüzünden uyanık bir ifade geçtiyse de yorum yapmadı. Muhtemelen artık Luca’dan hoşlandığıma aymıştı. Aman ne yapalım.

“Selam çocuklar,” dedim, malzemelerimi bir sıraya dizerek. *Sesin soğukkanlı olsun, Des. Coşkuya kapılma.*

Luca kafasını kaldırıp baktı ve bir saniye göz göze geldik. “Ah, selam Desi.”

Her hücrem ısındı, yanaklarım da dahil. Sırt çantamdan bir şey çıkarıyormuş gibi yaparak yüzümü öne eğdim, yoksa Luca bu bariz kızarmayı fark edecekti.

“Neden buradasın? Hayvanat bahçesinde sanata doymadın mı?”

Kafamı aniden kaldırıp Violet’a dimdik baktım. “Seninle aynı nedenden dolayı, Andy Warhol.”

Luca kocaman gülümsedi ve Cassidy tuhaf bir şekilde öksürdü.

“Ondan şüpheliyim,” diye mırıldandı Violet ama benden sıklıkmıştı, bütün ilgisini ve vücudunu resmine doğru çevirdi.

Anladık, *ressamsın.*

Boyalarımı dizerken kendimi tutamayıp Luca’ya baktım. Hâlâ yayılarak oturmuş, cep telefonuna bakıyordu. İşim zordu. Spot ışıklarını Luca’nın üstüne çekmeden, herkesin önünde tutuklanma olayını nasıl deşebilirdim? Artı, bana dürüst bir cevap verir miydi? Hayır, daha sıradan, daha doğal bir yol çizmeliydim. Zaten şu dilde beni daha iyi tanımlayan iki kelime var mıydı? Eh, dürüst olursak, *sıradan* ve *doğal* beni tanımlayacak son iki kelime olurdu.

“Eee, sen ne üstünde çalışıyorsun bakalım?” diye sordum. Sorumu gayet rahat soruşum, tam sıkarken akrilik boya şişemden çıkan osuruk sesiyle berbat oldu. Dondum, bir saniye sessizlik oldu. “İıııı, boyadan geldi.”

Luca sırttı. “Tabii ki.”

“Kapa çeneni.” Ama kıkırdamaya başlamıştım. Ve duramıyordum.

Violet gözlerinden yüzüme zehirle kaplı, ölümcül oklar fırlatıyordu. Kıkırdamamı durdurmak isteyerek dudaklarımı büzdüm.

“Benim projem bir sır. Seninki ne?” diye sordu Luca.

Kıkırdamam bıçak gibi kesildi. Duraksadım. En sevdiğim ağaç olan Kaliforniya çınarını çizmeye karar vermiştim. Dün akşam düşündüğümde bu fikir bana havalı görünmüştü, oysaki şimdi Violet ve diğer öğrencilerin yanında güvenim yoktu. Kekelemeye başladım, “İı, şey, aslında şöyle düşündüm...”

Ardından her zaman erkeklerin yanında soğukkanlı durmamı söyleyen, içimdeki ses bana şöyle dedi: İçten ol. Çünkü Kore dizisindeki kadın kahramanlar hep delirtecek derecede içten ve gerçekçiydi. Bu onların en sevecen huylarıydı. Şapşallıklarından sonra.

Hem eğri oturalım doğru konuşalım, çınar ağaçları havalıydı.

“Kaliforniya çınarı çiziceğim.” Tam beklediği üzere Luca bomboş baktı. Ayrıntılı açıkladım. “Hızlı büyüyen, kışın yapraklarını döken bir ağaçtır. Sıcak, sis ve rüzgâra, aynı zamanda neme dayanıklıdır. Belalıdır.”

Cassidy’nin ağzı hafifçe açık kaldı ve Luca hâlâ bana bakıyordu. Kızardım ama geri çekilmek yoktu. “Yani kısacası, bir ağaç çiziyorum.”

Violet gıcık bir sesle güldü. “Sen *ciddi* misin?”

Kendimi savunmama fırsat bulamadan Luca doğruldu, dirseklerini sıraya koydu ve bana yoğun bir ilgiyle baktı. “Bence harika.”

Harika. Şimdi o da benimle dalga geçiyordu. “*Kaba* olmaya hiç gerek yok,” diye burnumu çektim.

Luca hayır anlamında başını salladı. “Hayır! Ciddiyim! İklim değişikliği ve bu şehir manzarası için rüzgâra dayanıklı ağaç dikmenin önemi hakkında bir mesaj verecek misin?”

Zap. Tekrar oldu. Çoğunlukla elinin elime sürmesi ya da ağzını şirin bir şekilde bükmesi gibi jestlerini görünce bu küçük elektrik çarpması olurdu. Ancak bu kez, benim ineklliğime verdiği inekçe tepki bu etkiyi yaratmıştı.

“Evet?” Beynim çırpılmış yumurtaya dönmüştü, hızlı atan kalbimle bunun dışında bir tepki veremeyecektim. “Senin pro-jen neden sır peki?”

Luca cevap bile veremedi çünkü telefonu titreşti. Gelen mesaja şöyle bir baktı, ayağa kalkıp telefonu cebine soktu. Bir kuyruklu yıldız kadar göz kamaştırıcı ve gelip geçici bir gülüşle bana gülümsedi. “Çünkü sır.” Kapıya doğru yönelirken, “Görüştürüz,” dedi ve gitti.

Nasıl yani?

Violet bana gözlerini kısarak baktı. “Her şeyi mahvediyor-sun.”

Onu duymazdan gelip boş tuvalime ilgi gösteriyormuş gibi yaptım, aynı anda yedinci adımla ilgili yapacağımı yaptığımı bilmenin hüsranı içindeydim. Luca gizemli erkek olma konu-sunda fazla iyiydi.

8. ADIM

BARİZ YAMUK BİR AŞK ÜÇGENİ

Wes'e baktım. O da bana baktı. Sonra göz kırpı. Ürperdim. Olmayacaktı. "İğrençleşme."

Sağ elini direksiyondan çekip elimi tuttu. Elini yana itip üstüne bir tane vurdum. "Sapık adam, beni pişman etme. Eğer bu durumu benim için güçleştirirsen, tüm sevdiklerine zarar vermekten geri durmam."

Wes saçını düzelterip sırtıtmaya devam etti. Monte Vista Lisesi'nde binlerce genç kızın kalbini çalmış gülüşüyle güldü. "Hey, sana şu anda iyilik yapıyorum. Hepsi Kore dizisi aşkı uğruna."

Doğruydı. Birlikte bir partiye gidiyorduk. İkimiz, çıkıyor-muş gibi. Geçen gün ders arasında yarım saniyeliğine Luca'nın yanından geçerken partiye gelecek mi diye sordum ve, "Evet, sanırım o seks partisine bir bakarım," dedi.

Dolayısıyla sekizinci adımda göreceğimiz Öteki Çocuk (nam-ı diğer ikinci esas oğlan) rolüne Wes seçilmişti: *Bariz*

Yamuk Bir Aşk Üçgeni. Luca'nın kız arkadaş-istemem takıntısı hakkında hâlâ herhangi bir bilgi edinememiştim, o yüzden belki gözünü döndüren kıskançlık krizi sonucu bu kararını yeniden gözden geçirir diye düşünüyordum.

Wes, ikincil öneme sahip âşık rolüne yıldız adaydı. Luca denen taş çocuğa elle tutulur tehdit oluşturacak kadar şekerdi ve iyi bir oyuncuydu. Öyle olmak zorundaydı, yalnız Luca'ya değil, partideki herkesi birbirimizden hoşlandığımıza inandırmak zorundaydık.

"Tamam, bu gecenin kuralları..." diye başladım.

"Sakin ol, Des. Salak kuralları anlattın ya."

"Az önce kuralın birini çiğnediğin için şimdi tekrar edeceğim," dedim, imalı imalı eline bakarak. "Tamam, milletin gözüne sokar gibi flörtleşmeyeceğiz ve hiçbir zaman çıktığımızı onaylamayacağız. Sadece Won Bin'i dize getirmeye yetecek kadar ima etsek, bakalım kıskanıyor mu diye denesek kâfi." Won Bin, Luca'ya taktığımız kod adıydı. Aynı zamanda Won Bin, en yakışıklı Koreli aktördü.

Wes'i dürtükledim. "Yani sadece ağır kur yapabiliriz. Seksi temas yok. Bu uyarıyı aklında tut, dostum."

Wes uzanıp saçımın bir teline dokundu. "Olmuş bil, dostum. Flört ediyoruz ama çıkmıyoruz olayı cepte." Etkiyi arttırmak için saçımı azıcık çekti.

Karşılığında bir Kore dizisi jesti olarak alnına bir fiske attım. "Çok gerekirse, 13 yaş sınırı kadar samimiyet gösterebiliriz." Ardından bilgisayarda yazıp çıkardığım aşk üçgeni kuralları listesini eline tutuşturdum.

Wes gözlerini kıstı. "Bu renkler ne böyle?"

“Bazı kurallar önem sırasına göre çizildi. En üstteki...”

Wes kağıdı buruşturup arka koltuğa fırlattı. Ağzım açık kaldı. “Hey! Ben ona bir dünya vakit harcadım!”

“Seni kendinden kurtarıyorum. Biliyorum, Kore dizisindeki adımları falan takip ediyorsun ve belli bir bilim disiplinine oturttuğuna inanıyorsun ama, güven bana, Wes Mansour’un listeye ihtiyacı olmaz.”

Karşı çıkmak istedim ama haklıydı.

Gwen Parker’ın evine vardık, rıhtım boyunca dağınık duran tekneler ve pırlıl pırlıl ışıklarla dolu marina manzarasına nazır, deniz kenarında kocaman bir yalıydı. Gwen dans takımının kaptanıydı, babası da film yapımcısıydı. Her sene bütün okulun katıldığı, manyak bir parti verirdi ve tema “romantizm”di. Bir diğer deyişle yiyişmek için mükemmel bir ortamdı. Bir diğer deyişle Luca o yüzden seks partisi demişti. Tam liseye yaraşır, doyurucu aktiviteler vardı: Şişe çevirmece odası, cennette yedi dakika dolabı hazırды, tatil neşesi olarak ya da genel anlamda fettan sefahat göndermesi yapmak amacıyla herkes kırmızı giymek zorundaydı. Fakat partiye giden herkes ille de birisini götürüleceğim diye gelmiyordu. Aynı zamanda alkol boldu, kötü dans boldu. Bu partiye daha önce hiç katılmamıştım ama Wes ve Fiona’dan tüm pis ayrıntıları dinlemiştim.

Kırmızı konfetiyle kaplı girişteki merdivenlere bakıp derin bir nefes aldım. *Yapabilirsin. Sen bu gece FLATIRIŞ kızı değilsin. Sen kaderinde aşk yazan, bir Kore dizisi kahramanısın.*

Ön kapıya varmadan Wes’i durdurdum. “Hey, bir dakika.” Elimdeki Noel Baba şapkasını gösterdim.

“O ne için?”

Kafasına takıp tam otursun diye elimle düzelttim. Sonra kaşlarımı kaldırarak ikinci şapkayı çıkardım ve kendi kafama taktım. “Birlikte olduğumuz belli olsun diye,” dedim.

Wes homurdandı. “Stilimi rezil etti.”

İçeri girince ceketlerimizi asıp içen ve dans eden insan kalabalığına karıştık. Gerginlikten içgüdüsel olarak Wes’e sokuldum. Buradaki hormon seviyesi abartıydı. Acaba *ben* hariç, herkes mi seks yapıyordu? Tanrım.

Bir dakika. O sırada kafama dank etti, eğer Luca buradaysa, yoksa o da mı birilerini götürmeye gelmişti?! Peki ıyyy, ya *Violet*’la geldiyse? O zaman kız arkadaş-istemem kuralını bozmuş olmuyor muydu? Hımmmm, birisiyle yiyişmek demek, o kişiyle çıkmak demek değildi...

Başımı sağa sola salladım. Luca’nın biriyle yakınlaştığını aklımdan bile geçirmek istemiyordum. Eh, benden başkasıyla. Kendimi onunla yakınlaşıırken düşünmemle beraber midemde kelebekler uçuşmaya başladı.

“Selam âşıklar.” Arkamdan yayvan bir kız sesi duydum. Fiona ve gündüz güzeli kız arkadaşı Leslie Colbert’ü gördüm. Her sene kızlar Fiona’nın kapısında sıraya girerdi. Bazen klasik kötü-kız avcılarını dadanır, asice koridorlarda öpüşüp koklaşırlardı. Diğer zamanlar, sahnede gitar soloyla ona serenat yapan, ateşli bir hipster müzisyen peydah olurdu. Bu sene ponpon kızlar ekibinin kaptanı Leslie’ydi. İkisini birlikte görene kadar garipsediğim bir çiftti, ama şimdi sanki Tanrı’nın yarattığı güzellikler gözümü kör etmişti.

Fiona incecik, sırtı açık, siyah bir bluz ve yüksek bel, efil efil uçuşan siyah pantolon giymişti, saçını sımsıkı tarayıp tepeden

atkuyruğu yapmıştı. Saçları ve yakut rengi dudakları güzel görünüyordu. Leslie kırmızı bir bikini giymişti. Peki.

“Biraz başım döndü. Sence insanlar burada gerçekten yapıyor mu?” diye fısıldadım Fiona’ya.

Fiona beni elinin tersiyle savuşturdu. “İşimiz başımızdan aşkın. Bil bakalım az önce kimi gördüm?”

Nefesim kesildi. “Won Bin?”

“Hı hı.”

Sağa sola bakındım fakat loş ışıktaki etrafı seçemiyordum.

Fiona kolumdan tuttu. “Bu kadar belli etme, Des! Sanatçı tayfasından bir grupla ortalıkta dolanıyordu. O mor saçlı uyuz da yanlarında.” Fiona hiçbir zaman lafını esirgemezdi.

Kaşlarımı çattım. “Acaba birlikte mi gelmişler?”

Mümkün olduğunca çaktırmadan etrafa göz gezdirmeye çalışırken Luca’yı gördüm. Saçlarını kırmızı bir berenin içine sokuşturmuştu. Çarpıldım. Her zamanki gibi. Bu çocuğa her baktığımda herhalde böyle hissedecektim.

Wes’i iyice yanıma çektim. “Şşşt, Won Bin burada,” dedim alçak sesle. Aniden kafasını kaldırdı. “Dur! Hemen bakma. Herneyse, bunun ne anlama geldiğini biliyorsun herhalde.”

Wes kaşlarını kaldırdı.

Yumruğumu havaya kaldırıp şöyle dedim, “*Hwai-ting!*” Wes bana bön bön bakıyordu.

“Dövüş kelimesinin yanlış bir Korece karşılığı.” Wes hâlâ ifadesizdi. Gözlerimi devirdim. “Yani Korece, *Hadi bitirelim bu işi*, gibisinden bir cümle.”

Wes sırtıp yumruğuma yumruğuyla vurdu. “Anladım. *Hwai-ting!*”

Gözüm yine Luca'ya kaydı. Violet ve Cassidy'yle üst kata doğru yollanıyorlardı.

“Won Bin yukarı çıkıyor, hadi takip edelim.” Wes'i kolundan tuttuğum gibi ikinci kata çıkardım, Luca ve arkadaşları iki yanı melek kanatlı CENNETTE YEDİ DAKİKA yazan kapının arkasında gözden kayboldu. Nasıl yani ya? Neden *oraya* giriyorlardı? Üçü birden?

Kapıya bakakaldım. Eh, ya şimdi ya da aslaydı. “Cennette yedi dakikaya hazır mısın?” diye sordum Wes'e.

Wes'in kaşları saçlarına karışıp kayboldu. “Neeee... Ciddi misin?”

“Evet. Hadi gidiyoruz.”

Onu elinden tutup kapıya doğru çekiştirdim. Wes itiraz etti, “Desi, ben senin adını lekelemek filan istemiyorum, cidden.” Cevap vermedim. Onun yerine, bir saniye bekleyip kapıyı ardına kadar açtım.

Büyük bir yatak odasıydı (belki de ebeveyn yatak odasıydı), içerisi bir sürü insanla doluydu, yerlerde gül yapraklarından bir yol çift kanatlı dolaba doğru gidiyordu, dolabın üstünde CENNET yazıyordu. Bir çift içeri girip gözden kayboldu, sonra başka bir çift daha girdi. Diğer herkes gayet olağan bir şekilde ortada geziniyordu. Sanki birbirini götüren başka insanların dibinde olmak gayet normaldi.

İşte Luca, Violet ve Cassidy oradaydı. Her şey normalmiş gibi, gevşek gevşek duruyorlardı. Neden burada olduklarını öğrenmek zorundaydım ama önce büyük girişimi yapmam lazımdı. Healer'daki Young-Shin'i düşün, hani o basın toplantısında üstündeki manyak çekici kırmızı elbiseyi göstermek için

pardösüsünü birden çıkarıyordu ya. Yürek Yakan Healer gözlerine inanamıyordu.

Dolayısıyla Luca dönüp bize baktığında birkaç saniye öylece durdum, dantelli kırmızı elbisemi ve siyah kısa botlarımı süzmesini bekledim. Gerçi kızarmaya başladım, o yüzden azmimi yitirmeden yanlarına yürümeye başladım.

“Hey, burada ne arıyorsunuz?” diye sordum, bu meraklı soruyla tüm havalı puanlarımı kaybederek. Wes’in arkamda iç geçirdiğini duyabiliyordum.

Cassidy rahatsız görünerek, “Şeyi görmek istedik... ııı...” diye cevap verdi.

“Hangi çaresiz abazanlar buraya geliyor diye görmek istedik,” diye cümlesini bitirdi Violet sırtarak.

Wes kolunu omzuma attı. “Eh, iyi bak o zaman, kardeş.” Bunu diyip beni cennetin kapılarına doğru çekti. O kadar hızlı arkamı döndüm ki Luca’nın tepkisini değerlendiremedim.

“Ne yapıyorsun ya, Wes?!” diye dişlerimi sıktım.

Üst kolumu tutan elini sıktı. “Seni kurtarıyorum, Des. Hadi gel.”

Kapıya ulaştığımızda az önce içeri giren çift gülmekten kıvrılarak çıktı. “İyi eğlenceler!” diye bağırdı kız yanımızdan geçerken.

Wes’i kendime çekip fısıldadım, “Bakıyor mu?”

Wes de fısıldadı. “Bilmiyorum, şu anda ben sana bakıyorum.”

“Tamam,” diye fısıldadım. Arkama bakamayacak kadar gerilmiştim, o yüzden kapıyı açtım ve Wes’le içeri girdik. Devasa bir dolap odasıydı, mumlar yanıyor, arka planda sessizce Sade çalışıyordu.

Wes kahkahalarla gülmeye başladı ama elimle ağzını kapattım. “İnandırıcı olmak zorundayız!” diye yüksek sesle fısıldadım.

“Eee, ne yapacağız? Burada oturacak mıyız?” diye sordu, dolabın orasına burasına atılmış minderlere yayılarak.

Ben de takım elbiseleri kenara itip yanına oturdum. “Evet, dinlenelim bari.”

Karşımdaki kadın ayakkabısı rafını süzüyordum ki içime tuhaf bir his doğdu. Kafamı çevirip Wes’e baktım. “Ne var?” diye sordum.

Wes bana doğru sokuldu. “Eh, belki fırsattan istifade edip arkadaşlığımızı bir adım ilerletmeliyiz...”

Avcumu alnına bastırıp onu ittim. Wes çabucak başını salladı. “Evet, bir deneyeyim dedim işte.” İkimiz de telefonlarımızı çıkarıp ekrana bakmaya başladık.

Birkaç dakika geçti, sonra birisi kapıyı yumruklamaya başladı. “Hey, çifte kumrular, çıkın hadi! Yedi dakikanız doldu!” Şaşırarak hızla ayağa kalktım fakat Wes kapıyı açmama engel oldu. Ellerini omuzlarıma koyup beni inceledi. Sonra saçlarımı bozmaya başladı.

“Hey!” Düzeltmek için elimi attım ama elime tokat attı.

“Biriyle yiyişmiş gibi görünmek istiyor musun, istemiyor musun?”

Of tamam. Dudağımdaki parlatıcıyı da bir güzel sildim. Wes onaylayarak kafa salladı. Derin bir nefes alıp kapıyı açtım.

“Oha. Siz ikiniz mi?”

Eugene Adams adlı, kısa boylu ve gerçekten toplu öğrenci yöneticisi yazmanım nutku tutulmuş halde bize bakıyordu.

Onu kenara itip Luca'yı aramaya koyuldum. Burada değildi. *Kahretsin!*

"Hadi çıkalım buradan," diye mırıldandım.

Wes de beni teselli etmeye çalışarak peşimden geldi. "Hey, belki de bizi görüp kıskançlık krizi geçirmiş ve odayı terk etmiştir."

"Ya tabii," dedim suratımı asarak, kendimi çoktan mağlup hissediyordum. Eve gitmek istiyordum. Fakat merdivenlerin başında durunca Luca'nın fuayede olduğunu gördüm. Bu insan kalabalığı arasında kırmızı bir bere... Sonra yüzünü yukarı çevirince benimle göz göze geldi.

Kalbim şıştı. Derken Wes beni tam dibine çekip dudaklarını kulağıma getirdi. "Onu görüyorum, Des. İşte şimdi."

Şaşırdım. "Ne demek..." ama cümlemi bitiremeden botumun topuğu merdivenin kenar boşluğuna geldi ve Wes'in üstüne düştüm, kafa kafaya tokuştuk. Wes dengisini kaybetti ve bütün ağırlığımı ona verdiğim için merdivenden arkaya doğru düşmeye başladı, elimi tutarak!

Birlikte aşağı yuvarlanırken ruhumun bedenimden yukarı uçtuğunu, patlamış mısırını almış, başını sağa sola sallayarak güvenli bir mesafeden bu zincirleme kazayı film gibi seyrettiğini hissettim. En alt basamağa kadar yuvarlanmadan Wes tırabzanlara tutunmayı başardı, diğer eli hâlâ elimdeydi. Ben de onun elini iki elimle tuttum, botumu duvara yaslayıp ittim ve tamamen durduk. Yarım saniye boyunca, bunu yapmayı başardığımız için ne kadar güçlü olduğumuzla övündüm.

Derken gerçek dünyaya döndük ve önce tutulan nefesleri, ardından atılan kahkahaları duydum. Ezilip büzülerek Wes'e baktım.

“Hey tanrım ya,” dedi tükürür gibi, ellerimi bırakıp Noel Baba şapkasını çıkararak. “Sahte randevuda bu flatırışı yapmayı nasıl başardın?” diye söylendi sıkıdığı dişlerinin arasından.

“Lanet bir yetenek işte.”

Wes kalkmama yardım etmek için elini uzattı ama başka birisinin elimi tuttuğunu hissettim. Kafamı çevirmemle karşımda Luca’yı buldum. Kahkahalarla gülen bir Luca.

“Teşekkürler, bu tuhaf partiyi gelmeye değer kıldın.” Durumu ne kadar gülünç bulduğunu saklayamıyordu, beni ayağa kaldırıp son basamakları inmeme yardım etti.

Yüzüme düşen saçı geri atıp kasılarak cevap verdim, “Bir şey değil.” Kazamızı görüp neşeyle gülmesinden kıskançlık krizine girmediği barizdi. Plan başarısız olmuştu.

“Ben gidip... üstüme başıma çekidüzen vereceğim,” dedim Wes’e, başını sallayarak cevap verdi çünkü iki kız başına üşüşmüştü. Luca’yı bırakıp uzun adımlarla koridorda yürüdüm. Bu akşam o kadar sinirime gitmişti ki rezil olduğumu bile hissedemiyordum.

Saçlarımı tekrar düzelttikten (Noel Baba şapkasını çöpe attıktan) ve yüzüme soğuk su çarptıktan sonra, kafamı toplamak için bir iki dakika koridordaki banka oturdum. Dev bir saksıdaki süs palmyesi suratıma değip durdu. Karşımdaki devasa varaklı aynaya boş boş baktım. Akıl hastanesi kaçkınına benziyordum, Kore dizisi adımlarından ilk bahsettiğimde Wes’in verdiği tepki aklıma takıldı: Yaptığım şeyin bayağı itici olduğu. Havlu atmanın zamanı gelmiş miydi, ucube tipler diyarına giriş mi yapıyordum? Acaba ilk kanıtlayamadığım hipotezim bu mu olacaktı? Düşününce içim ürperdi.

“Neye bakıyorsun?”

O sesi duyunca tüm bedenim jöleye döndü.

Luca koridorda duruyordu, kırmızı beresini arkaya itmişti ve gür saçları dağınık ve rahat görünüyordu. Tıpkı küçük bir Fransız çocuk gibi. Aaay, Luca’nın çocukluğu kim bilir ne şirindi. *Ooo.*

“Kafan mı güzel?” Sesinde samimi bir merak gizliydi.

Aniden uyandım. “Hayır! Tanrım, herkes partide janga içmez.”

Luca bana bir saniye baktı, ağzı açık kaldı. “Neee... Ne dedin sen?”

Ayağa kalkıp aynaya doğru yürüdüm, saçımı düzelttim, böylece rahatımı kaçırان bakışından kaçmış oldum. Ancak aynadaki yansımadan Luca’nın ifadesini hâlâ görebiliyordum.

“Dur tahmin edeyim Luca, sen jangayı çok *seversin*. Çok sanatsal ve özgürceeee,” dedim.

“Sen az önce... Yani az önce...” Kahkahalardan konuşamıyordu.

İki kız yaklaşıp Luca’ya bakakaldı, sonra bana baktılar. Ben de başımı arkaya atıp onunla beraber güldüm ve gülümseyerek kızlara el salladım. Kızlar banyoya girdikten sonra, “Az önce ben ne?” diye fısıldadım. Bir şekilde benimle dalga geçiyordu, biliyordum.

Luca cevap vermeden birisinin belimden tuttuğunu hissettim.

“N’aber, Des?” dedi birisi kulağımın dibinde. Aaaaah! Wes!

Luca beni işaret etti. “Des az önce... az önce ot yerine *janga* dedi.” Bir daha koptu.

Kafam karışarak Wes'e doğru döndüm ama yüzüne bakınca dehşete kapıldım. Tanıdık bir dehşet.

Wes sırıttı. "Ah, evet. Şu mesele."

Koluna yumruk attım. "Ne demek şu mesele?"

Alt dudağını ısırıldı. Tekrar koluna yumruk attım, yüzünü buruşturdu.

"Ahhh! Tamam. Des, nasıl desem bilmem ki? Fiona ve ben yıllardır senin *janga* demene göz yumduk. Uyuşturucu bekâretinle asıl söylemeye çalıştığın kelimeyse... *ganja*."

Beynim bir saniye içinde uzaya fırlatılıp geri döndü. "*Ne!* Siz de böyle dememe izin mi verdiniz?!"

Wes güldü. "Evet."

"Hem de *janga!*" Kendime rağmen ben de güldüm.

Wes ellerini önünde birleştirip kız sesiyle konuştu. "Yine mi *janga* içeceksiniz? İyyy, sıkıcı, siz *jangayla* kafa yapmayı bitirdikten sonra görüşürüz!"

Şu noktada o kadar çok gülüyorduk ki ikimiz de birbirimize tutunuyorduk. Bu sırada Luca'nın bize garip garip baktığını fark ettim.

Wes bu anı yakalamakta gecikmedi. Bir tutam saç kulağının arkasına atıp bana yoğun bir ilgiyle baktı, manalı bir ifade takındı. "O kadar şirinsin ki sana dayanamıyorum."

Wes'in bu sözcükleri söylemesinin iğrençliğine rağmen yanaklarım kızardı. Şimdiye dek Wes'e âşık olan o zavallı kızları düşünüp birden hepsine acıdım. Wes çok iyiydi. Yani numara yaptığını filan biliyordum ama yine de içim eriyip, Aaa, ben özelim! hissi yaşadım. Yazıklar olsun bana.

Luca'ya baktığımda arkasını dönmüş partiye doğru

yürüyordu. “Ben sizi baş başa bırakayım o zaman. Görüşürüz.”

Aman tanrım. İşe yaramıştı. Luca beni kıskanmıştı!

“Ne bekliyorsun?” diye sordu Wes, manalı manalı uzaklaşan Luca’ya bakarak. “Bütün bu saçmalıkları yaptım,” kendini işaret etti, “bütün okulun önünde merdivenlerden düştüm ettim, boşuna mıydı! Listende sıradaki adım ne?”

“Hı?”

“Kore dizisi adımların? Fırsatı kaçırma!”

El çantamı açıp listeyi çıkardım. “İıı, 9 numaradayız: *Oğlanla Samimi Bir Bağ Kurmanız İçin Ortamı Hazırlayan Bir Bela.*”

“Mükemmel! Git hadi!” Wes, Luca’nın yürüdüğü tarafı işaret etti.

Listemi tekrar çantama tıktırıp ciyakladım, “Bir dakika, şimdi mi? Kurgulamak için birkaç gün oturup düşünmem lazım.”

“Bulursun bir şey. Kusursuz bir fırsat bu, hadi hemen git!” Wes beni partiye doğru itti. Kalabalık biraz seyrelemişti; şüphesiz çoğu kişi yukarıdaydı. Böylece arka kapıdan dışarı sıvışan kırmızı bereyi görmem hiç zor olmadı. Hızlı adımlarla dışarı yürüyen ve bahçenin sınırını oluşturan ağaçlığın arasında kaybolan Luca’yı takip ettim. Adımlarımı hızlandırırken bir yandan da gerildim. Nereye gidiyordu öyle? Ayrıca ona yetiştiğimde ne halt diyecektim?

Ağaçların arasına girip karanlıkta gözlerimi kısarak onu bulmaya çalıştım. Üşüdüm, kollarımı ovuşturarak partiye geri mi dönsem diye düşünürken marina yakınlarında bir hareket gördüm.

Arkasından tanıdık bir ses duydum. Hayvanat bahçesinde

duyduğumu sandığım yılan sesinin aynısıydı.

Dümdüz yürüdüm, ağaçların arasından çıktım ve kapalı küçük bir dükkânın bitişiğindeki eski bir müştemilatın önüne çıktım. Ve karşımda, ayakta durmuş, duvara spreyci boya sıkan bir Luca vardı.

9. ADIM

OĞLANLA SAMİMİ BİR BAĞ KURMANIZ İÇİN ORTAMI HAZIRLAYAN BİR BELA

Soğukkanlı bir insan gibi tepki vermiş olmak isterdim.

“*Ne yapıyorsun?*” diye ciyakladım.

Luca yerinden sıçradı ve sprey kutusu duvara kocaman bir nokta püskürttü. “Hay aksi!” diye söylenip aniden arkasını döndü ve bana baktı.

Çılgılık atmaya devam etmek için ağzımı açtım ama Luca iki hızlı adımda yanımda bitti, cerrah eldiveni takmış eliyle ağzımı kapattı.

Maskeli ağzını kulağıma yaklaştırıp, “Bir saniye çeneni tutabilir misin lütfen?” dedi.

Eldivenli elini ısırarak cevap verdim. Ağzıma lastik tadı geldi.

Luca viyaklayıp beni serbest bıraktı ve maskeyi yüzünden sertçe çekti. “Senin sorunun ne?!” Alt dudağını büküp eldiveni çıkararak elini inceledi.

Bir adım geri attım, tepkisi kalbimi kırmıştı. “Benim sorum mu ne? Şu anda başkasının malına zarar veren ben miyim? Bir *aile dükkânına*?” Sorularım sivri oklar şeklinde çıkmıştı, ellerimi yumruk gibi sıkıp ona bağırmaya devam ettim. “Asıl senin sorunun ne? Böyle mi kafanı dağıtıyorsun?”

Luca bana kafa salladı. “Sen ne bileyim, *bir dakika* filan sessiz durabilirsen, öğreneceksin.”

Ağzımı açtım ama Luca bana uyarıcı bir bakış attı, kalın kaşlarını saçlarına kadar kaldırıp çenesini sıktı. Gözlerimi kapatıp küt küt atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Demek Luca sadece asilik peşinde bir yerleri boyayan, canı sıkılmış bir banliyö çocuğuydu. Tutuklanma olayı artık gizemini kaybetmişti ve ben hayal kırıklığına uğramıştım.

Luca tekrar duvara doğru yürüdü, üstüne birileri bir yazı yazmıştı zaten. Aslında, yakından bakıldığında ince işçilik örneği bir grafitiydi, çeşitli açılarda meyilli, birbirine karışan gökkuşağı renklerindeki harflerden oluşuyordu fakat okuması imkânsızdı çünkü siyah *marker* gibi bir kalemle üstüne zarif sarmaşıklar ve dikenler çizilmişti.

“Bunların hepsini yanında mı getirdin?” diye sordum, spreyci boyalarını ayağımla yavaşça iterek. Luca tekrar eldivenini taktı ve çömelip kutulardan birini aldı. Beni susturmak için bir parmağıyla sus işareti yapıp fısıldadı, “Boyaları buraya önceden sakladım, tamam mı, Nancy Drew?”

“Neden? Bir *partideyken* biraz grafiti yapmak kafana eser diye içine mi doğdu?” diye yüksek sesle fısıldadım.

Luca içindeki metal bilyeler kenarlara çarpana kadar şeyi salladı. “Bu marinaya daha önce gelmiştim ve bu grafitiyi

zaten görmüştüm. O yüzden malzemeleri önceden buralara sakladım.” Ardından grafitinin tam üstüne boya püskürtmeye başladı, grafitiye değmiyor, grafitiyi genişletiyordu. Önce havadan ince çivit mavisi çizgi harflerin etrafını sardı. Sonra Luca duvara yakınlıştı ve çizgiler koyulaştı, belirginleşti ve kenarları kaligrafi gibi ortaya çıktı.

Luca bana döndü, ben de geri çekildim. Tek kaşını kaldırıp başka spreyci kutusunu aldı. Salladı ve çivit mavisi çizgilerin üstüne altın rengi noktacıklar kondurdu. Sarmaşık yapraklarıyla kaplı saçma harflerin küçük bir duvar resmine dönüşmesini seyrettim. Enfes bir sanat eserine dönüşmesini izledim.

Bana çok uzun gelen bir süre sonra Luca eserini bitirmişti. Çok güzel olmuştu. Işıl ışıldı, kat kattı ve hem yoğun hem de çok hafifti.

Luca bir adım gerileyip telefonuyla fotoğrafını çekti. Sonra metal kutuları, eldivenlerini ve maskesini bir çöp torbasına koyup toprak yolun karşısındaki küçük kafenin yanında duran konteynere attı. Kafenin duvarına yaslanıp bana baktı. Meydan okuyan bakışı beni gerdi. Ne düşünüyordu acaba?

“Benim... benim nasıl tepki vermemi beklediğini bilmiyorum?” diye sordum, kendimi savunur gibi kollarımı önümde bağladım ve sakın bir ses tonuyla konuştum.

Luca omuz silkti. “Hiçbir şey beklemiyorum. Özellikle de sanat nedir, ne değildir konusunda çok dargörüşlü olan bir insandan.” Beynim zonkladı. Bu çocuktan neden hoşlanmıştım acaba?

“Eh, çok yazık. Çünkü az önce yaptığın bence bayağı güzel oldu.” Sesimdeki duraksamadan nefret etmeme rağmen,

konuşmaya devam ettim. “Yani bence şahane oldu.”

Luca başını yana eğip bana bakmayı sürdürdü, bu kez meydan okur gibi değildi ama okuyamadığım, o tanıdık ifadeyle bakıyordu. Sanki kendi de tam idrak edemediği bir duyguyu tespit etmeye çalışıyordu. Kelebekler tekrar mideme üşüşünce, bu çocuktan neden hoşlandığımı çok rahat hatırladım.

Ben onun bakışının altında yanarak, ölerək karşısında diki-
lirken Luca’nın gözleri birden arkama kaydı, doğrulup küfür etti.

Arkamı dönünce ağaçların arasından iki güvenlik görevlisi-
nin bize doğru yürüdüğünü gördüm. Bunun gibi pahalı ma-
hallelerde nöbet tutan ve sıkıntıdan bizi paylamak için bahane
arayan tiplerdi. İçlerinden birinin grafitiye fazla yaklaştığını
görünce içim dondu çünkü boya hâlâ ıslaktı. Ancak herhangi
bir tepki veremeden Luca elimi yakalayıp, “*Koş!*” diye fısıldadı.

Yaklaşık bir saniye kadar tereddüt edip onunla beraber yol-
dan aşağı doğru fırladım.

“Kesinlikle olmaz.”

Luca’nın beni binmem için ikna etmeye çalıştığı tekneye
baktım.

“Çabuk olmazsan, tek başıma gideceğim, güvenlik görevli-
leri birazdan yetişir,” dedi Luca ve hemen elimi bırakıp karga-
tulumba tekneye atladı.

O kadar allak bullaktım ki güvenlik görevlilerinden kaçır-
ken el ele tutuşmuş olduğumuz gerçeğine bile ayılıp bayılamadım.

“Orada saklanamayız! Ya sahipleri...”

“Bu benim babamın teknesi. Atla hadi.”

Neden şaşırmamıştım? Yan tarafından teknenin adını okudum. *Carpe Diem*. Gerçek misiniz siz ya?

Luca tek bacağını tekneye atmıştı, bir eliyle kenara tutunuyor, diğerini uzatmış bana yardım etmeye çalışıyordu.

Sıcacık ve güçlü elini tutup tekneye bindim. Tekne yana doğru sallandı ve hemen dengemi kaybettim, Luca’nın üstüne devrildim. Luca tepetakla düşmememiz için kollarını bana sardı, yüzümü omzuna bastırdım.

Bir saniye o halde kaldık, Luca bana sarılıyordu, okyanus esintisi saçlarımı savuruyor, kolumdaki tüyleri diken diken ediyordu. Kafamı kaldırıp ona bakmaya ve bu mükemmel anı batırmaya korkuyordum.

“İmmm, içeri girelim de bizi görmesinler.” Luca boğazını temizledi, beni dikkatlice bıraktı ve teknenin ortasındaki girişe doğru ilerledi. “Fazla uzun kalmayacağız, şu adamlar uzaklaşana kadar duracağız.” Bir dakika. Bu durumdan maksimum verim almalıydım. Ama nasıl?

Birkaç saniye sonra, aradığım cevabı buldum. Teknenin yan tarafından çıkan iki halat rıhtıma bağlıydı. Suda kibarca sallanan tekneyi iskeleye bağlayan tek şey bunlardı sanırım. İki küçücük halat parçası.

Üşütüklük diyarına adım attığımın farkındaydım. *Cantabile Tomorrow*’daki Nae-Il aklıma geldi, çocuğu elde etmeyi öylesine kafasına koymuştu ki kendine ait sıradan eşyaları çocuğun evine taşıyıp durmuş, sonunda oraya yerleşmiş olmuştu. Akıl işi değildi ama “samimiyet” işini halletmişti...

Tekrar halatlara baktım. Tekne rahatlıkla marinadan çıkar süzülür, Luca sorunun ne olduğunu anlayıp bizi kıyıya geri getirene kadar bana vakit kazandırır. Elimi çabuk tutup parmaklığa doğru gittim, halatların düğümünü çözdüm (İzci Kampı sağ olsun!) ve halatları teknenin kenarına saldı.

Aman tanrım. Az önce yaptığım hareketin manyaklığı kafama dank etmeden önce Luca kapının aralığından başını uzattı. “Desi!” diye seslendi.

Hemen koştum. “Buradayım! Pardon.” Merdivenlerden aşağı doğru inerken teknenin hafif yalpaladığını hissettim. Kalbim kulaklarımda atıyordu.

Luca ışıkları yaktı ve hemen en kısık ayarına getirdi, böylece içerisi çok az aydınlıktı, arkasından da perdeleri örttü. “Güvenlik görevlileri hâlâ bizi arıyorsa ışığı görmesinler diye,” diye açıkladı.

Gözlerim loşluğa alışınca etrafa baktım. Her şey beyaz deriden ve koyu renk, ahşaptandı; koltuk, yemek köşesi, bar ve başka odalara açılan çift kanatlı kapılar. Hani televizyonda zenginlerle ilgili programlarda görülen cinsten, tipik bir yattı.

Luca kapalı perdelerin arasından dışarı baktı. “İzimizi kaybettirmek uzun sürmez.”

“Mmm,” dedim, sesim biraz çatlayarak. O sırada ayaklarımdan zonkladığımı fark ettim. Koltuğa oturup botlarımı çıkardım ve su toplamış ayaklarıma baktım. “İyyy.” Su baloncuklarından birini merakla dürttüm.

Luca bana doğru baktı. “Ne oldu?”

“Ayaklarım iğrenç bir şekilde su toplamış, topuklu ayakkabı giymeye alışkın değilim, bir de üstüne koştum.”

Luca yüz ifadesi hiç değişmeden, cevap vermek yerine banyoya açılan kapıları açtı ve içeriyi karıştırdı. Birkaç saniye sonra elinde yara bandıyla geri döndü.

“Al.” Bantları bana uzattı. Luca sinir mi olmuştu, yoksa vicdan mı yapmıştı, kestiremiyordum.

“Sağ ol,” diye mırıldanıp birisinin paketini açtım. Ayak bileğimi bandaja sardığı bir sahne yaşamayacaktık ama idare ederdi.

Luca gözlerini kıstı. “Merdivenlerden düştüğünde bir yerin acıdı mı?”

Hayır anlamında başımı salladım. “Yok, neyseki Wes bizi durdurdu.” Hımmm. “O kadar atletik ki, yoksa felaket olabilirdi.” Wes’in atletikliğinin altını çizmek, Luca’nın eksikliğini vurgulamak olduğundan yüzümü buruşturmak istedim.

Luca bana tuhaf bakış attı. “Yani Wes senin bu akşam çıktığının çocuk falan mıydı?”

Başımı öne eğdim ve saçlarımın altına gizlenip gülümserken yara bandıyla oynuyormuş gibi yaptım. *Heh-heh-heh*. “Evet.”

“Nerede olduğunu merak etmeyecek mi?” Luca sinir olmuş gibi sormuştu.

Gülümsediğimi saklamak için çok çaba gösterdim. Bahanem de hazırды. “Ah, ona hava almam gerek, marinada yürüyüş yapacağım demiştim.” Bu bariz kıskançlık krizinin tadını çıkarıyordum. Yara bandı yapıştırma işim bitti ve tekrar yataın içini inceledim. “Demek babanın teknesi? *Carpe Diem*?”

Luca zıplayıp bar tezgâhına oturdu. “Evet, Ölü Ozanlar Derneği filmindeki gibi,” dedi dudak bükerek. “Burada saklandığımı duysa çok sevinirdi. O güvenlik görevlileri beni

yakalasaydı, Monte Hıyar-sta'nın ileri gelenlerinden oluşan sosyetedeki namına leke sürülürdü." Tekne aniden hareket etti ve Luca hafiften panikleyerek barın kenarına tutunup sağa sola baktı.

Hayır, denize doğru açıldığımızı fark etmemeliydi.

"Monte Hıyar-sta. Ha-ha. Çok komiksin," dedim içten bir kahkahayla dikkatini dağıtmaya çalışarak. "Baban namına leke sürülmesinden neden bu kadar endişeli? Ne iş yapıyor?"

İşe yaramıştı. Luca öne eğilip dirseklerini dizlerine koydu. "Ambulanslarda bir şey yapmaya yarayan makine yaptı. Hâlâ ülkedeki bütün ambulanslarda kullanılıyor."

"Ne? Gerçekten mi? Çok şahane!" Sağlık görevlileri tarafından hangi ilkyardım uygulamalarının yapıldığını kafamda şöyle bir sıraladım. "Bir dakika, yoksa dış oto-resüsitasyon cihazı mı? Yoksa otomatik CPR cihazı mı? Of vay anasını, şey olamaz..."

Luca'nın çenesi yerlere düşerek dinlediğini fark edince sustum. Küçük bir teriyer köpek gibi başını hızlı hızlı sallıyordu. "*Sen neden...*"

"İleride doktor olmak istiyorum," dedim gerçekçi bir sesle.

Luca bunu komik bulmuş gibi konuştu. "Bir sürü insan doktor olmak ister. Ama hiçbirisi tüm medikal ekipmanın adını bilmez."

Kızardım. Neden her-şeyi-bilen çenemi tutamamıştım ki?

Luca başını sağa sola salladı. "*Herneyse*. Ben o şeyin adını bile bilmiyorum. Hayattaki hedefim, babamla alakalı hiçbir şeye ilgi göstermemek. Bu rezalet yerde onunla birlikte yaşamak zorunda olmam yeterince kötü zaten." Hızlıca bana baktı. "Üstüne alınma."

Gözlerimi devirdim. Luca devam etti. “Ayrıca, yüce gönüllülüğünden ya da insanların hayatını kurtarmak istediğinden filan yapmadı.” Ayaklarıyla altındaki barı tekmeledi. “Çok para kazandıracağını bildiği için yaptı. Berbat bir insan olmasına rağmen, ömrünün sonuna kadar dahi bir aziz mertebesinde hayatını sürdürebilecek. Hem de akıl almaz derecede zengin olarak.”

Oha. Baba sorunları. Bir sonraki sözlerime dikkat ettim. “O halde baban senin... düzen yıkan eserlerinin büyük hayranı değil sanırım?”

“Evet, öyle de denebilir,” dedi, nihayet sesindeki siniri kaybederek ve daha esprili olmaya çalışarak. Sesi rahatlayınca onu böyle duyduğuma çok sevindiğimi fark ettim, hoşlandığımı Luca geri gelmişti. Gerekirse o Luca isterse zaman zaman tahammül edilemez bir çok bilmiş olsun umurumda değildi.

Ardından Resim Kulübü’nde görüştüğümüz günü hatırladım, galerideki sergiye gizli bir proje hazırladığını ima etmişti. “Bir dakika, yoksa sergi için projen bu mu?”

“Hı hı. İstenmeyen katkı fikri uzun zamandır aklımı kurcalıyordu,” dedi, birden coşarak. “Temelde, başkalarının grafitilerini buluyorum, ilginç olanları tabii, mesela o dükkânın duvarındaki grafiti gibi, sonra da onların başlattığını benim bitirmem gerektiğini hayal ediyorum. Elbette sanatçının başta böyle bir niyeti yoktu. O yüzden katkım istenmeyen katkı, bir nevi saldırı, anladın mı? Onlar binalara saldırıyor, ben de onların sanatına.”

Sözcükler ağzından rekor hızda dökülüyordu. Daha önce onu hiç böyle enerjik ve coşkulu görmemiştim. Bana... beni

hatırlattı. Tam okul modundayken, sınıf başkanlığına adayken ya da babamın arabadaki arızayı tespit etmesine yardım etmek için ona çok zor bir kimyasal reaksiyonu açıklarken ben de böyle oluyordum. “İyi de nasıl? Yani galeride sergileyemezsin...” Sustum. İşte yine her şeyi ilk anlamıyla düşünüyor, yaratıcılıktan nasibimi almadığımı ilan ediyordum.

Luca telefonunu kaldırdı. “Fotoğraflarla. Geçen hafta hayvanat bahçesindeki kafeslerden birinde gördüğüm bir yazıya ay-nısını yapıyordum. Aynı gece geri dönüp eserimi bitirmek için gizlice içeri girdim. Koskoca şehirde yapacak başka hiç işi olmayan bir güvenlik görevlisi de beni yakaladı. Ancak herkesin sandığı gibi tutuklanmadım. Güvenlik görevlisi babamı aradı, o da süper kanka tanıdıklarını araya sokup başımı beladan kurtardı.”

“İlk yakalanışın mıydı?” diye sordum, Fiona’nın yorumunu hatırlayarak. *Galiba ilk seferi değilmiş.*

Luca bir an şaşırıp durdu. “Hayır, bir keresinde Ojai’de tutuklanmıştım.” Derin bir nefes verdi. “Zaten o yüzden babamla yaşamak için buraya taşınmak zorunda kaldım. Başımı beladan uzak tutmak için çünkü hippy annem, ‘vahşi sanatçı oğlunu’ kontrol altında tutmaktan acizdi. Tırnak içinde söylüyorum bu arada. Sanki ben onun da oğlu değilmişim gibi.”

“Peki o zaman ne yapmıştın da tutuklandın? Başka graf... ııı, sanat deneyleri mi?”

“Sayılır.”

Başımı yana eğdim. “Hımmmm, madem baban senin için bu kadar endişeleniyor, bu partiye nasıl geldin?”

Luca bana kocaman gülümsedi. *Zap.* “Beni bir hafta ev hapsine çarptırdı, görevini yapmış oldu.”

“Bir hafta mı? O kadarcık mı?”

Luca omuz silkti. “Onunla aynı eve tıklamak hiç eğlenceli değildi, merak etme. Cezamı çektim yani.”

Bu da beni güldürdü. “Resimleri görebilir miyim?”

Luca bardan inip telefonundaki fotoğrafları göstermeye gelirken tekne bir kez daha aniden sallandı ve Luca tam üstüme düştü.

Mmm, tamam. Koltuğa sereserpe uzanmış, Luca’nın altında ezilmiştim ve Luca boylu boyunca üstümdeydi. Dirseklerinin üstünde kalkıp bana baktı. “Of, pardon.” Bacakları kaydı ve bir bacağı benimkilerin arasına girdi.

Ağzım kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı. Zaman gelmişti... Öpüşmenin yaklaştığını hissedebiliyordum. Öpüşme Kore dizisi programımın ilerleyen bölümlerinde olacaktı ama kimin umrundaydı?! Luca gözlerimin içine bakıyordu. Sonra tekne tekrar yerinden oynadı ve Luca aniden ayağa fırlayıp perdelerden birini açtı. “Nasıl ya... *Neredeyiz biz?*”

Anneciğim! Ben de doğrulup dışarı baktım, marinanın ışıkları uzakta bir nokta olmuştu.

“Hay aksi, bu nasıl oldu böyle?” diye bağırdı Luca, hızla merdivenlerden yukarı koşarak. Ağır adımlarını üstümde duydum. “Kahretsin!”

Ayakkabılarımı yerden alıp güverteye çıktım. Merdivenlerin en tepesinde Luca kazık gibi dikilmişti. Elbette denize açılmıştı...

Hemen hemen. Marina aslında o kadar da uzakta değildi.

Tam önümüzde yıldızlarla dolu mürekkep karası bir gökle birleşen simsiyah deniz uzanıyordu. Hemen arkamızda rıhtım

ışıkları göz kırıyor, Gwen Parker'ın yalısı parlıyordu.

Daha romantik bir ortam olamazdı.

“Buna inanamıyorum,” diye nefes verdi Luca.

“Teknenin nasıl kullanıldığını biliyorsun, değil mi?” diye sordum.

Luca hayır anlamında başını salladı ve beresini gözünün üstüne indirdi. “Hayır yaaaaa, nefret ediyorum bu aptal tekneden.”

Aman tanrım. *Tamam, panik yapma.* “Dur bir bakalım, belki çözeriz?” diye sordum umutla.

İki saniye daha berenin altında saklanan Luca sonunda gözlerini açtı. “Hayır,” diyerek cep telefonunu çıkardı. “Yardım çağıracağım.”

Ah, *olamaz.* Luca kim-bilir-kimi ararken paniklemeye başladım ve orada öylece durdum. Bu olay babamın kulağına giderse yanmıştım.

Luca telefonu kapatınca kekeledim. “Şimdi kimi aradın?” Sesim tiz çıkmıştı, Luca bana telaşla baktı.

“Sahil güvenliği aradım,” diye cevap verdi.

Acil durum araçları ve gazete minibüslerinin toplandığını gözümde canlandırıp bayılacak gibi oldum. “Gerçekten mi? Sence gerekli miydi?”

Luca bana inanamayarak baktı. “Dalga mı geçiyorsun? Denizin ortasında kaybolduk!”

“Kayıp mı olduk?! Medeniyetten on metre filan uzaktayız!” Marinayı işaret ettim. “Sence anne babamızı ararlar mı?” Kollarımı göğsümde sımsıkı birleştirdim.

“Muhtemelen?” Ellerimi burmaya başlamıştım, Luca beni

dikkatle süzüyordu. “İyi misin? Ailen çok mu katı?”

Bir elimi saçımda gezdirdim. “Hayır da, sadece... Babamın gecenin bir vakti telefonun korkutucu bir şekilde çalmasıyla uyanmasını istemiyorum. Çok morali bozulur.”

Luca kol saatine baktı. “Saat daha on buçuk.”

Onu duyamıyordum. Yedi yaşma geri dönmüştüm ve babamın bana zorla yedirmeye çalıştığı kızarmış ançüzleri yemek için ayak diretiyordum. “Üstündeki kıtırılığı sevmiyorum!” diye haykırdım.

Babam sandalyesini arkaya iterek yemek masasından kalktı. “Desi, en azından tadına bakman lazım. Beğenmezsen, yemek zorunda değilsin. Sana su getirmeye gidiyorum ama yemezsen Appa anlar çünkü kâsede kaç tane balık olduğunu biliyorum.”

Babamın bu yeteneğine hayranlık duymakla ve onlarca balıkla dolu kâseye bakmakla meşguldüm ki telefon çaldı. Tele pazarlamacılar dışında kimsenin aramadığı ev telefonumuz çaldı. Babam arayan numaraya şöyle bir bakıp, “Annenin hastanesi?” dedi.

Neşeyle, “Alo?” diyerek açtı. Nane yeşili tahta çopstiklerimle tatlı, kıtır ançüzleri dürtüklerken babamdan boğuk bir ağlama sesi duydum. Çopstikleri elimden düşürüp arkama baktığımda babam mutfak tezgâhına tutunmuştu, telefon kulağındaydı.

“Desi?”

Derken artık mutfakta değildim, Luca’yla teknedeydim.

“Merak etme, babanı aramalarına engel olurum, tamam mı?” dedi, elini omzuma koymuş, gözlerimin içine bakabilmek için başını öne eğmişti.

Gözlerimi kırıştıtırıp gülümsemeye çalıştım. “Tamam,

teşekkürler. Yani sen halletmek zorunda değilsin, ben aramalarını sağlarım.”

Luca titrek ve beceriksiz bir hareketle elini omzumdan çekip cebine soktu. “Immm, tamam,” dedi.

Cevap vermeye fırsat bulamadım çünkü etrafımızda sirenler çalmaya, ışıklar yanıp sönmeye başladı.

Luca ve ben, omzumuza battaniye atılmış, teknenin içinde sus pus oturuyorduk. Tekrar iskeleye çekiliyorduk, okyanus kokusu ve teknenin kenarlarına çarpan denizin sesi bizi çevreliyordu. Bir de tabii acil sahil güvenlik ekibi. Onları babamı benim aramama izin vermeye ikna ettim, sonra da sessize aldığım telefonumu arayıp katı Koreli babamdan azar iletme performansını başarıyla sergiledim. Ekip tatmin olarak geri kalan sürüş boyunca bizi kendi halimize bıraktı.

Luca boğazını temizleyerek sessizliği bozdu. “Evet... ııı, Wes’le aranızdaki hikâye ne?”

Yine mi? Şu anda bunu mu düşünüyordu? Tüm gerginliğim yok oldu ve kahkahalarla gülmeye başladım.

“Ne?” diye sordu savunmaya geçerek.

İnanamıyordum, tüm bu çılgınlıklar olmuştu ama evet, aşk üçgeni adımı sahiden işe yaramıştı. Derin bir nefes alıp cevap verdim. “Hikâyemizin ne olduğunu henüz bilmiyorum. Uzun zamandır arkadaşız. Neden?”

Luca gözle görülür şekilde omuzlarını dikleştirip kasıldı. “Arkadaşınla seks partisine gitmek senin için *normal* midir?”

Heh heh.

İnce battaniyeyi omzuma sıkıca sardım. “Seks partisi değildi bir kere, abartma. Evet, Wes bu akşam bana eşlik etti ama ne bileyim. Şu anda sadece arkadaşız.” Şu anda. Üstüne basa basa söylemiştim. “Peki ya sen? Kız arkadaşın var mı?”

Luca hemen cevap vermedi, bir anda bu sohbetin ne kadar saçma olduğunu fark ettim, her şey amma da altmetinle doluydu. Neden hislerimizi açık açık ifade edemiyorduk?

Cevabını beklerken kıvranmaya başladım, geçen her saniyeyle birlikte kendimi tekneden denize atasım geldi.

“Hayır, artık yok,” dedi, bakışları kapkara denize dönük şekilde.

“Ah, tamam.” *Artık?*

Luca önüne baktı. “Ben çıkma olayına ara verdim.”

Kalbim ince bir fıs sesiyle söndü. Şakaya vurmaya çalıştım. “Ah, kendini evliliğe mi saklıyorsun?”

Luca başını arkaya atıp o komik gülüşüyle kahkahayı patlattı. Ben de onunla birlikte gülümsemekten kendimi alamadım. Sakinleşince bana şöyle bir baktı, aramızda birkaç santim vardı. Bankın kenarında duran ellerimiz birbirine değmek üzereydi.

“Baban bu yüzden canına okuyacak mı?” diye sordum, sahil güvenlik geldiğinden beri içimde artan suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak.

Luca omuz silkti. “Belki ama hiç umurumda değil.”

Şansıma bu garip an, aniden gümbürdeyen güçlü bir rüzgâr tarafından kesildi ve ısınmak için kollarımı ovuşturdum.

“Üşüdün mü?” diye sordu Luca. İncecik battaniyenin altında kendime sıkıca sarılmıştım. Ne yazık ki Luca’nın ceketi

yoktu, olsaydı omuzlarıma atar ve bu soğuk gecede zayıf giyinme aptallığını gösterdiğim için söylenirdi. Mükemmel Kore dizisi anı ziyan olmuştu.

“Biraz, evet. Kısa dantel elbiseyle okyanusa açılmışım. Gece gece. Dahiyane bir hareket.”

Luca gülümsedi ve beni şöyle bir süzdü, hızlı ve göz açıp kapayıncaya kadar biten bir an boyunca. “Güzel olmuşsun.”

Bu samimi iltifat karşısında söyleyebileceğim havalı bir cevap hazırlamamıştım. Sadece usulca, “İmmm, sağol,” diyebilirdim. Luca Kore dizisi esas oğlanından karışık mesajlar altında çok başarılıydı. Marinaya doğru kaygılı kaygılı baktım, arkadaşlarım geldi mi diye merak ettim. Sahil güvenlik bize ulaşır ulaşmaz onlara mesaj atmıştım.

Bu geceyi Fiona ve Wes’le birlikte masaya yatırmak zorundaydım.

Birdenbire Luca’nın kafama bir şey geçirdiğini hissettim. “Ne yapıyorsun?” Başıma dokununca beresini bana taktığını fark ettim.

“Üşümemen için,” dedi doğal bir şekilde, ellerini tekrar bataniyesinin altına sokup.

Bere gözlerimi kapatmasın diye düzelttim, Luca’nın kafasının sıcaklığı beredeydi. “Teşekkürler!”

Luca dilini cıklatarak başını iki yana salladı. “Sen bilim ineği değil misin? Kafanı sıcak tutarsan, vücudunun geri kalanı da ısınır, bunu herkes bilir.”

Burun kıvırdım. “Tamam da, o aynı zamanda üstümde kazak varsa geçerlidir. Isı farkı bu kadar çoksa, kafadaki sıcaklık öyle hemen vücuduna aktarılmaz.”

Luca başını iki yana salladı. “Cidden ya, senin gezegenin Vulkan’da hayat nasıl bir şey? Tak işte bereyi. Tanrım ya!”

Hıh. Ağzımı kapattım ve berenin sihrini konuşturmasını bekledim. Kıyıya dönüşümüz boyunca acaba bereden mi, yoksa Luca’nın beresinin kafamda olduğunu bilmemden mi ısındım ayırt edemedim.

Rıhtıma ulaşınca gözlerim Wes’i aradı, beni ekip başka bir kızla gitmemiştir diye umuyordum çünkü Wes çapında olağan bir davranış olurdu.

“Desi!” Fiona, kuyruğu Leslie’yle birlikte bana doğru yürümeye başladı. “Ne oldu? Wes kafayı yedi...” Luca’yı fark edince sustu.

“Ah, merhaba, Wo... ııı, Luca, değil mi?” diye sordu. Aferin.

Luca’nın o mükemmel gülümsemesi yavaşça yüzüne yayıldı. “Evet, sen de?..”

Aralarına girdim. “Bu Fiona ve kız arkadaşı Leslie.” Bana hislerini hiç çaktırmayan kız diyebilirsiniz.

O sırada ceketimi taşıyan Wes gözüme çarptı. “Wes!” El sallayıp onu yanımıza çağırdım. Yüz ifadesi endişeliden sinir olmuşa doğru değişti ama Luca’yı yanımda görünce bilmişçe sırıttı. Tatmin dolu bir sesle, *Güzel*, dediğini duyabiliyordum.

“Çok merak etmişsindir,” dedim, kollarımı Wes’in boynuna dolayarak. “Oyuna devam et, yoksa ölürsün,” dedim fısıltıyla.

Wes de kollarını bana sardı, neredeyse canımı çıkaracaktı. “Çok merak ettim, bebeğim.” Boğazımdan yukarı bir geçirme baloncucu yükseldi.

Ayrıldığıımızda Luca gözlerini dikmiş, bize bakıyordu. Bir sonraki hamlemi planlamama kalmadan sahil güvenlik-ten birileri Luca'nın yanına yaklaştı. "Sana birkaç sorumuz olacak, evlat. Baban birazdan geliyor."

"Herneyse," diye mırıldandı Luca. O kadar kenara itil-miş duruyordu ki aniden Wes'den ayrılıp onun yanına yü-rüdüm.

"Hey, kalmamı ister misin?"

"Des! Baban geceyarısını geçirme demişti, hop!" diye ba-ğırdı Wes. Ayyy.

Luca, Wes'e doğru baktı ve ağzı çizgi gibi oldu. "Yok ya, sorun değil." Zoraki gülümsedi. "Yine de sağ ol. Tatilden sonra görüşürüz."

Ah, *yo*. Önümüzdeki iki hafta okulların tatil olduğunu unutmuştum. Yani ne Luca ne Kore dizisi adımları olacaktı!

Süngüsü düşmüş görünmemeye çalıştım. "Ah, evet. Immm, görüşürüz. Hoşça kal," dedim ezik gibi, bu gecenin betona çakılarak vardığı son karşısında sönerek. Elimi kal-dırıp salladım ama Luca havada tuttu.

Bir adım yaklaştı. Nefesim boğazıma takıldı. Luca ya-vaşça ellerimizi indirdi, sonra benim elimi birden bıraktı. "Pardon, sadece bir şey demek istedim," dedi sessizce.

Elimi şapkaya atıp tiz bir sesle, "Hı? Bereni mi istiyor-sun?" diye sordum.

Luca hayır anlamında başını salladı ve kaşlarını çattı, kir-pikleriyle kaşları neredeyse birbirine değecekti. "Sadece... dikkatli ol. Şu Wes denen çocuk biraz sırnaşık bir tipe ben-ziyor, dostum."

Âşık Değilim, Olabilirim

Hem yakışıklı hem iyi bir gözlemci. Won Bin, kod adına yaraşır çıkmıştı.

10. ADIM

OĞLANIN BÜYÜK SIRRINI ÖĞREN, TERCİHEN DURMADAN YİNELENEN GERİYE DÖNÜŞLER SAYESİNDE OLSUN

Luca'yı görmeden (ve babası tekne olayından dolayı gerçekten canına okudu mu diye endişelenerek) geçen her günden nefret etmeme ve Kore dizisi adımlarımı askıya almama rağmen, tatil üniversite başvurularımı tamamlamak, Fiona ve Wes'le birkaç kez kayağa gitmek ve babamla Kore dizileri izlemek derken göz açıp kapayıncaya dek bitti.

Okulların tekrar açılmasından bir gün önce oturma odasında babamla bir başka dizi izliyorduk. Özetle *Bu Nasıl Sarışın*'ın drama yüklü bir versiyonu olan, *Prosecutor Princess* adlı, hukuk temalı bir diziydi.

"Annem de dram dizilerini sever miydi?"

Babam yemek odasının kapısının girişindeki portatif

barfıksten aşağı atladı. Svetşörtü sırlıslıklamdı ve saçlarını muhtemelen benden yaşlı bir saç bandıyla geriye atmıştı.

“Annen mi?”

Kıvrıldığım koltuktaki pozisyonumu değiştirmeden, televizyondaki diziyi durdurup başımla onayladım. “Evet, o da bu dizileri senin kadar çok sever miydi?”

Babam elini beline koydu. “Yo-o-o, ha ha ha. Annen çok... snoptu.” Snop kelimesini, sanki test eder gibi yavaşça söylemişti. “Evet, snop. Telebii konusunda çok snoptu. Sadece haber ya da belgesel kanallarını seyrederdi. Appa’nın Kore telebiisi seyretmesiyle hep dalga geçerdi.” Babam ve telebii demesi. “Aynı senin gibi. Ama artık sen de onları Appa kadar *seviyorsun*.”

Dudak büktüm ama yine de gülümsedim. Doğruydu, sertifikalı Kore dizisi delisi olup çıkmıştım. Yani bu sene babamın bana Noel hediyesi, drama DVD seti ve soundtrack’leriydi.

Fakat babamın az önce söylediklerinden dolayı sordum, “Ben anneme çok benziyorum, değil mi? diye sordum”

Babam tekrar barfıkse abandı. Homurdanarak kendini kaldırdı. Aşağı inerken nefes verip, “Evet, her şeyinle. Annen gibi çalışkansın,” dedi. Tekrar kendini yukarı çekti ve çenesi barın üstüne çıkınca, “Her zaman en iyi olmak zorundasın, annen gibi,” dedi. Bir daha inip çıktı ve, “Sabırsızsın, annen gibi,” dedi. Tekrar yere atlayıp iki büküm eğildi ve nefesini düzene soktu. “Romantik değilsin, annen gibi.”

“Ne! Ne demek istiyorsun?”

Babam bir yudum su içip ayaklarımın dibine, halıya oturdu. Ben de ıslak svetşörtü koltuğa değmesin diye ayaklarımı sırtına yasladım. Babam bütün ağırlığını başparmağıma verince

sonunda dayanamayıp koltuğa yığılmasına izin verdim.

“Demek istediğim şu, çalışmaktan burnunu kaldıramadığın için oğlanlardan hoşlanmıyorsun. Güzel. Ama Appa öğrenciyken, onun için hiç güzel değildi.” Annemle babam Kore’de lise âşıklarıymış, annem sınıf birincisi, babam altın kalpli sıkı çocukmuş. Annem Stanford tıp fakültesini kazanınca babam da peşinden Amerika’ya gelmiş. Kısa süre sonra evlenip Orange County’ye taşınmışlar ve annem Irvine’da çalışmaya başlamış.

Gerçekten hayatta-baş-a-bir-kere-gelecek bir aşkmış. İyi kız, kötü çocuğa âşık olur. Tüm engellere rağmen kopmazlar. Yaşım büyüdükçe ve babamın anlattıklarını dinledikçe, gerçek aşkı bulduklarını anladım, tam da Kore dizilerinin hayalini kurduğu aşkı. İçinizden birisi ölse de böyle bir aşk yok olmazdı.

“Appa, mesele romantik olmamam değil. Sadece... başka şeylere odaklanıyorum.” İki ayak üstünde yalan söylemiştim.

Babam ayağıma vurdu. “Yaa, Bayan Odaklanmış, şu anda bunu izleyerek ne yapıyorsun? Yarın okul var. Hadi yatağa.”

“Tamam ama bensiz başka *Prosecutor Princess* izleme!” İsteksizce odama gidip sağa sola bakındım. Yatağım jilet gibiydi, gri pamuklu yatak örtüsü üstüne lavanta rengi yastıklar atılmıştı. Krem rengi, pofuduk bir battaniye ikiye katlanıp muntazamca ayak ucuna yerleştirilmişti. Babamın yaptığı, yerden tavana kadar raflar kitapla, ödülle, fotoğraf ve madalyayla doluydu. Her şey renk, boyut ve konuya göre düzenlenmişti. Beyaz lake çalışma masam pencerenin önündeydi, uçlu kalem-ler, keçeli kalemler ve kırmızı tükenmezlerle dolu kalemlik dışında üstü bomboş ve tertemizdi.

Her şey yerli yerindeydi. Yine de. Listeyi cüzdanımdan

çıkarp 10. Adıma baktım: *Oğlanın Büyük Sırrını Öğren, Tercihen Durmadan Yinelenen Geriye Dönüşler Sayesinde Olsun.* Ressam olduğunu biliyordum, bana tutuklandığından da bahsetmişti. Hâlâ anlayamadığım tek şey, niçin kimseyle çıkmak istemediği idi. Yatağıma oturup bu notları defterime düzgünce yazdım.

Sonra iyi bir takip seansı için bilgisayarımı açtım. Tatil boyunca defalarca yapmış olmama rağmen, bir kez daha *Luca Drakos kız arkadaşı* yazdım. Yine elde var sıfır. Bu hikâyenin devamı vardı, emindim.

Luca'nın Facebook sayfasına girdim. Daha önce bin defa kurcaladığım sayfaya. Fakat bu kez etiketlendiği bütün fotoğrafları taradım, kız arkadaştan bir iz aradım. Çok resim vardı. Çok fazla. O kadar ki buna harcadığım zamanı düşününce midem bulandı, Luca'nın bir şekilde bu yaptığımı öğreneceğini düşünüp dehşete kapıldım, sanki bilgisayarımda yaşayan küçük bir casus hepsini Luca'ya rapor edecekti.

Tam o sırada. Karşıma çıktı. Fotoğraf albümünün ücra köşelerinde saklı kalmış, iki yıl öncesinden bir fotoğraf. Bir kızla kucak kucağa poz vermişti, bol çimenlik bir yerde ya da bir parkta örtünün üstünde oturuyorlardı. Luca'nın yüzü pırıl pırıldı ve bere takmıyordu.

Kıza dönersek... eh, kız tam Luca'nın kız arkadaşı olacak birine benziyordu. Her erkeğin rüyalarındaki kız arkadaşıtı. Doğal güzeldi, ıslıl ıslıl esmer tenli, Naomi Campbell fizikli, güleryüzlü ve kocaman yemyeşil gözlü, yay gibi kaşlıydı. Kesik kot şort giymişti ve kaslı bacaklarının yanında benim bacaklarım fil bacağı kalırdı. Heykeltıraş elinden çıkmış narin omuzlarında hiç

bikini izi olmadığını gösteren incecik askılı, bol bir beyaz bluz giymişti. Gür, dalgalı, sarı boyalı saçlarını alelade bir şekilde yana atmıştı ve çok havalı duruyordu. Kız Kaliforniya gibiydi: Bir sürü güzel şeyin güneşli bir karışımıydı.

Midem düğümlendi. Bu kızların erkek arkadaşları olurdu zaten. Üst kollarında et benleri olan ya da sabahları ağızları kokan, sayısız gece oturup babalarıyla Kore dizisi seyreden ya da... on yedi yaşına geldiği halde hâlâ bir erkek arkadaşı olmamış kızlar değil.

Fotoğrafta etiketlenmiş isme tıkladım: *Emily Scout Fairchild*. İsim bile gerçek dışıydı. Kızın profiline girdim, parmaklarımın ucunda kaydadeğer bir takip mekanizması yatıyordu. Fakat fotoğraflarına tıklamadan önce en son gönderisini okudum.

Gevşeyen ipleri bağlamak için güneye inmeden önce son kez temiz Ojai havası alalım... huzur & sevgi

Güneye inmek mi?! Hani Orange County gibi güneye mi? Bu kızın yarın okulu yok muydu? Ojai'deki okullar bizden daha uzun mu tatil yapıyordu? Kızın profilinde aşağı doğru inip arada bir paylaştığı çizimleri gördüm; şekiller ve renklerle dolu, üstlerine ilham verici ya da manalı sözler karalanmış, bir sürü soyut resim. Anlaşılan bir başka sanatçıydı. Burun kıvrıdım. "Helal olsun sana, Picasso." Aynı zamanda bir sürü şarkı sözü ya da erkek yazarların kitaplarından alıntılar paylaşıyordu. Eminim Bukowski ve Leonard Cohen'e hastasıdır. Eminim, tam senin ruhuna hitap ediyorlardır.

Kızın profiline hızla göz attım. Çok fazla resmini

koymamıştı, birkaç arkadaşıyla fotoğrafı vardı. O resim dışında Luca'nın başka resmi yoktu. Arkasından ekranda alarmım çıktı: Stanford başvurusuna bir saat kaldı! Başvuru formumu günler önce internetten yollamıştım ama resmi son tarih, bana saatin on bir olduğunu ve yarın sabah futbol antrenmanım olduğunu hatırlattı. Luca ve Emily'nin fotoğrafına parmağımla vurdum ve dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Tamam, gizlice takip etme işi yarın devam edecekti. Defterimi açıp onuncu adım için planımı yazdım, yapmam gereken ilk şey yatmadan önce Wes'i aramaktı.

Bütün sabah telefonum susmadı. Bütün sosyal medya bildirimlerini açmıştım, amacım Emily'ninkini görmektir. Rastgele isimsiz hesaplarla onu takip etmeye başlamıştım.

Evet, biliyorum. Kendimi savunmam gerekirse...

Onuncu adıma uymam gerekiyordu.

O sabah şeker kaplı gevreğini ağzıma tıktırırken kızın hurmalı smoothie'den oluşan kahvaltısını Instagram'da paylaştığını gördüm. (Of ya, insan Ojaili olabilir miydi?) İkinci derste Santa Barbara'da arabayla ilerlerken pek iç açıcı olmayan bir okyanus manzarası. Arkasından aşağı başparmak gösteren emoji ile LA trafiği.

Fransızca dersinde otururken telefonum bir daha titreşti.

Bu kez Facebook: Nefis OC'de etsiz In-N-Out yemenin keyfi bir başka. Yanında da bir burgeri ısırmak üzere verdiği poz. Hangi canavar In-N-Out'tan etsiz hamburger alır ki?

Ayrıca: OC. Kız *buradaydı*. Biliyordum! Dün akşamki

şifreli Facebook mesajının anlamı buydu. Nihai hedefi kesin Luca'ydı. Eğer Luca'yı benden önce görürse... Bilmiyordum. Endişeliydim. Tekrar bir araya gelirler miydi? Yoksa tatilde yeniden bir araya gelmişler miydi bile?

Ayrıca bugün Luca'yı görüp görmeyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tatilden sonraki ilk günün üç dersi bitmişti ve onu görmek için saniyeleri sayıyordum. İki hafta olmuştu! Desi Lee takviminde bu, yıllara eşti.

Zil çalıp Fransızca dersi sona erdiğinde ve öğle arası başladığında oradan yıldırım hızıyla çıktım, Luca'yı bulma umuduyla kendimi bahçeye attım. Onu ilk ben görürsem, belki o zaman teknede aramızda geçen kıvılcımları ona hatırlatabilirdim. Yani eğer benim hayal ürünüm değilse.

Birdenbire telefonum tekrar titreşti. Emily bir Viking heykelini yalar gibi yaptığı bir selfi yayınlamıştı. Burnumu buruştururken birdenbire *Monte Vista Lisesi*'nin Viking heykeli olduğunu çaktım. Kız buradaydı. Aman tanrım. Boynumu kopartacak bir hızda tüm kampüsü aradım taradım. Luca neredeydi? Öğle arasında genelde ressam tayfasıyla buluşurdu ama her zamanki yerlerinde yoktu.

Bir dakika. Belki de resim atölyesindeydi. Resim Kulübü'nden bir sürü çocuğun projeleri üstünde çalışmak için öğle yemeğinde orada toplandığını biliyordum. Fiona'ya mesaj attım: Bugün öğle yemeğini atlıyorum, Won Bin'le ilgili işlerim var.

Anında cevap geldi: Çok bebek yapmayın.

Resim atölyesine yürürken gayet normal davranmaya çalıştım. İnsanlar el salladı, ben de onlara el salladım. *Burada*

görülecek bir şey yok, gayet olağan bir dikizci takipte, millet!

Derken durdum çünkü kız gözüme ilişti. Luca'yla birlik-teydi. İkisini yan yana görünce yüreğim hop etti, gerçi arala-rında mesafeyle yürüyorlardı.

Doğru şeyi yapmak ve onları yalnız bırakmak mı, yoksa... sinsiliğe devam edip Meraklı Melahat gibi burnunu sokmak mı? Aklımdan bir sürü süslü Kore dizisi kahramanı geçti ve sonunda *Oh My Ghostess*'taki Bong-Sun'da durdum, hani yakı-şıklı aşçı, sarhoş olan, üniversiteden bir arkadaşıyla konuşurken onları gözetlemişti. *Her zaman sinsi ol.*

Ama nasıl? Bu kadar uzaktan onları duyamazdım. Sıra sıra ekilmiş, yeni çiçeklenen (güzel) floş ağaçlarının arkasına sak-landım, bir gıdım yaklaştım ve kulak kabarttım. Hâlâ duyamı-yordum. Sonra resim atölyesine doğru yürüdüklerini gördüm.

Onlardan önce sınıfa doğru fırladım, nefes nefese malzeme deposu bölümüne girerken birisine çarptım. Yüreğim ağzım-dan fırlayacaktı.

"Affedersin." Dünyanın en gıcık sesiydi.

Violet tam yanımda, bana sürtünerek, sanki benden daha uzun olduğunu gözüme sokarcasına kafamın tepesindeki rafta duran bir kavanoz fırçaya uzanıyordu. İyyy! Neden buradaydı? Başka rastlayacak insan kalmamış gibi...

Bana çarpmasını engellemek için yana kaydım. "Şşş," diye dişlerimi sıktım.

Tam lafını koymak üzere bir cevap vermeye hazırlanacakken malzeme deposuna giren ayak seslerini duyunca durdu.

İkimiz de rafların arkasından şöyle bir baktık, Luca ve Emily'yle karşı karşıyaydık. Bizi görmesinler diye hemen eğilip saklandık.

Emily. Taş bebek hatlı, taş gibi fizikli ve kesik kot şortlu Emily.

Luca'ya çok ama çok yakın duruyordu. "Beni neden bu karanlık köşeye sürükledin bakalım?" diye takıldı, alçak bir sesle, genç bir Lauren Bacall misali.

Luca perdeyi arkalarından kapattı. "Birisi atölyeye gelirse diye. Kirli çamaşırlarımızı ortalığa sermek istemiyorum," diye fısıldadı. "Eee, sen aylarca sessiz kaldıktan ve garip davrandıktan sonra buraya niye geldin?"

"Nasıl yani garip?" dedi kız başını biraz yana eğerek.

Luca iğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "Benim başıma çorap örmemişsin gibi garip! *Senin grafitilerin yüzünden benim tutuklanmama sebep olmamışsın gibi!*"

Oha!

Emily kollarını Luca'ya sardı ve Luca karşı çıkmadı. Hah! Emily yanağını omzuna sürtüp çok sessizce, "Mecburdum. Ben on sekiz yaşıdayım. Eğer tutuklanırsam sicilime işlenir. Sense hâlâ reşit değilsin; abartılacak bir şey yok!" dedi.

Luca birdenbire geri çekilince kız tökezledi. "*Abartılacak bir şey yok mu?!*" diye bağırdı. "Benim neler çektiğim hakkında en ufak bir fikrin var mı? *Hâlâ* nelerle uğraştığım hakkında? Annem, avukat parasını ödesin diye babama bin dereden su getirdi. O yüzden de buraya taşınmak zorunda kaldım. Buraya geldiğimden beri atmaca gibi her hareketimi izliyor bu arada. Geçenlerde de tekne yüzünden başım belaya girdi zaten... Boş ver. Herneyse, tutuklandığım için önümüzdeki üç yıl şartlı tahliye altındayım."

Kızın omuzları biraz düştü. "Biliyorum, Lu. Çok özür

dilerim. Sana ne kadar üzgün olduğumu ve kabahati üstlendiğini ne kadar takdir ettiğimi söyleme fırsatım olmadı. Biliyorsun, tutuklandığın için anneler beni senden ayrılmaya zorladı. Arabamı elimden almakla tehdit ettiler. Hatta cep telefonumu alıp e-postalarımı ve sosyal medya paylaşımlarımı kontrol ettiler!”

Luca savunmayı elden bırakmadan kollarını göğsünde bağlı tuttu. “O yüzden mi okulda bile benimle konuşmuyordun?”

“Annelerden kurtulabilmek için gerçekçi göstermek zorundaydım.” Luca’ya doğru küçük bir adım attı.

“Sana inanmıyorum.”

“Yapma ama, Ojai’den buraya arabayla geldim, okulu ekim, sırf seninle aramı düzeltebilmek için. Sana karşı hislerim hâlâ aynı.” Gözlerini Luca’dan hiç ayırmadı. “Ayrıca RIGS’nin erken kabul mektubu geldiğine göre, biraz gevşeyebilirsin.”

Violet’a bakıp kaşlarını kaldırdım. O da başını sallayarak teyit etti. Tekrar Luca’ya baktım, gafil avlanmıştı. “Kabul edildiğimi nereden bildin?”

Kız gözlerini devirdi. “Tabii ki kabul edilmişsinizdir. Akıllı başında hangi sanat okulu seni reddedecek?”

Luca burun kıvrıdı. “Bilmiyorum, Em. Dürüst olmak zorundaydım, o yüzden tutuklandığımı başvuru formuna yazdım. Yaptığım hareketten dolayı reddedilme ihtimalim yüksekti! *Senin için yaptığım hareketten.*”

Emily dalgalı saçlarını topuz yapmaya başladı, bu arada dantelli beyaz gömleğinin etekleri yukarı sıyrıldı ve hayatımda gördüğüm en sıkı karın kaslarını gördüm. “Yapma lütfen. Sen *grafiti* yüzünden tutuklandın ve başvurun güzel sanatlar okulunaydı. Onlar bayılır öyle şeylere.”

Luca'nın yüzündeki gerilim biraz silindi. "Aslına bakarsan, yazdığım mektupta grafitiyi politik bir duruşmuş gibi göstermeyi başardım."

Emily kakhaha atıp Luca'ya sarıldı. "Senin adına çok sevindim, Lu! Başaracağını biliyordum."

Luca geri çekilmedi. Onun yerine hafifçe gülümsedi ve kıza bakan gözleri yumuşadı. "Teşekkürler. Sen SVA'dan ne zaman cevap alacaksın? Hâlâ ilk tercihin orası, değil mi?"

Emily başıyla onayladı. "Nisan ayında belli olacak."

Derken. Aman tanrım. Emily yine o malum şekilde başını ona doğru eğdi ve yemin ediyorum, çehresi bulanık, vıcık vıcık yağlı bir ifadeye büründü, öpülmeye davet çıkardı. Luca da daveti kabul etti. Kızı öptü.

Of tanrım. Birdenbire buna şahit olmamızın ne kadar yanlış olduğu kafama dank etti. Violet'ın yüz ifadesinden anladığım kadarıyla, o da aynı fikirdeydi. Ama artık kalakalmıştık. Gözlerimiz yuvalarından fırlamış halde birbirimize bakmaktan başka çaremiz yoktu.

Bizimkiler ayrıldı ve Emily sırtıttı. "Biz birbirimize yakışıyoruz, Lu. Ama senin Orange County'de olman? İşte bu hiç yakışmıyor."

Luca bir anda kakhaha attı, burnundan ses çıkararak falan. Kalbime bir ağırlık çöktü. "Biliyorum ya. Bu şehir..."

Emily elini cebine sokup telefonunu çıkardı. "Hadi yeniden bir araya gelişimizi kutlamak için bir selfi yapalım!"

Luca surat astı. "Ne, gerçekten mi? Hayır, yapma."

Gerçekten de, tam erkek arkadaşınla barışmışken ne alakasız bir hareketti?

“Yapmalıyız!” Kız poz veriyor, Luca’nın kolunu omzuna atıyordu.

Luca iç geçirdi. “İyi, tamam. Ama orada burada paylaşma. Çok garip.”

Emily yüzünü azıcık eğip gülümsedi ve dişlerini sıkarak konuştu. “Sadece Instagram’a koyacağım; annemlerin bilmediği yeni bir hesap açtım. *Geri kalan herkes* tekrar birlikte olduğumuzu öğrenmeli!”

Luca kıza baktı. “Niye?”

Emily çoktan otomatik pilota bağlamış gibi fotoğrafı düzeltiyordu. Gözlerini ekrandan ayırmadı. “Çünkü biz en havalı çiftiz.”

Violet gülmemek için elini ağzına bastırdı, ben de dudağımı ısırtıp kendimi tuttum.

“Acaba herkese ilan etmeden önce *bir saniyecik* bu durumun tadını çıkaramaz mıyız?” diye sordu Luca, kıza dikkatlice bakarak.

“Hı!” Emily hızlı hızlı tuşlara basıyordu. “Tahmin etmiştim. Yedi beğeni aldım bile.”

Luca bir dakika kıpırdamadan durdu, sonra derin bir iç geçirdi. “Baş başa kutlamaya ne dersin? Ne de olsa durum bizimle ilgili?”

“Baş başa mı?” Kız nihayet sosyal medya çılgınlığından koptu.

Sessizlik bıçakla kesilebilirdi, nefesimi tuttum.

“Bak ne diyeceğim? Boş ver.” Luca kızdan uzaklaştı.

Emily’nin gülüşü bozuldu. “Nasıl yani?”

“Bana birdenbire hiçbir şeyin benimle ya da senin benim

için hissettiklerinle ilgili olmadığını hatırlattın. Her şey hep senin imajınla ilgili, herkesin gözünde nasıl görüldüğüne ilgili. Hangisi *gerçek* bir türlü anlayamıyorum.” *Duyduklarımın midem bulandı.*

Emily’nin yüzündeki gülüş tamamen yok olmuştu, gözlerini kısıtı ve telefonunu indirdi. “Ne? Sakın süttten çıkmış ak kaşık ayaklarına yatma. Senin için de imaj önemliydi. Okulun en çekici kızıyla çıkmaktan hoşlanmadığını söyleme sakın.”

Yuh.

Luca tekrar kahkaha attı ama o samimi gür kahkahası değildi. Sert, acı bir kahkahaydı. “Vay anasını, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Hiçbir şeyden dolayı pişman değilim. Tutuklandığıma seviniyorum. Hem senin gerçek yüzünü görmüş oldum hem de bu sayede muhtemelen istediğim bursu alabileceğim.”

“Neden bahsediyorsun?” Kızın çirkefligi şu noktada incecik bir tülle örtülüydü. “*Senin* neden bursa ihtiyacın olsun ki? Baban isterse bütün RIGS’yi satın alabilir.”

Luca karşısında bir gerizekâlı varmış gibi başını salladı. “Acaba onun hakkında anlattıklarımın tek kelimesini dinledin mi hiç? Babam üniversite giderlerimi, sanat *haricinde* bir bölümde okursam karşılayacağını söyledi. Annemin parasının yetmeyeceğini de biliyorsun.”

Violet ve ben tekrar birbirimize baktık, seyirci olduğumuz manzaradan dolayı vicdan azabından kuduruyorduk.

Öte yandan Luca her saniye rahatlıyordu, ellerini pofuduk yeleğinin cebine sokmuştu. “Herneyse, üniversiteye kabul edilmekle aldığım finansal yardım yetmiyordu. O yüzden ülkenin

en büyük sanat bursuna başvurduğum ve kazanacağım. Senin o küçük Banksy döneminden ilham aldım. Sağ ol.”

Grafitileri.

Emily boynunu kütürdetti, birden dayılandı. “Eh, bize bir şans vereyim dedim ama bu boklukla uğraşamam. Okulu boşu boşuna ekmişim.” Kızdan ciddi anlamda nefret ettim. Luca’yı teselli eder gibi kolunu sıvazladı ve yanından geçmeden önce de, “Bursu almada bol şans, Lu,” dedi.

Kız son bir hareketle perdeyi çekip odadan çıktı. Luca bir saniye elleri ceplerinde öylece durdu. Sonra bir yığın tuvali devirdi, yere düşme sesleri içeride yankılandı.

Çıtım bile çıkmasın diye nefesimi tutuyordum. Görünüşe bakılırsa, Emily’nin karşısındaki soğukkanlı tutumu roldü.

Luca ortalığı nasıl dağıttığına baktı, derin derin nefes aldı. Ardından, birkaç saniye sonra, yere çömelip pes etmişti ve yavaş hareketlerle hepsini topladı. Yanma koşup yardım etmek için kendimle çok savaştım.

Luca sonunda atölyeden çıktığında yere toplu iğne atsak sesi duyulurdu. Son beş dakika içerisinde beynime akan bilgi selinden başım dönüyordu.

“Yok. Artık.”

Violet’in tam yanımda dikildiğini tamamen unuttuğumdan şaşır-dım. Başını sağa sola sallıyordu. “Bu neydi böyle? Kendimi pembe dizinin ortasına düşmüş gibi hissettim!”

Hiç düşünmeden karşılık verdim, “Sorma! Amma pislik bir kızmış.”

Violet nutku tutulmuş gibi bir ifadeyle ellerini havaya savurdu. “Kızın *jugeo* olması lazım.” Korece’de ölmek anlamına gelen kelimeyi kullanmasına güldüm.

Devam etti. “Sanırım kimseyle-çıkma-istemiyorum olayının aslı astarı buymuş. Kız *kendi suçu için* Luca’yı tutuklattırmış! Sonra da ondan ayrılmış!”

Doğruydı. Nedeni buydu. Luca bu yüzden bu kadar ulaşmazdı. Büyük kimseyle-çıkma sırrı buydu. Luca’nın ilişkilerden sıtkı sıyrılmış desek az kalırdı.

“Lanet olsun o kıza,” diye mırıldandım.

Violet o sırada bana baktı ve ifadesi soğudu, sanki birdenbire arkadaş olmadığımızı hatırlamıştı. “Eh, sanırım ortalık temiz, ha? Artık iyi kız olarak kendini kanıtlayabilirsin.” İçerlemesi ve bozulması barizdi.

“Immm, ben hiç...” diye geveledim.

Violet iç geçirdi. “Her nedense sana karşı zaafı olduğu belli.” Sahi mi?!

“Güven bana, ben de en az senin kadar şaşkınım. Ama esasında, şu melodramı izledikten sonra neden biraz daha... derli toplu birini aradığını anlıyorum.” Kınayan bir havayla beni tepeden turnağa süzdü.

Surat astım. “Sana teşekkür mü etmem gerek? Sen de az şey davranmadın...”

“Çirkef mi? Öyleysem ne olmuş? Aynı çocuktan hoşlanıyoruz ve sen beni sinir ediyorsun.” Yürüyüp gitmeye başladı.

İçime sinmedi. “Hey! Violet!”

Durup arkasını döndü, saçını yüzünden geriye üfledi. “*Ne var?*”

Derin bir nefes aldım. “Bu kadar sinirine dokunacak ne yaptım bilmiyorum. Gerçekten... Bilmiyorum, bir insanın sebepsiz yere sana bu tavrı takınması çok berbat bir his, anlıyor musun?”

“Vay be, küçük dağları sen yarattın herhalde. Sana neden sinir olduğum hakkında bir fikrin yok mu?”

“Yok.”

“Tamam, öncelikle, birbirimizi küçüklükten beri tanıyoruz.”

Ağzım açık kaldı. “Ne?”

Kollarını bağlamış, tam karşımda duruyordu. “Kore okundayken arkadaştık. Ama o zamanlar Korece isimlerimizi kullanıyorduk; benim adım Min-Jee’ydi.” Kore okulu mu? Yedi yaşından beri Kore okuluna gitmemiştim. Bir kilisede oturup Kore alfabesini filan öğrenmeye çalıştığımız o cumartesi öğleden sonralarını unutmuştum.

Bir dakika. Of. Tanrım. Min-Jee. Onu birden hatırladım. Tombik ve çekingendi. Resim yapmayı çok severdi. Ne zaman istesem Disney prensesleri ve Sanrio karakterleri çizerdi.

Hatırladığının ifadesini yüzümden okumuş olacaktı. “Ya, değil mi? Eh, o zamanlar oradaki tek arkadaşımydın ama çekip gittin. İz bırakmadan. Dolayısıyla birinci sınıfta seni burada ilk gördüğümde nasıl şaşkınlık yaşadığımı tahmin edersin. İçimden oley dedim! Bildiğin Hye-Jin. Ama sen beni tanımadın ve şu popüler okul zimbirtılarına o kadar kendini kaptırdın ki ot içen sanatçı ucubelere selam bile vermedin. Seninle arkadaşlık kurmaya bile çalıştım, hatırlıyor musun?”

Violet’in bu versiyonunu kafamda bir yerlere oturtmaya çalışarak dudağımı ısırdım. “Bilmiyorum. Gerçekten hiç hatırlamıyorum...”

Violet bana aksi aksi baktı. “Bunun ne kadar kötü olduğunun farkında mısın? Kendi zimbirtılarına o kadar düşmüşsün ki dostun olmaya çalışan birisini hatırlamıyorsun bile? Çok

*kabası*n. Şimdi de birdenbire sanat aşkıyla mı yanıp tutuşuyorsun, bir *çocuk* için mi? Zavallı.”

Sözleri beni incitti. Çünkü doğruydu. “Özür dilerim, Violet. Sana pislik ya da züppece davranmak istemedim, sadece...” Aklımdan bir sürü şey geçiyordu. Fakat ilk başta söylediklerinden biri içime oturmuştu. Çekingenliğim yerini öfkeye bıraktı. Duruşumu korumaya çalışarak kollarımı göğsümde bağladım. “Kore okulundan çekip gittim çünkü annem öldü ve artık paramız yetmiyordu.”

Violet birkaç defa gözlerini kırptırdı ve o burnu büyük havasının gittiğini gördüm, kollarını iki yanına indirdi. Dudağını ısırdı. “Ah. Ben hiç... Tanrım, çok üzüldüm.” Ben buna “A-Bombası” diyordum, birisine annemin öldüğünü ilk söylediğim an.

İç geçirdim. “Önemli değil. Çok uzun zaman önceydi. Ama evet, belki anlamışsındır. Belki artık bunu arkanda bırakırsın.” Yanından geçtim, sınıftan ayrılıp dışarı çıktım.

Güneş ışığı gözlerimi kamaştırdı ve son birkaç dakikanın sersemliğini üstümden atmak için bir süre durdum. Kafamı kaldırıp bakınca Luca’yı gördüm. Ve göz göze geldik.

11. ADIM

ŞU DÜNYADAKİ TÜM KADINLARDAN FARKLI OLDUĞUNU KANITLA

Tamam. Biliyor ya da bilmiyor. Hipotezinin feraseti dudak uçuklatıyor, Des. O etkileyici beynin sırf bilim için çalışıyor.

Kalbim küt küt atıyordu, bakışlarımı kaçırdım. Ardından atölyenin kapısının arkamdan sallanarak açıldığını ve Violet'ın dışarı çıktığını gördüm. Bana kısa bir bakış fırlatıp Luca'yı fark etti. Luca ikimize de ağız açık baktı, gözlerine inanamıyordu. Eyvah. Bir açıklama yapmam lazımdı, *derhal*. Ona doğru yürümeye başlamıştım ama arkasını dönüp tabanları yağladı. Benden *koşarak* kaçtı.

Çaresizliğe kapılarak arkasından bakakaldım. Şimdi ne yapacaktım? Bu kez tam anlamıyla batırmış mıydım?

Ancak cevabı zaten biliyordum. Kore dizilerinde hiçbir yanlış anlaşılma ve iletişim kopukluğu, ilişkileri sona erdirmezdi. Hatta sonunda ilişkiyi daha güçlü kılan bir kimyasal görevi görürdü. Form değiştirip sağlamlaştırırdı.

Sırt çantamdan cüzdanımı çıkarıp harap olmuş listeme baktım. Her şeyi elime yüzüme bulaştırdığımdan artık bir sonraki adıma geçerek telafi etmem için mükemmel fırsat doğmuştu: *11. ŞU DÜNYADAKİ Tüm Kadınlardan Farklı Olduğumu Kanıtla.*

Bunu nasıl yapacağımı çok iyi biliyordum.

Birkaç gün sonra, Fiona ve ben, arabayla ayrıık otlar bitmiş bir otoparka yanaşıyorduk. Fiona, Penny'yi kuytu bir köşeye soktu. "Hazır mısın?"

Derin bir nefes aldım. "Sanırım. Her nasılsa Won Bin'i dört gündür görmedim. Galiba benden kaçıyor. Resim Kulübü'ne gelmedi ve bugün geleceğinden emin değilim, o yüzden... ancak bu kadar hazır olabilirim."

Bize en yakın kasabanın gençlik merkezindeydik, insanların ırk ve sosyoekonomik düzey bakımından çok homojen olmadığı "diğer tarafa" geçmiştik. Fiona birinci sınıftan beri burada gönüllü çalışıyordu ve Resim Kulübü etkinliği olarak onunla bir atölye çalışması planlamayı teklif etmiştim, hatta yerli bir dükân resim malzemelerimize sponsor olmuştu. Kore dizilerinde her zaman kadın kahramanın melek gibi iyiliği, esas oğlanın aşka dair şüphelerini delen özellik olurdu. Çocuklarla sevgi dolu bir iletişim kurduğumu izlemek, içindeki biyolojik erkeklik içgüdü-süne hitap eder diye umuyordum. Luca'nın, benim aslında her köfteye maydanoz olan bir ucube olmadığım, aksine çocukların şefkat bulduğu, meleksi ve anaç bir tip olduğum çıkarımına varmasını umuyordum. Klasik Kore dizisi kahramanı yani. Ve Emily'nin tam zıttı.

Şimdi o kız olmanın zamanı gelmişti.

Ayak sürüyen Fiona'nın yardımını aldıktan sonra, Bay Rosso'yu, Resim Kulübü olarak cuma öğleden sonrasını gençlik merkezinde geçirmemize ve oradaki çocuklara sanat öğretmemize ikna etmeyi başarmıştım.

Fiona'yla gençlik merkezindeki kocaman oyun odasına girdik ve masal ve sandalyeleri çocukların gruplar halinde çalışmasını kolaylaştıracak şekilde düzenlemeye başladık. Herkesten önce gelmiştik; Resim Kulübü'ndeki diğer çocuklar okul çıkışı servise binecekti. Onlar geldiğinde içerisi aşağı yukarı *Sineklerin Tanrısı kıvamındaydı*. O keşmekeşin ortasında, Fiona ve ben her şeyi kontrol altında tutmaya çalışıyorduk. Violet içeri girdi ve girer girmez bana çabucak bir bakış atıp Cassidy'nin arkasından koştu. Hımmm. A-Bombasını patlattığımdan beri bana karşı kini küllendi mi, yoksa resim malzemeleri deposunda sinice saklanmanın utancını üstünden atamadı mı kestiremedim.

Bay Rosso fötr şapkasını kafasına yamuk takmış halde bana doğru yürürken hayatımda bir milyonuncu kez gözlerim Luca'yı arıyordu. "Bizi buraya neden getirdin, Desi?"

Fiona'ya yalvarırcasına baktım. "Merak etmeyin. Ben hallediyorum," dedi.

Sonra o kadar yüksek sesli bir ıslık çaldı ki birkaç çocuk yere diz çöküp kulaklarını kapadı. "*Hepiniz oturun. HEMEN.*" Bağırması resmen odada yankılandı. Otuz küsur çocuk masaların etrafına dizilmiş, turuncu sandalyelerde yer kapmaya çalıştı.

Tam o sırada o geldi.

Kapının eşiğinde oyalanıp soğukkanlı bir edayla içeri baktı.

Hevesimi kaçırmamaya çalışarak Resim Kulübü'ndeki

öğrencileri ikişer ikişer masalara dağıttım. Çocuklara karalama yaptırmamız lazımdı, atölyenin sonunda da bu karalama çalışmalarını bitmiş bir resme dönüşmeliydi. Luca'nın grubunu seçme sıram geldiğinde dikkatini çekmeye çalıştım fakat o gözlerini telefonundan ayırmıyordu.

"İmm, Luca, sen ve ben de bu grupla çalışabiliriz." Başını aniden kaldırdı, kısa bir an göz göze geldik ve Luca hemen o gruba doğru yürüyüp sandalyeye oturdu. *Pekâlâ. Böyle mi davranmak istiyorsun? Hiç sorun değil, akşama kadar uğraşırım dostum!*

Bizim grup Micah ve Jessie denen iki oğlan ve Christine ve Reese denen iki kızdan oluşuyordu. (Sonuncusu grubumuza katılır katılmaz övünerek ilan ettiği üzere Reese Witherspoon'dan dolayı bu adı almıştı.) Yaşları altıyla dokuz arasında değişiyordu ve hepsi çizmeye can atıyordu. Normalde sadece dışarıda oyun oynuyor ya da ödev yapıyorlardı, o yüzden bugün onlar için özel bir etkinlikti.

Luca telefonuna bakarak arkasına yaslandı. Kaşlarını çatıp el çırpıttım. "Evet, çocuklar, bugün eğlenceli bir resim çalışması yapacağız! Hadi biraz karakalemle başlayalım! Eskiz ne demek biliyor musunuz?"

Dört çocuk suratına baktı. Micah geçirdi.

"Hımm, tamam. Eskiz, yapmak istediğiniz eserin gerçek halini çizmeden önce eliniz ısınsın diye yaptığınız kabataslak çizimlere denir."

Luca yüksek sesle boğazını temizledi. Ona ters ters baktım. "Söylecek bir lafın mı var, yoksa Candy Crush'ta rekora mı koşuyorsun?"

Ekrandan kafasını kaldırmadı. “Eskizler bitmiş olmak zorunda değildir, onlar da kendince bitmiş bir eser olabilir.”

Jessie elini kaldırdı. “Yani eskizler de sanat sayılır mı?”

Ben cevap vermeden önce Luca konuştu, “Evet, istediğin her şey sanat olabilir.” Bakışlarını kaldırdı. “Dar görüşlü insanların tanımlarıyla kısıtlı kalmak zorunda değilsin.”

Lafı oturtun Luca. Ona gülümsedim. “Cevap için teşekkürler. İlk kelimesi *Empresyonizm olan birisinin sanat hakkında kapsamlı görüşleri olmasına hiç şaşırmadım.*”

Luca başını yana eğip gülümseyerek bana baktı. “Gizlice hayran sayfalarımı mı takip ediyorsun?”

Reese küçük kollarını havaya savurdu. “*Offff, çok sıkıldım!*”

Tekrar çocuklara odaklandım. “Tamam, affedersiniz. Herkes kâğıt alsın.”

Aklımda çocukların dünyaya sanat çerçevesinden bakmasını sağladığım, huzur dolu bir öğleden sonrası hayali vardı. İyi başlamıştı: Çocuklar sessizce oturup resim çizdi. Ben de aralarında dolaşıp yardımcı oldum, fikirler sundum. Hatta Luca bile doğrulup Jessie’yle SüngerBob çizimi hakkında konuşmaya başladı.

Fakat Micah keçeli kalemleri keşfedip vücuduna bir dövme çizdiği saniye her şey zıvanadan çıktı.

“Bakın, dövme yaptım!” dedi Micah, dev gibi bir kedi çizdiği kolunu gururla kaldırarak.

“Çok salak bir dövme olmuş,” diye burun büktü Reese fakat hemen masanın ortasına uzanıp malzeme kutusundan bir avuç keçeli kalem aldı. Jessie ve Christine de aynısını yapıp üstlerini karalamaya başladılar.

“Çocuklar!” diye bağırdım. “Çabuk bırakın bunu! Hemen! Eskiz yapmamız lazım!”

Keçeli kalemler kötü bir fikirdi, hepsini toplamaya çalıştım ama onun yerine kendimi Reese’le inatlaşırken buldum. “Reese, artık bunları kullanmıyoruz,” dedim katı bir sesle.

Elimi hızla kendine çekti. “Haksızlık bu, kullanmak istiyorum!” İkimiz de karşılıklı durmuş, iki elimizle keçeli kalemleri tutuyorduk.

“Olmaz,” dedim dişlerimi sıkarak ve keçeli kalemleri tüm gücümle kavrayarak.

Yeşil gözleri birden yaşlarla doldu. *Eyvah.*

Üçüncü bir çift el, sıcaklık ve kararlı bir jestle benim ellerimi sardı. “Tamam, orta yolu bulalım mı?” Kafamı kaldırıncı Luca’nın tepemizde dikildiğini gördüm, yemin ederim bir ışık halesi onu arkadan aydınlatıyordu.

“Reese, keçeli kalemlerle sadece kâğıda çizeceğine söz verirken, ben de sana *Frozen*’dan Elsa’yı çizerim,” dedi göz kırparak.

Reese’in gözyaşları akmadan dağıldı. Burnunu çekti. “Tamam.”

Luca bana bakıp kaşlarını kaldırdı. Gözlerimi devirip keçeli kalemleri bıraktım ve istemeye istemeye ellerimi Luca’nın ellerinden ayırdım.

Luca, Reese’e dönüp çıkması için elini kaldırdı. Reese utana sıkıla bir beşlik çaktı, sonra kıkır kıkır gülererek yerine döndü. Luca’nın cazibesinden etkilenmeyen insan yoktu.

“Aynısı sizin için de geçerli, tamam mı? Kâğıda çizin, yoksa hepinizi mahvederim!” Luca sözlerini vurgulamak için sırayla hepsini işaret etti. Kıkırdadılar ve çizim yapmaya geri döndüler.

Eh, içimde bir Maria von Trapp yoktu. Luca'ya döndüm. “Çocuklarla aran çok iyi.”

Omuz silkti. “Bebek bakıcılığı yapmışlığım var.”

“Öyle mi?” İnanamayan ses tonumu saklama fırsatı bulamamıştım.

“Evet. Neden ki, inanması çok mu zor?”

“Biraz?” Gülümsedim. “Bir sanat dâhisi olurken bebek bakıcılığını da araya sıkıştırmak zor olmalı.”

Luca dudaklarını birbirine bastırса da kahkahası aradan kaçtı. “Anlaşıldı, Google'dan beni eni konu araştırmışsın.”

Yapmamış gibi davranmanın ne anlamı vardı? Omuz silkme sırası bendeydi. “Sayılır.”

Göz göze geldik ve biraz huzursuz olsam da aramızdaki o garipliğin eridiğini hissettim.

Gergince yutkundum. “Luca ben...”

“Öğretmenim, öğretmenim! Nasıl kıllı bir deniz anası çizeceğimi bilmiyorum!” diye seslendi Micah.

“Beni çağırıyor,” dedi Luca, topuğunun üstünde dönüp Micah'nın yanına oturmadan önce. *Micah, seni küçük!..*

Sonraki iki saat su gibi akıp geçti ve Christine'in yedi boy-nuzlu tekboynuz çizmesine yardım ederken, Jessie'nin fazlasıyla ayrıntılı Steph Curry portresini simle süslerken onunla konuşmaya fırsatım olmadı. Fakat sık sık çaktırmadan diğer çocuklarla çalışan Luca'ya bakış atıyordum, sabırla perspektif çizimini ya da boyları karıştırıp ara renk oluşturmayı öğretiyordu. Onların yanındaki rahatlığı, onların yaratıcılıklarına olan güveni karşısında masaya tırmanıp dudaklarına bir öpücük kondurasım geliyordu. Luca tam havasındaydı ve çocuklar ona bayılmıştı.

Derken saat beş oldu ve anne babalar çocukları almaya geldi. Çocuklar resim çalışmalarını yanlarına alıp övüne övüne ailelerine gösterdiler. Çok tatlıydı, çok duygulandım. Bu iyi niyet hareketi Kore dizisi listesinin ilhamıyla ortaya çıkmış olsa da, bir öğleden sonrasını bu çocukları mutlu etmeye harcamak çok hoştu. Resim Kulübü üyeleri de aynı hisler içindeydi, ortalığı toplayıp çocuklara veda ederken herkesin yüzü gülüyordu.

Sonuncu çocuk da okuldan çıkınca küçük bir sandalyeye oturdum. “Çocuklar enerji patlaması yaşıyor,” dedim Fiona’ya.

Yerde kalan kâğıt artıklarını topladı. “Biliyorum, sorma. Bugün başkalarının bana yardım etmesi çok iyi geldi.”

“Tekrar ihtiyacın olursa haber ver. Bence herkesin çok hoşuna gitti.”

Fiona kahkaha attı. “Hayatına yeni bir müfredat dışı etkinlik ekleyelim hadi!”

Cevap veremedim çünkü Luca kapıya doğru yürüyordu. Bugün aramızdaki buzlar biraz çözölmeye başlasa da güzeller güzeli anaç bir tip olma çabamı başarılı sayamazdım. Hem malzeme deposu olayından dolayı özür dilemek istiyordum, hem de şimdiye kadar yaptıklarımın işe yarayıp yaramadığını bilemiyordum.

“Luca!” diye seslendim. Arkasını döndü, ona doğru yürüdüm ve Fiona ah-hiç-çaktırmayarak başka masayı temizlemeye gitti.

Luca beklentiyle bana baktı. Yap hadi, Des. “Hey, eee... geçen gün olanlardan dolayı özür dilemek istemiştim.” Her kelimeyle birlikte can veriyordum. “O konuşmaya kulak misafiri olacağımı tahmin etmemiştim. Violet da öyle,” diye ekledim,

odanın diğer tarafında eşyalarını toplayan Violet'a hızlıca bakarak. "İkimiz oraya sıkıştık kaldık." Violet için doğrudu. Benim açımdan ufak beyaz bir yalandı.

Luca da bir an utanıyor gibi göründü ve ikimiz garip iki heykel gibi karşılıklı dikildik. Sonunda Luca sessizliği bozdu. "Tamam."

"Ayrıca, tekne olayı yüzünden başın belaya girdiyse özür dilerim."

Luca bana soru sorar gibi baktı. "Niye ki? Senin hatan değildi."

Vicdan azabı şoku. "Olsun işte, yine de... evde kalma cezası falan almadın mı?"

"Tatilde babamın yanında kalırken almıştım. Şimdi tüm evin işlerini bana yaptırıyor."

Gülümsedim. "Ah! O kadar da kötü değilmiş!"

"Ayrıca üvey annemin aptal köpeklerini her gün yürüyüşe çıkarmak zorundayım." Surat astı.

"*Korkunç bir şey bu.* Haftalık yevmiyen de kesildi mi?" diye sordum ifadesiz bir yüzle. Luca kahkaha attı, o kocaman kahkahası değildi ama gülmüştü işte.

Birdenbire başka bir şey aklıma geldi, "Bu arada RIGS'ye kabul edildiğin için tebrik ederim! Şahane."

Luca birkaç saniye ayakkabılarına baktı ve yüreğim midemin dibine doğru çökmeye başladı. Yine dolap olayını mı aklına getirmiştin?! Luca küçük bir tebessümle bakışlarını kaldırdı. "Sağ ol ama burs işini çözemezsem gidemem."

Başımla onayladım. "Doğru. Eh, iyi ki..."

Bay Rosso seslendi. "Pekâlâ millet, herkes otobüse dönsün!"

Bugünü planladığınız için teşekkür ederiz, Desi ve Fiona. Harikaydı, bir ara tekrar etmeliyiz!”

Luca beresini yüzüne çekip, “Görüşürüz,” diyerek gitti.

Hepsi buydu. Yüzüm kıpkırmızı halde Fiona’nın temizlik işine yardım ettim. Fiona hayal kırıklığına uğradığını anlamasın diye gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

İşte o sırada Luca’nın çizdiği bir yığın resim dikkatimi çekti.

Durup şöyle bir karıştırdım. İçlerinden biri SüngerBob’dü. Bir diğeri Micah’nın giydiğini hatırladığım ayakkabılardı. Robot bir kedi. Ninja bir prenses. Harikulade çizimlere tek tek göz attım ve bir tanesini görünce donakaldım.

Beni çizmişti, başım hafifçe öne eğik, elimin üstüne yaslanmış masada oturuyordum. Bu anı kim bilir ne zaman yakalamıştı. Fakat konu beni çizmiş olması değildi. Aynı zamanda beni çizme şekli hoşuma gitmişti. Dikkatlice çizilmiş, hassas çizgiler, ölümsüzleşen sessiz bir an.

Çok mahremdi, çok iyi incelenmişti. Çok... iyi biliyordu. Küçük tebessümüm büyüdü ve ağzım kulaklarıma vardı.

Kore dizisi adımlarımı çıkarıp sevgiyle baktım. Fiona bana doğru yürüyüp omzumun üstünden baktı. “Her şey iyi gitti mi?”

Listeyi şap diye öptüm. “Kriz tersine döndü. Bu liste beni bir kez daha kurtardı.”

12. ADIM

HAYATINIZI TEHLİKEYE SOKACAK KADAR MÜHİM BİR OLAY SONUCU ONA OLAN AŞKININ NE KADAR GERÇEK OLDUĞUNU FARK ET / ETSİN

“Bunu yaptığımıza inanamıyorum.”

Hayatımda ilk kez Fiona’nın terlediğini görüyordum. Fiziksel çaba ve Fiona pek sıkı fıkı değildi. Stony Point Drive’ın ortasında, bizim evden iki kilometre uzakta, güneşin altında yürüyorduk ve Wes yolun iki tarafına trafik konileri koyup sarı şerit çekiyordu.

Resim Kulübü’nün gençlik merkezini ziyaret etmesinin üstünden bir hafta geçmişti. Luca’nın yaptığı o çizimi gördükten ve itiraf etmek istese de istemese de bana karşı hisleri olduğunu anladıktan sonra, her şeye ivme kazandırmak için çatlıyordum. Keşke filmi hızla sarıp ilk öpücüğümüze geçebilseydim ama önümde hâlâ biraz iş olduğunun farkındaydım. Dolayısıyla

bütün haftasonu 12. *Hayatınızı Tehlikeye Sokacak Kadar Mühim Bir Olay Sonucu Ona Olan Aşkın Ne Kadar Gerçek Olduğunu Fark Et / Etsin* kısmını uygulamaya sokmanın yolunu bulmak için kafa patlatmışım. Babamla bayağı bir drama dizisi seyredip sonunda planımı yapmışım.

Yola bir avuç çivi saçtım, Fiona birini düşürdü ve gözlerini kacırdı. Monte Vista'nın tüyler ürperten boş mahallelerinden birindeki bu ara sokakta pek insana rastlanmazdı. Yılın dört mevsimi havaların neredeyse kusursuz olduğu bu şehirde, insanlar klimalı evlerinden dışarıya pek adım atmazdı.

Fiona saçını tepeden atkuyruğu yapıp bana yoğun bir ilgiyle baktı. “Des, bunu tam olarak nasıl kotaracaksın?”

Sabırımı yitirmemeye çalışarak planımı ona açıkladım. “Lastiğimiz patlayacak, kaldırıma çarpacağız ve ben başımı vurmuş gibi yapacağım. Ondan sonra dertli genç kız moduna geçeceğim ve Won Bin benim için endişelenmekten kendini paralayacak. Böylece bana âşık olduğunu fark edecek.”

Fiona'nın iri kehribar gözleri içime işledi. “Vay anasını. Umutlar bayağı yüksek. Ya birisine bir şey olursa? Uyguladığın adımlar arasında, bu biraz uçuk bence.”

Son zamanlarda yakamdan düşmeyen suçluluk hissi içimi kemirmiyor değildi.

“Evet, biliyorum, bu sefer biraz uçtum. Ama ufak çiviler bunlar, en kötü ihtimalle lastik patlar. Ki öyle olmasını umuyorum. Ayrıca çok yaklaştım artık. Hissedebiliyorum. Beni çizdiği o resim... Bence son darbeyi vuracağım. Artı, sence de stres yaşamak vücudun belli başlı endorfinler salgılamasına ve o stresi yaşadığın kişiyle aranda güçlü bir bağ kurmana sebep olmuyor mu?”

Fiona önden yürüyüp birkaç çiviye pervasızca rüzgâra savurdu. “Evet. Ben de *Hız Tuzağı*’nı izledim.”

Ellerimi belime koyup eserimize baktım. “Gerçekten man-yaklık. Liseden mezun olduğumda *erkek arkadaşımı* koluma takmış olabilirim.”

Fiona arkasını dönüp bana dümdüz baktı. “Desi. Sen doktor olmak için Stanford’a gideceksin. Lisede erkek arkadaşın olmaması, küçük bir pürüz. Erkek arkadaş fazla abartılan bir kavram.” Durdu. “Kız arkadaşlar da öyle.”

“Senin için söylemesi *kolay*,” diye kahkaha attım, telefona bakarak. “Tamam, oldu, hadi geri dönelim.”

Fiona işkillenerek arkaya doğru son bir bakış atıp, “Tamaaam. Başka birisi bunların üstünden arabayla geçer diye endişelenmiyor musun?” dedi.

“Fi! Kaç kere söyleyeceğim, Monte Vista halkı konileri görüp kurala *uyar*.”

Fiona’nın koluna girdim, gerçi böyle kanka tavırlarının onu delirttiğini biliyordum. “Eee, sende ne var ne yok?”

Suratını astı. “Neden?”

“Nasıl yani neden? Sana nasıl olduğunu soruyorum!”

“Daha tuhaf şeyler yapmana yardım etmem için bana yağ mı çekiyorsun?” diye sordu, aniden durup bana bakarak.

Kalbim sıkıştı. Bu aralar Kore dizisi adımlarıyla yatıp kalkıyordum. Birkaç haftadır ilk kez Fiona’ya *onun neler yaptığını sorduğum kafama dank etti. Kolunu iyice sıktım. “Hayır, yağ çekmiyorum. Bu aralar her şey Won Bin etrafında döndüğü için üzgünüm.”*

Omuz silkti. “Anlıyorum. İlk erkek arkadaş olayı. Seni

affediyorum.” Fakat o da kolumu sıktı ve sormamın yine de hoşuna gittiğini anladım.

“Leslie’yle aranız nasıl?” diye sordum, bomboş sokakta Wes’e ve Fiona’nın arabasına doğru yürürken.

Fiona hiç kızlara yakışmayan bir osuruk sesi çıkardı. “Fazla yapıştı. Baydım ben.”

“Fi!” diye azarladım onu. “Sen her kızın kâbususun, biliyor musun!”

“Rüyası demek istedin herhalde,” dedi neşeli bir edayla, başını bana doğru yaslayarak. Şakağından sertçe iterek kafasını uzaklaştırdım.

“Ciddiyim! En büyük kâbusum, Luca’nın benim hakkımda böyle düşünmesi.”

Fiona sanki gözlerinden lazer ışığı çıkararak beni deldi. “Bir ilişkinin başarısız olmasından daha kötü olaylar da var şu dünyada. Ayrıca yeri gelmişken... sevgililerimden öğrendiğim bir şey varsa, o da bir süre sonra oyunlar oynamayı kesmek zorunda olduğun. Sen bunu daha ne kadar sürdüreceksin?”

Fiona bu kadar felaket tellalı olmak zorunda mıydı? Kolumu kolundan çıkardım. “Görev tamamlanıncaya kadar.”

Sinir olarak hızlı adımlarla önden yürüdüm. Kuyruğuna geldiğimi görmüyor muydu? Artık duramazdım.

Wes konilerin başında nöbet tutmak için orada kaldı, Fiona arabasıyla beni okula götürdü, ben öğrenci başkanlığı ekibiyle bir çekiliş organize ederken o da Luca’yı gözetledi. Saat 17:02’de saklandığı yerden bana mesaj attı, Luca’nın resim atölyesinden

çıkıp otoparka doğru yürüdüğünü haber verdi. İçimi titreten, derin bir nefes aldım. Resmen vücudum kendi içinde titreşti. *Başlıyoruz.*

Sandaletlerimle otoparkta hızlı hızlı yürürken tıkırtılı ayak seslerim, gerginliğimi saklıyordu.

“Luca!”

Havalı çocuk gerinmesinin tam ortasında durdu, kollarını başının üstüne kaldırmıştı ve tişörtünün altından yanık tenli karın kasları görünüyordu. “Ne?”

O iki santimlik teni görmemle aklım dağılmıştı. Sapık mıyım ne? “Hımm? Ah. Acaba beni bir yere bırakabilir misin? Fiona beni eve götürecekti ama son anda sattı. Kedisine bir şey olmuş.” Fiona’ların yirmi yaşında Chubbins diye bir kedileri vardı ve her daim ölüm döşegindeydi. O yüzden yalanım çok büyük değildi.

Luca bir an için köşeye sıkışmış bir hayvan gibi kalakaldı. Tanrım. Bana tekrar ısınmasını sağlamak kolay olmayacaktı.

Boğazını temizledi. “İı, şey, evimiz yakın mı bilmiyorum.”

“Ne! İkimiz de *Monte Vista*’da oturuyoruz, *evin ne kâdar uzakta olabilir?*” *Kaşlarını çatarak ona bakarken umursamaz havalarım sönmüştü.*

Sanki kolonoskopi randevusu alıyordum, nasıl ayak sürüyordu böyle. “Tamam. Herneyse. Arabam şu tarafta.”

Eski püskü, yıpranmış, mavi bir Honda Civic’e doğru yürüdük. Girintili kaputunun üstünde elimi gezdirdim. “Güzel arabaymış.”

Bana küçümser gibi bir bakış attı. “Siz OC’liler ve *yeni takıntınız.*”

Ah, Bayım. Az önce hangi canavarı salıverdiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

“*Aslına bakarsan*, ironi yapmıyordum. Si, Civic modellerin tacidir, en azından Amerika’da öyledir. Beş viteslidir, balansı katı olduğundan ve hatta ön balansı olduğundan süspansiyonu iyidir.” Küçük şaheseri inceleyerek etrafında gezdim. “Yere yakın oluşu ve geniş lastik-teker düzeneği bu harika görünen ve hissettiren gündelik aracı, aynı zamanda modifikasyona uygun kılar,” diyerek Luca’ya baktım.

Havaya girmiştim, dolayısıyla devam ettim. “Yani galon başına otuz mil yapabilen bir araba, 99’ modelin o yılda bu performansı göstermesi gayet iyi. Bence VTEC’nin güzelliği de burada, hı?”

Luca’nın bana bakakaldığını o zaman fark edebildim. Ah kahretsin. Bir başka ineklik katmanımı Luca’nın üstüne salmış-tım. Kızardım, ancak o sırada *It’s Okay That’s Love*’daki Hae-Soo’yu hatırladım, doktorluk bilgisiyle insanları susturduğu zamanları düşündüm. Karşınızdakinin kalbini çalmak için son derece sakın, etrafınızdakileri hayret içinde bırakarak, hiç beklenmedik bir konuda çok ama çok bilgili ya da becerikli olun.

Gülümsedim, bu araba muhabbetimden gurur duyuyormuşum gibi. Kendine güven, Des. Olmak istediğin kişiyi göster.

“Tüm bunları *nereden* biliyorsun?” diye haykırdı Luca, yolcu kapısını bana tutarak. Bu küçük jesti dikkatimi çekti ve onu doğru yetiştiren hippie annesine içimden teşekkür ettim. Luca konuşmasını sürdürdü. “Korkunç bodrumunda robot yapmadığın zamanlarda araba sitelerini mi geziyorsun?!” İnanamayan ses tonu da aynı kahkahası gibi çıkmıştı.

Koltuğa oturdum ve Luca'nın arabaya binmesini bekledikten sonra cevap verdim. "Babam oto tamircisi." Gerçi bir yaz sırf meraktan oturup araba sitelerini incelemişliğim vardı da, neyse.

Luca arabayı geri vitese takıp tüm vücudunu arkaya çevirme, sağ kolunu yan koltuğa atma hareketini yaptı. Benim oturduğum koltuğa sarıldı. Eli hafifçe saçıma sürtündü ve ince bir erkek teriyle naneli nefes kokusunu aldım. İğrenç fakat baş döndürücü bir kokteyldi.

"Tamirci. Çok havalı."

"Bence de."

"Bu okuldaki öğrencilerin çoğunun anne babasının yapmadığı bir meslek."

Omuz silktim. "Haklısın ama kimsenin umurunda değil. Bence Kaliforniya'nın en rahatlatıcı özelliği, burada ülkenin daha tarihi kısımlarında olmayan, gerçek bir eşitlik ruhu olması."

Luca tekrar kahkaha attı, ustaca direksiyonu kıvırdı. Bir dikiz aynasına, bir ön camdan dışarıya bakıyordu. Ne kadar titiz bir sürücüydü. Bunu neden bu kadar çekici bulduğumu bilmiyordum. Tamirci kızı tuhaflığı olabiliirdi.

Luca bana baktı. "Senin bir konuşma tarzın var..."

"Evet, biliyorum, Vulkan gezegeninden biri gibi."

Luca kahkaha attı. "Aynen."

"Sola dön," dedim gülerek. Birdenbire küçücük bir arabanın içinde baş başa olduğumuzu fark ettim. Yalnızdık. Gerçekten çok, çok samimiydi. O da benim nefesimin kokusunu alabiliyor muydu? Çaktırmadan avucuma üfledim.

İki sapak sonra, Fiona'yla çivileri saçtığımız yola ulaşmak üzereydik. Aman tanrım, olmak üzereydi.

“Babama gelirken süt al demem lazım,” diye salladım ve telefonumu çıkardım. Wes'e çatır çatır mesaj yazdım, o da benden haber bekliyordu. Az önce Linda Vista'ya saptık. 1 dk sonra orda ol. Trafiği uzak tutan şeridi ve konileri kaldırması için işaret vermiştim. Hemen cevap geldi: **Tamamdır.**

Ardından Luca'yı sola, Stony Point Drive'a saptırdım. Gergince telefonumla oynuyordum. Çivilerin üstünden geçmek üzereydik...

Gayet güzel geçtik.

Nasıl yani? Boynumu yana uzatıp camdan dışarı, yola baktım. Çiviler oradaydı, üstlerinden geçerken uluorta görülüyor, güneş ışığında parlıyorlardı. Bir an Luca'ya baktım, hiçbir şeyin farkında değildi.

Eh. Tamam, bir daha yapalım o zaman. “Ay olamaz! Okulda bir şey unuttum.” *Yıldırım hızıyla düşün*, Des. “Matematik kitabım okulda kaldı, bugün oradan ödev vardı. Rica etsem, okula geri dönebilir miyiz? Çok özür dilerim.”

Luca hiç oralı olmadı. “Ah, tamam, peki.” Tam tahmin ettiğim gibi, hemen U dönüşü yaptı, yeterince uzaklaştıktan sonra alnıma bir şaplak attım. “Ay, çok salağım! Evde bırakmışım ya zaten, sorun yok o zaman.”

“Emin misin?” Luca bana doğru baktı, benden şüphe etmeye başladığını hisseder gibi oldum.

“Evet, eminim! Kusura bakma.”

Tekrar U dönüşü yaptık.

Nefesimi tuttum. Çivilerin üstünden geçmemize az kalmıştı...

Birden bir patlama sesi duydum, lastiğin sönüşünün sesi. Of be, tahmin ettiğimden çok daha ciddi bir sest! Fakat bunu sindiremeden araba sağa kaymaya başladı ve Luca, “Hay ağzına sıçayım!” diyerek direksiyonu kırdı. Arabayı kontrol edemedi ve şiddetli bir şekilde kaldırıma çarptık, sert bir *garç* sesiyle arabanın altında bir kısım kaldırıma sürtündü.

“Dikkat et!” diye ciyakladım, ellerimle gözlerimi kapatıp. Sonra ağır bir şeyin gövdeme indiğini hissettim, ağır ama nazik bir şeyin. Gözlerimi açınca Luca’nın sağ kolunu üstüme doğru uzattığını gördüm. Anne-kolu emniyet kemerini yapmıştı. Ne kadar şeker olduğunu düşünmeden Anne-kolu emniyet kemeri tarafından koltuğuma bastırıldım. Ardından da göz açıp kapayıncaya kadar patlayan hava yastıklarının *bom* sesiyle alnımdan vuruldum.

Hava yastıkları sönmeye başladığında arabayı bir sessizlik kapladı. Sonra Luca’nın kucağıma düşen kolunu kıpırdattığını hissettim. Sağı solu yokladı, bacağıma tuttu ve hemen durdu. “İyi misin?” Boğuk sesini duydum. Hâlâ dümdüz ileri bakıyor, az önce olanları idrak etmeye çalışıyordum.

Başımınla onayladım, kalakalmıştım ama iyiydim.

“Desi?” Luca’nın sesinden hafifçe paniklediğini hissettim, dönüp ona baktım. O da kafasını koltuğun arkasına yaslamıştı ama başı bana dönüktü. Kara gözleri endişeliydi, beresi yana kaymıştı.

Birkaç kere gözlerimi kırıştırdım, gerçekten yıldızlar uçuyordu. “Evet, iyiyim. Sen iyi misin?” diye sordum.

Luca da başıyla onayladı, o da en az benim kadar donakalmıştı. “Evet ama sanırım...” Sol gözünün altına dokundu,

davul gibi şişmeye başlamıştı. Onu görünce yüzümü buruştur-
dum, buna sebep olduğum için çok kötü hissediyordum. Her
nedense, tüm bu kurgulamalarım dahilinde *küçük araba kaza-
larında* hiçbir zaman gerçek yaralanmalar yaşanmazdı.

Luca dikiz aynasına uzandı, aşağı çevirdi ve aynaya baktı.
“Gözüm moraracak mı?!” diye sızlandı, suratını incelemeye
başlayınca. Hassas noktaya dokununca inim inim inledi. Tam
onunla dalga geçecektim ki vazgeçtim çünkü yarası gerçekten
ciddi görünüyordu.

Arabadan çıkıp etrafında tur attık. Patlayan lastik dışında,
araba kaldırıma fırlayınca şanzıman da oynamıştı galiba.
Kahretsin, beklediğimden çok daha büyük hasar çıkmıştı.

Gerçekten bok gibi hissediyordum.

“İyi olduğundan emin misin? Hastaneye gidelim mi?”
Luca’nın gözüne baktıkça telaşlanıyordum.

“Sanırım iyi... Ama çekici çağıracağım. Bu arabayı kulla-
nabileceğimizi sanmıyorum. Evlerinden çıkan şu insanlara iyi
olduğumu söyler misin?” diye sordu, telefonunu tuşlayarak.
Sağa sola bakınca neler olduğunu anlamaya gelen birkaç kişi
gördüm. İyyy.

Herkese iyi olduğumuzu ve yardım çağırdığımızı anlatıp
milleti ikna ettikten sonra birden çok tanıdık bir korna sesi
duydum. İki kısa kesik korna ve bir uzun korna.

Yavaşça dönünce çekici kamyonetinin direksiyonunda ba-
bamı gördüm. Hayıııııı!

“İıı, hangi çekiciyi aradın?” diye sordum, tiz bir sesle.

“Papa’s Auto Show. Neden?”

Tanrım. Gözlerimi kapadım. Monte Vista’daki tüm oto

tamircileri arasında nasıl olmuş da babamın dükkânını seçmişti? “İmmm, sadece, şey...”

“Desi?!” Babam camdan dışarı sarkarak bana seslendi. Ah *yo*. Kamyoneti çılgınlar gibi park edişini izlerken başım dönmeye başladı. *Sıçtım, sıçtım, sıçtım*. İyi olduğumu hemen anlaması için el sallayıp gülümsedim. “Selam!” diye bağırdım. Luca bir bana, bir de babama baktı. Kalbim deli gibi atıyordu ve bir anda her yerimi ter basmıştı.

“İyi misin?” diye sordu Luca, kaşlarını yine düşünceyle çatmıştı.

Hayır anlamında başımı salladım. “Hayır, o benim babam. Şu anda kesin kafayı yiyor!”

Luca şaşırmıştı. “Ama küçük bir kazaydı.”

“Evet ve annem de pulmoner emboliden öldü, hepsi bu,” diye yapıştırdım.

Luca’nın gözleri yuvalarından fırladı ama kafası karışmıştı. “Bunun şu anla ne alakası...”

Cevap vermeme kalmadan babam kamyonetten fırlamış, telaşla bana doğru geliyordu. Suratı korkudan bembeyazdı. “Desi! Kaza mı yaptın? İyi misin? Ne oldu?” Çılgın soru yağmuru karşısında yüreğim buruldu ama gülüşümü suratıma yapıştırmıştım.

“İyiyim, Appa. Sadece ufak bir kaza oldu. Herkes iyi.”

Babamın alnı gevşedi ve ben de biraz rahatladım. Luca’nın varlığını henüz fark etmemiş, alnımı incelemeye koyulmuştu.

“İmmm, Appa, tanıştırayım, arkadaşım Luca.”

Babam bana kısacık bir bakış fırlattıktan sonra Luca’ya selam verdi. “Selam, Desi’nin arkadaşı. Ben de babasıyım.”

Luca elini uzattı. “Memnun oldum.” Sonra hemen ekledi, “Kazadan dolayı çok özür dilerim.”

Babam Luca’yla tokalaştı. “Özür dilemeye gerek yok, kazalara bu yüzden kaza diyoruz, bilerek yapılmıyorlar, değil mi?” Ardından birdenbire Luca’yı kendine çekti. “Gözüne ne oldu? Yaralı mısın?”

Luca gözüne dokundu, acıyla yüzünü buruşturmak istediğini ama çaktırmamak için dişini sıkışını anladım. “Ah, yok canım, birazcık morardı.”

Babam bir saniye gözlerini kıstı, sonra babacan bir edayla Luca’nın kolunu sıvazladı. “Tamam sert çocuk!” Arabasına yürüdü. “Pekâlâ, neler oluyor burada?” Tamirci çömelmesi hareketini yaptı, iki büküm eğilip arabayı inceledi, dikkatlice altına baktı. Luca’nın biraz rahatladığını fark ettim ve (gerek-siz) vicdan azabı beni çok duygulandırdı.

“Anlaşılan yolda çivilerin üstünden geçmişsiniz,” dedi babam, iki çiviye elinde tutup. Of kardeşim, of. “Burada ne arıyorlarmış? Çizgi film gibi?” dedi, kafasını kaldırıp bize kocaman sırıtarak. Cılızca güldüm.

Luca babamın yanına çömelip çivilere baktı. “Çok tuhaf,” diye mırıldandı. Sonra doğruldu ve aniden aklına geldi, “Ah, egzoz borusuna da zarar vermiş olabiliriz.” Gururluydu ama ah...

“Şanzıman,” diye düzelttim. Babam onaylayarak bana baktı.

İkili arabayı teftiş ederken (Luca kibarlıktan yapıyordu; yüzüne her dokunuşunda maçoluğu biraz daha elden bırakı-yordu), Penny’nin sokağın sonunda yavaşlayarak durduğunu, Wes ve Fiona’nın içinde olduğunu gördüm. Bayağı uzaktaydılar

fakat allak bullak yüz ifadelerini seçebiliyordum. Fiona camdan dışarı kafasını uzatıp başparmağını yukarı doğru tutarak soru soran bir bakış fırlattı. Olumsuz anlamda başımı sallayıp elimle gitmelerini işaret ettim, sonunda arabayı sürüp uzaklaştılar. Daha sonra yapılacak uzun bir açıklama beni bekliyordu.

Babam ıslık çaldı, hayatım boyunca beni hep bu iki notalı, alçak sesle yanına çağırmişti. Yanına yürüdüm, yağlı ellerini pantolonunun ön cebine tıktırdığı bir beze sildi. “Desi, ben bu çivileri süpüreceğim, sonra arabayı çekip Luca’yı evine bırakacağım. Sen eve yürüyebilirsin, değil mi?”

“Tabii,” diye cevap verdim, kalbim eriyip ılık bir su birikintisine dönüşerek. Pervasız bir kötü karakter gibi Luca’yı yaralamakla kalmamıştım, bir de her şey boşuna gitmişti.

Bir dakika ya, pes edemezdim. Sıkıntılı genç kız numarası henüz oynanmamıştı. Luca’nın yanına yürüdüm, babam buradan bizi duyamazdı. “Hey, babamı meraklandırmak istemiyorum ama başım çatlayacak gibi ağrıyor ve dönüyor. Benimle eve kadar yürüsen olur mu? Babam dönünce seni arabayla bırakabilir.” Oltaya gelmesi için dua ederek nefesimi tuttum.

Luca ellerini pofuduk yeleğinin ceplerine soktu. “Tabii, olur. Kusura bakma, özür dilerim.” Vicdan azabının yumruğunu yedim gene. Önemsizmiş gibi elimi havada salladım. “Hiç dert değil, sanırım biraz uzanmam lazım.”

Babama doğru yürüyüp ona sarıldım. “Luca benimle eve kadar yürüyecek. Onu sonra evine bırakabilir miyiz?” Babam beni *çok sıkarak sarıldıktan sonra serbest bıraktı. “Tamam, git dinlen.”*

Kaza yerinden uzaklaşırken babamın olay yerine gelmesinden

beri ilk kez rahatladım. *Appa krizi engellenmişti ve on ikinci adım hâlâ yürürlükteydi.*

Hiç konuşmadan bir blok mesafeyi yürüdük. Luca'nın hızlıca arkasına baktığını gördüm, babam yoldan çivileri süpürüyordu. Benim pisliğimi babamın temizlemesinden hoşlanmayarak dudağımı ısırđım.

Luca boğazını temizledi. "Demek annen öldü?"

"İmmm, evet." Kaza sırasında A-Bombasını attığım için içimden kendime küfrettim.

Ancak. Gerçek anlamda Kore dizisine dönüşmek için, A-Bombasını büyük harflerle yazmak zorundaydım. *Bu* benim trajedimdi, bu Luca'nın beni farklı görmesini sağlayacaktı, hayatın zorlu yollarından geçtiğim için bana şefkat duyacaktı. Trajedi karşısında gösterdiğim yüreklilikten dolayı bana hayran olacaktı.

Evet, bayanlar ve baylar: Bir çocuğu elde etmek için annemin öldüğü gerçeğini sömürmek zorundaydım. Gökten yıldırım düşmesini, gözlerimin önüme akmasını bekledim.

Anne, yaşasaydın bunu yaptığım için kafama terlikle vuracak tür bir anne mi, yoksa böyle bir canavar yetiştirdiğin için odana kapanıp sessizce ağlayan biri mi olurdun bilmiyorum. Ama bunu yapmak zorundayım. Özür dilerim.

Mis kokulu okalıptüs ağaçlarının gölgesi altında yürürken Luca bir cevap beklentisiyle yüzüme bakıyordu, sözcüklerimi dikkatlice seçtim. "O yüzden burada yaşıyoruz. Annem UC Irvine'da beyin cerrahıydı. Ben küçükken öldü. Çok ani ve beklenmedik olduğu için babam çok üstüme titriyor, diğer anne babalardan daha telaşlı. Bana da her an bir şey olabilirmiş gibi."

Luca hüzünlü bir tebessümle bana baktı. “Çok üzüldüm,” dedi yalnızca. Ve bu tavrının tatlılığı bir ton tuğla kuvvetinde kafama çarptı.

“Sorun değil. Ben daha yedi yaşındaydım, o yüzden...” Cümlemi tamamlayamadım, o tanıdık laflarım havada asılı kaldı.

Luca kaşlarını çatı. “Yedi. O kadar da küçük değilmişsin. Yani, varsayımda bulunmak istemem ama travmatize olacak yaştaymışsın.”

Buna vereceğim karşılık çoktu. Herkes, anneniz ya da babanız ölmüşse, sizi çok kırılgan, yaralı bir kişi olarak görürdü. Benim durumum ise hiç öyle değildi, babam bana mümkün olan en iyi şekilde annelik ve babalık etmişti.

Bizim sokağa vardık ve rahat bir oh çektim. Gerekli trajedi gündeme gelsin gelmesin, hızlı çekime geçip romans sahnesine ulaşmalıydım.

Luca boğazını temizledi. “Sen felaket mıknaatısısın.”

“Nasıl yani?” Sesimi buzdolabı kadar soğuk tutmaya çalıştım. Yalan söyleyen bir buzdolabı.

“Şu ana dek, birlikte takıldığımız birkaç seferde önce denizde kaybolduk, sonra da arabayla kaza yaptık. Macera peşini bırakmıyor sanki.”

Gergince kahkaha attım. “Ne diyebilirim, ben bildiğin Paul Bunyan’ım.”

“Ne?”

“Bilirsin işte, hani Amerikan masallarında çeşit çeşit macera yaşayan dev keresteci Paul Bunyan yok mu?”

“Evet, Paul Bunyan’ın kim olduğunu biliyorum... ah, neyse

boşver,” dedi, mağlup bir edayla gülerek. “Baban çok tatlı.”

“Evet, bir numaradır.”

Luca’nın yüzündeki tuhaf ifadeyi görünce savunmaya geçtim. “Ne?”

Yine çözemediğim bir şekilde tebessüm etti. “Hiç. Sadece... güzelmış. Baban hakkında hep iyi konuşuyorsun. İnsanın kendi babasını sevmesi nasıl bir duygudur, hiç bilmiyorum.” Aramıza gergin bir sessizlik çöktü. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, o yüzden flatırış dolu bir laf etmemek için dilimi ısırđım.

“Evim burası.” Kaldırımdan keskince yana sapıp bizim bahçede yürümeye başladım.

Ev, diğer bütün evler gibi açık mavi panjurlu, bitişiğinde bir garaj olan, devasa bir garaj yoluna sahip, krem rengi, iki katlı bir binaydı. Fakat sokağımızdaki diğer evlerin aksine ön bahçemiz yemyeşil ve çiçekli olmakla kalmıyordu, aynı zamanda sebzelikler vardı. Bir de orada burada birkaç araba lastiğı. Ve genel bir bu eve bakan adamın karısı yok hissi.

Ben yürüme yolundan ön kapıya doğru ilerlerken Luca ne yapacağını bilemeyerek kaldırımda dikildi. Arkamı dönüp ona soru sorar gibi baktım.

Ellerini ceplerine sokup, “Ben taksi çağırıp eve gidebilirim,” dedi.

Hayır!

“Ya, gerçekten mi? Immm, bilmiyorum, kendimi pek iyi hissetmiyorum da. Acaba... biraz içeri gelmek ister misin?”

Bu soru, gelmiş geçmiş en bariz baştan çıkarma numarası olarak aramızda asılı kaldı. Ruhumu ezen bir saniyelik sessizlikten sonra Luca ellerini ceplerinden çıkarıp bana doğru yürüdü.

“Tabii.”

Kapıyı açıp ona tuttum ve Luca yanımdan geçip içeri girdi.

Amanın. *Luca bizim evdeydi.* Şimdi benden hoşlandığını fark etmesini sağlamalıydım.

13. ADIM

ZAYIF YANLARINI YÜREK BURKAN BİR BİÇİMDE ONA GÖSTER

Evinize ilk kez gelen birinin gözüyle baktığınızda fark edeceğiniz, tüm utanç verici detaylar birden dikkatimi çekti.

O zamanlar havalı olan ama şimdi modası geçmiş, oturma odamızın camgöbeği mavisi duvarları. Eprimiş, çok kullanıldığı belli olan koltuk. Hiçbir zaman doğru düzgün perde takmadığımız, bu yüzden önüne acayip bir karton levha dayadığımız şu pencere ve o karton levhanın üstündeki popüler Kore çizgi film kahramanı olan ayıcık.

Yılmak yok, Des. Yılmak yok.

“Ayakkabılarını çıkar lütfen,” diye buyurdum, sırt çantamı girişteki soğuk fayansa atıp sandaletlerimi bir kenara fırlatırken. Ama Luca çoktan tek elini duvara dayayıp dengesini sağlayarak siyah boğazlı spor ayakkabılarının bağcıklarını çözmeye koyulmuştu. Hımmm, Asyalı tarzı, ev içi kurallarını bilmesi hoşuma gitmişti.

“Oturma odasında oturabilirsin.” Derken sesimi incelttim. “Ah... benim biraz... başım döndü.” Koltuğa doğru sendeledim, sabahtan gri-beyaz çizgili bir diz battaniyesi ve hoş, kabarık bir yastık koymuştum. Avcumu alnıma koymamak için kendimi zor tuttum. Sıkıntı-çeken-genç-kız numarasını abartmaya gerek yoktu. Ya da var mıydı?

Çaktırmadan bakınca Luca’nın bana doğru yürüdüğünü gördüm ama akli başka yerdeydi, eline bir *Popüler Bilim* dergisi almıştı. “Başını bir yere mi çarptın acaba?” diye sordu dalgın dalgın dergiyi karıştırırken. Tepem attı doğrusu, kendi suratını çarptığı zaman çırpınıp durmuştu ama!

“Bilmem,” diye zayıfça cevap verdim. “Bana soğuk bir ıslak bez getirebilir misin?” Mutfaktaki lavabonun yanına, küçük pembe leğenin (her Kore evinin olmazsa olmazıdır) oraya bir bez bırakmışım. “Mutfak şu tarafta,” diye işaret ettim.

“Tabii.” Luca’nın oraları karıştırdığını duydum.

Koltukta pozisyonumu aldım, böylece ya yanıma oturacak ya da yanımda diz çökecekti. Kazağımın ucunu güzelce düzeltip çirkin görünebilecek yerleri örttüm, sonra saçlarımı alnımdan geriye çektim ki Luca nazikçe ve sevgi dolu bir hareketle bezi alnıma...

“Yakala!”

Kafamı kaldırıp bakınca bir paket dondurulmuş bezelyenin bana doğru uçtuğunu gördüm. İçgüdüsel olarak ellerimi kaldırıp havada yakaladım.

“Bunlar ıslak bezden çok daha etkili olur,” dedi, sesinde bilmiş bir *rica ederim* tonuyla.

“Eee... sağ ol.” Bezelye paketini yavaşça alnıma koydum.

“Hımm, evet... Belki biraz istirahat etmeliyim.”

Luca benden uzaklaşa uzaklaşa dolaşıyordu. Nasıl yani, bu enerji nereden çıkmıştı? “Eee, üst katta ne var?” diye sordu merdivenlerin başında durup.

“İı, yatak odaları işte? Tıpkı bir evde olduğu gibi,” diye cevap verdim, içinde bulunduğum sıkıntılı durumda benimle ilgilenmediği için sinir olarak.

“*Senin* odan da var?” Tek kaşını kaldırıp bana döndü.

“Evet?”

Luca merdivenlerden çıkmaya başladı. “Harika, hadi bakalım.”

Önce dimdik oturdum, sonra ona doğru koştum. “Bir dakika, ne? Hayır, oraya girme!” Odam planda *yoktu*. Luca’nın içeri girmesini asla ve asla istemiyordum, Aşırı Başarılı İnek Rafımı tüm ayrıntılarıyla görecekti, özellikle de...

Odama girdiğimde Luca çoktan yatağıma oturmuş, soldaki kitaplığı süzüyordu. “Bunlar ne böyle?”

Bir an için dikkatim dağıldı çünkü *Luca yatağımda oturuyordu!!!* Kafamı topladım ve, “Evet, efendim, bu dikdörtgen kâğıttan yapılan nesnelere *kitap* deniyor,” dedim. Kollarımla göstererek kitaplığı takdim ettim. “Herneyse, hadi şimdi...”

“Kitapları anladım, neden bahsettiğimi biliyorsun. Bütün şunları diyorum.” Çenesiyle Özel Rafı gösterdi.

Iyyy. Çok geç. Bu rafta ödüller, sertifikalar, eski bilim şenliği davetiyeleri, çocukken babama yaptığım heykeller vardı. Aslında genellikle Aşırı Başarılı İnek Rafımla gururlanırdım. Fakat Luca’nın önünde yerin dibine girdim. Emily’nin bir Aşırı Başarılı İnek Rafı olduğunu sanmıyorum. Beat şiirleri ve

nargillerle dolu bir rafı yoksa. Ayrıca eski kitapların üstüne dantelli iç çamaşırları saçılmamışsa.

“Eşya işte. Tamam, hadi artık...” derken lafım ağızıma tıklandı çünkü Luca rafa daha yakından bakmak için bir dansçı edasıyla yataktan fırlayıverdi. Şu ana dek yaptığı en atletik hareketti.

Islık çaldı. “*Yedi kez* okula tam devamlılık? En iyi el yazısı, bilim şenliğinde birincilik, bilim şenliğinde birincilik, bilim şenliğinde... tamam tamam. En Çok Kurabiye Satan İzci Kız. En Çok Ağaç Dikmiş Ağaçlandırma Derneği Üyesi Ödülü. Tanrım... Bir dakika, şu ne peki?” Altındaki plakete Korece yazılar yazılmış, altın Kore bayrağı heykelini kaldırdı.

Heykeli elinden kaptığım gibi tekrar rafa koydum. “Bu da... bir şey işte.” Luca devam etmemi sabırla bekledi. “İmmm, yerel Koreli Amerikan gazete, SAT sınavında tam çıkaranlara bu ödülü veriyor,” dedim bir çırpıda.

Luca yavaşça başıyla onayladı. “Hı hı. Tamam, çok bilgilendirici bir beş dakika oldu.” Aynen öyleydi. Fazlasıyla bilgilendirici. Yine de, deliliğimi gündüz gözüyle gören Luca bunu itici değil, komik bulmuştu. Bütün nesneleri tek tek tutup kaldırırken ağız kulaklarından ayrılmıyordu. Hiç denemeden listeyi canlı canlı yaşamayı nasıl başardığıma hayret ederek onu izledim. Bu potansiyel anlamda utanç verici an kesinlikle on üçüncü adıma uygundu: *Zayıf Yanlarını Yürek Burkan Bir Biçimde Ona Göster*. Eğer benim delirten başarılarım, zayıf yanlarım olarak algılanabilirse tabii.

“Hımmm,” diye mırıldanarak çerçevelenmiş bir fotoğrafa baktı. Bu resimde Fiona, ben ve Wes geçen seneki Cadılar Bayramı kostümlerimizleydik. (Taş, Kâğıt, Makas. Bu fikirle

müthiş gurur duymuştuk.) Luca Makas kılığındaki Wes'e parmağıyla dokundu. "Bayağı bir geçmişiniz var galiba."

Her bir hücremle, *bin yıl da geçse asla diye haykırmak istiyordum*. Ama ağzımı açmadım. Aşk üçgenini sürüncemede bırakmaktan zarar gelmezdi. Onun yerine Luca'nın kolunu tutup onu başka tarafa yönlendirdim, diğer elimle de hâlâ salak bezelyeleri alnımda tutuyordum.

"Bir dakika, bu ne?"

Ağlamak istiyordum. Kahrolası meraklı hıyar! Çalışma masama eğilmiş, bir başka çerçeveli resme bakıyordu.

"Bu fotoğraf... şahane," dedi, eğilip işaret ederek. Aile Portremiz. Bu fotoğrafın çekildiği zamanı hayal meyal hatırlıyordum. Fotoğraf stüdyosuna arabayla giderken babam gazeteci çocuk şapkası takmak istemiş, annem de takarsan senden boşanırım diye onu tehdit etmişti. Her kavgaları gibi bu da gülerek ve birinin alttan almasıyla sona ermişti. Bu durumda, alttan alan annemdi.

Portrede klasik üçlü aile fotoğrafı pozu vermiştik. Babam, annemin arkasındaydı, annem de oturmuş, beni kucağına almıştı. Babamın üstünde koyu bordo bir kazak ve başında o şapka vardı, alttan gür saçları fişkirmişti. Ellerini ne yapacağını bilememiş gibi annemin omuzlarına koymuştu ve gülüşü neşeliden ziyade sıkıntılıydı, dişlerini göstererek başarısızca sırtmaya çalışmıştı. Ben dört yaşındaydım, üstümde kedi patili bir elbise, dalgalı saçlarım sarı kurdelelerle arkada bağlı, gözlerimi sımsıkı yummuş, korku filminin ortasında çılgık atıyormuş gibi ağzım kocaman açık çıkmıştım.

Anneme gelinceye dek tam bir ızdırap göstergesiydi. Tüm

bu tuhafılık ve kötü şeylerin ortasında, onun narin gövdesinin etrafında tüm kaos duruyordu. Yumuşacık uzun saçları, komik ve ıslıl ıslıl gözlü, hiçbir zaman tel takmamış inci gibi dişlere sahip yüzünü çevreliyordu. Işık gibi zekâ ve hoşluk yayıyordu.

“Cazibeni babandan almışsın bakıyorum,” dedi Luca kuru kuru. Ona vurdum. Geri çekilip resme bir süre daha baktı. Bana bakıp çekimserce gülümsedi, onda ilk kez çekingenliğe rastlıyordum. “Annen gerçekten güzelmiş.”

Güzeldi. Göğsümün sıkıştığını, içimi kemiren o bilindik hissin yaklaştığını duyumsadım. İlle de annemi özlediğim için değildi, ki özlemiştim ama biraz. Benim anılarım gerçekten hayal meyalı. Daha çok babama karşı hissettiğim bir duyguydu, küçük ailemizin çok uzun zaman önce çektiği bir sıkıntıydı.

“Evet, öyleydi,” dedim dürüstçe.

Luca sıırttı. “Baban onu nasıl kapmış?”

Onu dirseğimle dürtüp doğruldum ve çalışma masamdan uzaklaştım. “Ne demek istiyorsun! Babam da havada kapılacak biri.”

“Yanlış anlama, baban çok tatlı. Ama annen taşmış. Dr. Taş.” Kaşlarını yaramazca oynattı.

Yatağımın ucuna tünedim. “Eh, aslında babam da zamanında az havalı değilmiş. Aşk hikâyeleri çok komik.”

Luca yanıma oturdu. “Öyle mi? Anlatsana.”

Yakın oturuyorduk, vücudumdaki her bir tüyün havalandığını hissettim. Sağ elim bezelyeleri alnıma tutmaktan uyuşmuştu. “Eh, lisede tanışmışlar. Annem okulun en akıllı, en popüler kızımıyış. Babamsa tam bir serseriymiş.”

“Vay canına, lise aşkı yani?”

“Evet. Birbirlerine âşık olmuşlar ve tabii ki annemin burnu büyük, kendini beğenmiş anne babası ilişkilerini onaylamamış, o yüzden lise boyunca ayrı-dünyaların-insanıyız aşkı yaşamışlar, hatta annem üniversite hazırlık okulundayken bile ümit yokmuş. Anneannemler tıp okusun diye annemi Amerika’ya yollamış, bu ilişki küllenir diye ummuşlar.”

Luca heyecanlanmıştı. “Amma uçukmuş.”

“Tam dramatik-anne-baba hareketleri. Ama anneannemlerin bu numarası işe yaramamış çünkü babam çalışıp para biriktirmiş ve annemin peşinden buraya gelmiş. Kaliforniya’ya. Anneannemler birlikte yaşadıklarını öğrenince annemi evlatlıktan reddetmişler ve babam, üniversite masraflarını karşılamak için oto tamircisi olarak işe başlamış. Evlendikleri zaman, anneannemler nihayet yumuşayıp annemi tekrar evlatlığa kabul etmişler.” Evlatlıktan reddettikleri yıllardan dolayı anneannemlere hep bir gazezim vardı. Onları iki kere görmüştüm ve içimden bir ses, onlara hep acı dolu hatıraları hatırlattığımı söylüyordu. Her doğumgünümde bana süslü Kore kozmetik ürünleri ve bir çek yollarlardı, ilişkimiz bundan ibaretti.

“Annenle babanın hikâyesi aynı filmlerdeki gibiymiş,” dedi Luca. “Sanırım benimkiler görücü usulü tanışmış.”

Bezelyeleri nihayet kafamdan indirdim, kolum kopmuştu. “Evet. Annem öldüğünden beri babam biriyle çıkmayı bir an olsun düşünmedi.”

“Gerçekten mi? Vay anasını, çok kalbi kırıldı demek ki,” dedi Luca, hafifçe gülümseyerek.

Yüzümü buruşturdum. “Kimseyle çıkmasına gerek yok zaten. Ben varım ya!” Kahkaha attım.

Luca bana ciddi bir ifadeyle yan yan baktı.

Derken o eski flatırış hayaletinin yaklaştığını hissettim. “Birbirimizi tamamlıyoruz. Kendi çapımızda mutluyuz.” *Lütfeñ daha fazla irdeleme, Des.* “Başka kimseye ihtiyacımız yok.” Son sözlerim odaya güm diye düştü. Bir kızın, babasından başka hiç kimseye ihtiyacı olmadığından bahsetmesini dinlemekten daha seksi ne olabilir ki?

Sonunda cesaretimi toplayıp Luca’ya baktığımda, tuhaf yüz ifadesinden her şey anlaşıyordu. Sonra akşamüstü güneşi bir lens parlaması yarattı ve resmen Korece aşk şarkımızın arka planda çaldığını duyar gibi oldum. Luca birden, kara gözleri endişeyle kaplanarak, “İyi misin?” diye sordu, kaşlarını çatmıştı.

Hop, sanırım ona bakakalmıştım. Başımla onayladım. “Evet, gayet iyiyim ve şekerim.” *Iyyy, niye ki?*

Luca o meşhur kahkahasını patlattı ve yüz hatları gevşedi. “Tamamdır o halde!” Babamın iyi bir taklidini yapmıştı. Sonra gözlerini kıstı. “Kusura bakma, arabayı daha dikkatli kullanmalıydım.”

Kalbim bir vicdan azabı gölüne dönüştü. “O çivileri nereden görecektin? Özür dileme,” dedim alçak bir sesle. Seksi mi olmuştu? Fazla mı seksiydi? Of ya! Millet nasıl yapıyordu?!

Luca gözlerimin içine baktı ve birden... birdenbire hislerim gerçektir. Numara yapmıyordum, içimdeki bu yoğun duygular... Luca da aynı yoğunluk içinde beni süzüyordu. Yaralı genç kız rolü, romans yaratmakta çok etkiliydi. İşte bu. Öp hadi onu. Hadisene yahu.

Aramızdan bir sıcaklık dalgası geçti, vücutlarımızın atom ve

molekülleri ısı yayıyordu. *Evet, aynı ısı iletimli sıcaklık transferi gibi, Desi. Çok romantiksin.*

Tam o sırada Luca gözlerini kırptı. Ve an geldiği gibi çabuk, uçup gitti. Luca doğruldu, beresini çıkarıp elini saçlarında gezdirdi. Gerginlikten yaptığını öğrendiğim bir jestti bu. Derken alt katta evin kapısı tak diye çarptı ve babamın sesi gümbürdedi. “Desi! Ben döndüm!” Yataktan telaşla kalktım.

“Appa eve gelmiş!” deyiverdim, Luca’yı odamdan çıkarıp. “Yemeğe kalmak ister misin?”

Luca tereddüt edince biraz utanıp sıkıldım. Fazla mı ileri gitmişim? Babam ve benimle akşam yemeği yemesini istemek ezik bir hareket miydi? Fakat geri adım atmama fırsat kalmadan Luca başıyla onayladı. “Tabii!” Aşağı inerken gülümsememi tutmaya çalışıyordum.

14. ADIM

ŞAP DİYE DUDAKTAN ÖP! ~~SÖNÜNDÜ~~.BELKİ

Mutfağa girdiğimizde babam lavaboda ellerini yıkıyordu. “Tamam, Luca, arabanın şanzımanının değişmesi gerekiyor. Aynı zamanda, of, başka bir sürü küçük sorun var, üzgünüm. Çok hasar almış ve bayağı eski bir arabaymış, değil mi?”

Luca evet anlamında kafa salladı. “Benden önce annemin arabasıydı. Yüzde yüz eminim, arabaya iyi bakmamıştır.” Bir sebepten sıkılğan havaya girip bize baktı. “Yani annem sorumsuz filan değildir, sadece arabaya bakım yaptırmak gibi işlerle ilgilenmeyi sevmez.”

“Babanın tam aksiymiş sanki,” dedim, dolaptan taze soğan, incecik kesilmiş dana eti, tofu ve yumurta çıkararak.

Luca tezgâha yaslanıp kafasını salladı. “Evet, daha farklı iki insan bulamazsın.”

Kiler dolabını açıp üç paket ramen çıkardım.

“Ramen mi?” diye sordu Luca, inanamayarak.

“Evet, cennet taamı.” Babama bir tencere verdim, hemen

suyla doldurdu. Tencere dolduktan sonra yer değiştirdik, ben tencereyi ocağa koydum, babam da tofuyla taze soğanı elimden aldı. Babam tencereyi doldururken ben de çabucak kullanması için tezgâha bir kesme tahtası koymuştum. Babam kesmeye başladı, ben de bir karıştırma kabına yumurta kırdım.

“İkiniz yağlanmış bir makine gibisiniz,” dedi Luca hayranlıkla. Doğrulup mutfağın ortasında durdu, kararsız ve utanıyordu. “Yardımdedeyim mi?”

Yardımdesever, uysal Luca bambaşka bir cazibeler diyarıydı. Yumurtaları ırparken şöyle bir bakındım. “Hımmmm, hallettik bence.” Sonra aklıma bir şey geldi. Dolaptan bir tane katı yumurta aldım, soğuk ve iyi pişmişti. Luca’ya uzattım. “Müstakbel mor gözüne için,” dedim gülererek.

Luca içgüdüsel olarak yüzündeki şişliğe dokundu ve babam Luca’ya yaklaşıp gözüne dikkatlice baktı. Sonra yüksek sesle kahkaha attı. “Sadece bebek morluğu! İyi olacaksın, sert ocuk.”

Luca fazla mızıkçılık ettiği için utanarak güldü, sonra da meraklı meraklı yumurtaya baktı. “Bunu ne yapacağım?”

Babam yumurtayı alıp Luca’nın gözüne altına koydu, sonra avucunu açıp yumurtayı ortasına oturttu. Elini yavaşça acıyan yerin üstünde gezdirdi. Luca kılını kıpırdatmıyordu ve kasılmış yüz ifadesinden, biraz garipsediğini tahmin edebiliyordum. “Mor göze karşı Asya stili tedavi,” dedi babam.

Kahkahalarla gülmemek için dudağımı ısırđım. Babam bu Doğu tedavi yönteminin suyunu çıkarmıştı. “Tamam, Appa, bence anladı. Artık kendisi yapabilir.”

Babam omuz silkip uzaklaştı ve Luca biraz beceriksizce mutfağın ortasında dikilip yumurtayı gözüne altında yuvarladı.

“Madem bir işe yaramıyorum, o zaman bu şeheserin nasıl yapıldığını öğrenebilir miyim?” diye sordu, yanıma adım atıp çaktırmadan yumurtayı tezgâha koyarak. Luca’nın fiziksel yakınlığına tepki olarak her zaman kimyasal bir madde salgıliyordum, babamın önünde, elden ayaktan kesilmiş, gerizekâlı gibi gülen biri olmamak için ondan biraz uzaklaştım. Eminim babam bunu hiç yadırgamamıştı, *altı üstü yakışıklı bir çocuk bizim mutfakta takılıyordu.*

“Neden yumurta çırpıyorsun?” diye sordu.

Şirin şey. “Yumurta çırpıyorum. Bunlar en sonunda et suyuna katılacak. Pişip çorbayı yoğun yapacaklar.”

“Ben bol yumurtalı seviyorum ama Desi çok yerse midesine dokunuyor,” dedi babam yardımsever bir edayla, doğranmış taze soğan ve tofuyu kaynayan suya atarken. Ben de incecik doğranmış dana etini ekledim. Gerçekten mi, Appa? Bağırsak hareketlerimden biraz daha bahsedelim istersen. Babama kaçamakça bir bakış attım ve masum masum omuz silkti.

Luca gülümsedi. “Yaşayarak öğrendin, ha?”

Babam komik bir sesle güldü ve canlı canlı başını salladı. “Aynen öyle!”

İkisi de kahkahalarla gülerken yumurtaları canlarını çıkaracak kadar hızlı çırttım. “Ha-ha,” dedim. “Hey, Luca, ramen paketlerini açıp erişteleri bana uzatır mısın?”

Luca paketleri yırtıp dikdörtgen şeklindeki kurutulmuş erişteleri bana uzattı. “Eskiden okul sonrası atıştırmalık olarak kuru kuru bunları yerdim,” diye övündüm.

Biri beni başımın arkasından hafifçe itti. Döndüğümde babam ters bir bakış attı. “Sakın hatırlatma.” Güldüm, sonra

tekrar eriştelere odaklandım. “Dikkatlice izle, beyaz çocuk, bizim süper özel eriştemiz işte böyle pişirilir.” Eriştelere suya attım, sonra çopstiklerle dikkatlice ayırtırmaya başladım. Bu arada babam da buzdolabından bir kavanoz kimçi çıkarıyordu.

Luca pürdikkat bizi seyrediyordu, bu süreçten adeta büyülenmişti.

“Baharat tozu paketlerinden çok az kullanıyoruz,” dedim, birini sallayıp açtım ve tencereye boşalttım. “Diğerlerini daha sonraya saklayacağız,” dedim, onları kenara iterek. “Asıl güzellik buradan geliyor.” Babam kimçi kavanozunu hafifçe tencereye döktü. Yemek leziz leziz fokurduyordu.

“Yumurtaları içine dökme şerefine nail olmak ister misin?” diye sordum Luca’ya.

Luca başıyla onaylayıp metal kâseyi aldı ve tam içine boşaltacakken duraksadı. “Bir dakika, böyle mi?” Luca’ya bir şeyin nasıl yapıldığını göstermek hoşuma gidiyordu.

“Evet, hepsini boşalt.” Luca yumurtaları döker dökmez çubuklarla hepsini karıştırmaya başladım. “Tamam, artık bitti sayılır, yumurtalar biraz daha pişecek.” Babam, yemeklerimizin çoğunu yediğimiz fayanslı mutfak tezgâhımıza tabak çanağı dizmeye başlamıştı.

Ocağın altını kapatıp tencereyi kedi şeklinde bir nihalenin üstüne koydum. “Ta-da! İşte mükellef bir Kore yemeği karşında.”

Luca alkışladı. “Olağanüstü. Gerçekten.”

Göz göze geldik ve sıırttım. Elimde değildi. Luca da bana güldü ve bir an için babamın birkaç santim uzağımızda olduğunu unuttum.

Babam tezgâhın ucunda bir tabureye tûneyip eliyle Luca'yı yanına çağırdı. "Otur da soğumadan ye!" Son dokunuş olarak tezgâha küçük bir kâse kimçi koydum ve oturdum.

"Şerefe," dedi Luca, çubuklarını kaldırarak. Çubuklarımla onunkilere vurdum, babam da bize katıldı.

"Akşam yemeği için teşekkürler, Bay Lee," dedi Luca, ayakka-bılarını bağlayıp doğrulurken. Elini uzattı.

Babam keyifli bir edayla tokalaştı. "Sorun değil. Bulaşık yıkamada iyiymişsin, o yüzden ne zaman istersen gelebilirsin!" Kahkaha attı, ben de gergin bir kahkahayla eşlik ettim. Ha-ha, Appa. Çok komik.

"Arabayı dikkatli kullan," diye uyardı babam ikimiz dışarı çıkarken.

Koluna hafifçe vurdum. "Merak etme, kullanırım."

Kapının eşiğinde durup Buick'e binişimizi seyretti. Garaj yolundan geri geri çıkarken babam bize el salladı, holden yayılan sıcak ışığın altında karanlık ve sağlam bir siluetti.

Luca da ona el salladı, ben korna çaldım. Gaz lambası görünümlü lambalarla aralıklı aydınlatılmış, karanlık sokaklarda arabayla giderken sessizlik oldu.

"Eee, sen nerede oturuyorsun?" diye sordum.

"Marisol'de, koyun biraz kuzeyinde kalıyor," dedi, kolunu camdan dışarı çıkarıp, parmakları rüzgârın dalgalarında hafifçe süzüldü. "Sen ve baban... Sizi izlemek insanı öldürüyor."

Radyo kısık sesle, Johnny Cash'imsi bir şeyler çalıyordu. "Nasıl yani?" diye sordum. Gözlerimi geniş, tertemiz asfalttan ayırmadım.

“Böyle bir ilişki yani. İkinizin uyumu. Hayatımda hiç ebeveyniyle bu kadar iyi anlaşılan birini görmedim.” İltifat etmek amacıyla konuşuyordu ama sözlerini çevreleyen bir keder vardı, sanki bu hoşluk kendi hayatındaki bazı boktan şeyleri vurguluyordu.

“Anneni sık sık görebiliyor musun?” diye sorma cesaretini gösterdim. Müzik Elton John tarzı bir şarkıya geçti.

Rüzgâr arabanın içinde esiyor, saçlarımızı ve seslerimizi oradan oraya savuruyordu. “Evet, ayda en az iki kere beni görmezse kafayı yer. Tatilin birkaç gününü onunla geçirdim.” Konuşma tarzı, çoğu ergen oğlanın annelerinden bahsederken olacağı gibi sıkkın değil özlem doluydu. Bana şöyle bir baktı. “Herhalde bu sana çok garip gelmiştir.”

Omuz silktim. “Anlıyorum. Ben de tek çocuğum, hatırladın mı? Biz garip değiliz.”

İşaretparmaklarını burnuyla dudağının arasındaki o küçük kısma bastırdı, boğuk bir sesle konuştu. “Sen garipsin. Biliyorum, kendini normal sanıyorsun ama garipsin.”

Radyoyla oynadım. “Hııı.”

“Herkes gariptir ama. İnsan biraz garip değilse, o zaman gerçekten gariptir. Kötü anlamda. İyi anlamda değil.”

“İıı, ben fark etmeden bir anda kafa mı olduk acaba?”

“Ciddiyim!” Luca şen şakrak bir tonla konuşuyordu. Gardım indirmiş, sadece içinden gelenleri aktarıyordu. Aklıma sanat projesinden bahsettiği zaman geldi. Luca’nın tembel çocuk uykusundan uyandığı tek sefer oydu. “Ne demek istediğimi anladın. İçlerinde en ufak bir gariplik barındırmayan insanlar o kadar sıkıcıdır ki garip birinden çok daha korkunç

olabilirler. Aslında seninle ilk tanıştığımda, o kategoriye girdiğini düşünmüştüm.”

Kırmızı ışıktaki durduk ve ani bir fren yaptım. “Of, sağ ol ya.”

“İlk tanıştığımda dedim.”

Luca’ya doğru baktım. “Ha! Peki ya şimdi? Beni doğal ortamımda gördükten sonra, benim çok ama çok özel bir kar tanesi olduğumu mu fark ettin?”

Luca resmen koptu. “Daha çok... senin bir insan olduğunu fark ettim. Bir sürü komik ödül kazanmış bir insan.”

Ödül kazanmış olmama rağmen demek istediğinden eminim. Fakat ona doğru şöyle bir bakınca gülümsedi. “Cazibene cazibe katıyor.”

Kalp atışlarım hızlandı. “Ya, öyle mi?”

“Evet.”

“Biraz garip olduğunu bilmek güzel. Yoksa çok şey olurdu...”

Kasıldım, ne diyeceğini biliyordum. “Dur tahmin edeyim... kontrol delisi? Rahatsız? Deli?”

Pis pis güldü, ondan başkası olsa alnını karışlardım. “Eh, insanın kendini bilmesi de güzel...”

“Dinle. Kontrolü elinde tutunca ne olur, biliyor musun? İşini halledersin. Sence ilk başladığımda futbolda iyi miydim? Hayır, berbattım. İlk sezon boyunca topa takılıp takılıp yere düştüm. Ama kendimi zorlayıp çalıştım, sabahları dinç olmak için koştum, günlerce bizim çitlere şut çektim, geceleri YouTube videoları izledim. Ta ki bir gün iyi olana kadar. Gerçekten iyi oldum.”

Luca teslim olur gibi ellerini kaldırdı. “Sana inanıyorum,

Des. Futbolda kazandın! Sadece şunu demek istiyorum, insan her şeyi kontrol edemez.”

Direksiyonu sımsıkı tuttum. “Neden *herkes* aynı şeyi söylüyor. Tabii ki edebilir.”

“Hayır, *edemez*. Bunu sen de biliyorsun aslında.”

Işık yeşile dönünce gaza basmamla araba aniden öne fırladı. “Ne demek bu şimdi?” diye sordum sakince, aslında ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Annemi kastediyordu.

Luca’nın rahatsızlığını ben bile hissettim. Huzursuzca kıpırdanıp boğazını temizledi. “Sadece şu demek, bak, hayatta boka şeyler yaşıyor. Her şeyi kontrol etmeye çalışırsan, ancak kendini delirtirsin. O enerjini başka alanlarda değerlendirebilirsin...”

Rüzgâr açık camlardan içeri esiyor, beni serinletiyordu. “Nasıl mesela? Hayatımı dolu dolu yaşayarak mı?” diye dudak büküm.

“Öyle de denebilir...” Luca tuhaf bir edayla sesi alçalarak konuştu. Birkaç saniye sonra, camdan dışarıyı gösterdi. “Hey, şuraya yanaşabilirsin.”

Arabayı park ettiğimiz deniz kıyısındaki otopark boştu. “Evin buraya yakın mı?” Sahilin karşısındaki yola dizilmiş evlere baktım.

“Evet.”

Arabayı park edip Luca’ya baktım ama o başını diğer yöne çevirmiş, camdan dışarı bakıyordu. Arkasından göz açıp kapayıncaya kadar, maksatlı ve hızlı bir hareketle emniyet kemerini açtı, aramızdaki boşluğu aştı ve başımı kendisine doğru çekti.

Dudakları dudaklarıma değdi, yumuşak, biraz çatlak ve

sıcacıktı. Gerçek bir Kore dizisi kahramanı gibi gözlerim açıldı. *Nasıl yani?* Beynim olan biteni kavramaya çalışıyordu fakat kalbim kendinden geçmiş, tur ata ata koşuyordu. İLK ÖPÜCÜK, diye alarmlar çalışıyordu. EJDERHALAR AŞKINA, İLK GERÇEK ÖPÜCÜĞÜMDÜ BU. Doğru mu yapıyordum? Aman tanrım, şimdi ağzımı açmam mı gerekiyordu? Bir dakika, önce gözlerini kapat, kör olasıca deli. Tamam, gözlerim kapalıydı. Bir dakika, nefes almalı mıydım? *Aaaah*.

Derken her şey durdu, dünya silikleşti, dalgaların sesi sustu, araba yok oldu. Kaotik iç dünyam dondu. Luca ve ben yalnızdık, uzay boşluğunda uçuyorduk. Dudaklarımı araladım, Luca'nın parmakları boynumu okşadı. Bizden geriye kalan, o el ve nefeslerimizin birbirine karışmasıydı.

Öpücüğün ne kadar sürdüğünü kesinlikle söyleyemezdim ama aynen başladığı gibi pıt diye bitiverdi. Eli boynumdan ayrıldı. Parmaklarımı dudaklarıma götürüp, bakışlarımı kaldırıp ona baktım. Gözlerimiz kenetlendi. Luca sanki şaşkıındı, kaşları çatık, gözleri kısıktı.

Sonra gülümseyerek başını arkaya yasladı, yüzü hâlâ bana dönüktü. “Bazen şaşırtılmak da güzel oluyor, değil mi?”

Vücudumdaki karıncalanma ve titreşimleri açıklamakta güçlük çekiyordum. Her şey aynı anda çıldırmışçasına hızlı ve uyuşukluk yavaşlığındaydı. Cevabı düşünmeden Luca elimi dizinin üstüne koydu ve cebinden bir tükenmez kalem çıkardı. Kalemin kapağını ağzıyla açıp bileğimin iç kısmındaki yumuşak deriye bir şey yazdı. Telefon numarası.

Dilim tutulmuştu, konuşamıyordum ve zaten konuşma fırsatım da olmamıştı çünkü Luca bir saniye bile durmadı:

Arabadan indi, tekrar başını içeri uzatıp şöyle dedi, “Yemek için çok teşekkürler.”

Ve gitti, uzun adımlarla sokakta yürüdü.

Olmuştu işte. Luca ve ben öpüştük.

Sonra kahkahalarla gülmeye başladım çünkü duramıyordum, elimle ağzımı kapattım. Tahmin et bakalım, Luca? Şaşırmış olayım, olmayayım, her şey plana uygun ilerliyordu.

15. ADIM

VICIK VICIK BİR ÂŞIK

Ertesi sabah evin girişindeki merdivenlere oturup telefonuma baktım. Tek kelime yazdım: **Selam**.

Basitliğine rağmen havalı ve rahat görünmüyordu. Yok yok, birisine dik dik bakmanın mesaj hali gibiydi. Sildim.

Seni görebilir miyim?

Yüce tanrım, bu ne ciddiyet.

Bugün birlikte grafiti yapalım mı?

Ha-ha.

Hani senin şu resim projen vardı ya...

Of, kapa çeneni ya.

Benden hoşlanıyor musun?

Kendimi bir kuyudan aşağı atsam da acı çeke çeke, sürüne sürüne ölsem ya.

Senden hoşlanıyorum.

Kuyuya atsinlar beni o zaman, kırılmış bacaklarımla sürüne sürüne öleyim.

Şaşırtıcı bir ilk öpücüğün ardından bir Kore dizisi kahramanı ne yapardı?

Rahatlamak ve bir şey başarmış gibi hissetmek istiyordum ama *My Love From Another Star*'daki Song-Yi'yi ve uzaylı aşk ilişkisindeki ilk öpücükten sonra adamın kızıdan deli gibi kaçışını hatırladım. (Gerçi iyi yapmıştı, fiziksel temastan ölebilirdi çünkü. Olsun, yine de.)

Günlerden cumartesiydi, o yüzden Luca'ya rastlamam için bir sebep yoktu. Ancak Luca'nın ne düşündüğünü bilmeden haftasonunu sağ çıkarabilmem de mümkün değildi. Benden hoşlanıyor muydu? Bana acıyor muydu? Sadece şehvet miydi? Düşününce utançtan kıpkırmızı oldum.

Öpüşüp koklaşma konusunda bilge ve usta olan Wes ve Fiona'ya tavsiyelerini almak için mesaj yazmaya başladım ama bu mesajlaşmanın şakalar ve bilmiş fikirlerle dolu bir zırvaya dönüşeceğini fark ettim. En yakın arkadaşlarıma her şeyimi anlatırdım ama Luca'yla ilk öpücüğümüz daha çok tazeydi ve onlarla paylaşamayacağım kadar özeldi.

Kore dizisi adımları listeme baktım, merdivende yanımda duruyordu. Ah, o harika, harika liste. Beni adım adım ilk öpücüğüme taşıdınız. Hımmmm, sıradaki adımlar hep öpüşme sonrası, aşkın doruklarında vıcık vıcıklaşma işleriydi.

O halde vıcıklaşmayı sağlamam lazımdı. Yap hadi, Des. Omurgamı dikleştirip Luca'ya şöyle yazdım: **Hey, ne yapıyorsun?**

Gönder tuşuna bastım. Sonra listeyi şortumun cebine sokup arka bahçede top sektirmeye başladım. Bir erkekten mesaj gelmesini el el üstünde oturup beklersem dünyanın sonu gelmiş demekti.

Topu dizimde sektirirken cebimde bir titreşme hissettim.

Topu çimenlere düşürdüm. Luca'dan mesaj gelmişti.

Resim projemin üstünde çalışıyorum. Katılmak ister misin?

Kalbim mancınıkla fırlatılıp boğazımdan çıkacak gibi oldu. Biraz beklemeli miydim aca...

Tabii, bugün neyi bozuyorsun? :)

Bence bir çocukla randevunuza sizi babanızın arabayla bırakması gayet havalı bir şey. On yedi yaşındaysanız.

“Hoşça kal!” Kapıyı pat diye çarpıp babam bir an önce gazlasın diye otuz iki dişimle güldüm. Ama aksine, babam arabanın içinde sabırla bekleyerek beni izledi.

Sağa sola baktım ama Luca'yı göremedim, sadece bir avuç turist vardı. “Tamam. Luca'yla içeride buluşacağız!” dedim babama neşeli neşeli. Öpüşmemizden sonra Luca'yla selamlaşmamızın tuhaflığına şahit olmasını istemiyordum.

“Tamam. İyi eğlenceler. Saat altıda almaya gelirim!” Camdan bana el sallayarak gitti. Buick'in arkasından gözlerimi kısarak baktım, babamın bu rahat duruşu acaba numara mı, biricik kızının, bir oğlanla randevuya gittiğini düşünüp içten içe çıldırıyor mu diye merak ettim. Ya da belki hiç erkek arkadaşımın olmaması sonucu babam bana utanç verici derecede güveniyordu.

Mission San Juan Capistrano'ya doğru yürüdüm. 1700'lerde misyoner kilisesi olarak yapılmış, şapel harabeleri ve yemyeşil bahçeleri olan, çok iyi korunmuş, İspanyol stili bir yerleşkeydi. Zambaklarla dolu havuza ulaşınca Luca'ya mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

“Selam.”

Sesini duyunca ağızım kulaklarıma vararak kafamı kaldırdım. “Selam.”

Luca’ya bu kadar yakın durunca deodorantının kokusunu aldım, tuhaf bir şekilde, özenmiş olması gururumu okşadı. Olağanüstü sıcak bu ocak gününde pofuduk yeleğini giymemişti, sadece kısa kollu beyaz bir tişört ve kot. Siyah boğazlı Vans ayakkabı ve beresi yine üniformasının değişmez parçalarıydı elbette. (Tabii bir de spreylilik dolu sırt çantası.) Ayrıca yakından bakınca çenesinde bir iki sivilce dikkatimi çekti. Pürüzsüz yüzünde o sivilceleri görmek beni rahatlatmıştı. Sanki şöyle diyorlardı, “Hey biz de kusursuz değiliz.” Son olarak, rahat bir oh çekerek, çünkü morluğunun solup neredeyse yok olduğunu fark ettim.

Ne yapacağımızı bilemediğimiz, utangaç bir an yaşayacağız ya da hiçbir şey olmamış gibi davranıp tekrar arkadaşlığa döneceğiz sanmıştım ama Luca elimi tutunca bu korkuların hepsi bir anda dağıldı. “Hazır mısın?” diye sordu.

Ah!

Biraz içimi dökeyim. Öpücük *en büyük* olaydı, anlıyordum. Kore dizilerinde o öpücüğe gelene kadar bir milyon bölüm geçiyordu ve sonrasında öpücük elli farklı açıdan tekrar tekrar görüntüleniyordu. Ayrıca o kadar namuslu ve ağzı kapalı bir öpüşme sahnesi oluyordu ki kesik nefesler ve elle yoklamalara alışkın tipik Batılı seyirciler izlerken gülerdi. (Ancak Kore dizileri o anın *tatlılığının* önemini iyi anlıyordu. Hele o umutlandırmalar yok muydu? Acı çektirecek yavaşlıkta gerilen o ipler, çiftin dudakları nihayet birleştğinde beklemekten neredeyse

can verecek kıvama gelmiş oluyordunuz. Aman işte.)

Dün akşamki öpücüğün yarattığı his de aynı buydu. Öte yandan çok aniydi, tüm planlamalarıma rağmen, o anda öpücüğün geleceğini tahmin edememiştim. Dolayısıyla koca bir gece boyunca o öpücüğün ne anlama geldiğini (Luca benden hoşlanıyor muydu, yoksa anlık bir hevese mi kapılmıştı?) düşünüp acı çektikten sonra, şu anda onunla el ele tutuşmak kalp-krizine-beş-kala adrenalini yaşıtıyordu. Ayrıca el ele tutuşmak insanın anlık bir hevesle yaptığı bir hareket değildi, düşünerek, bilerek yapılan bir hareketti. İlişkiniz hakkında halka açık bir duruş sergilemekti.

Kalabalığın arasında dolaşmaya başladık, “Eee, kilise binasına grafiti yapmayacağız herhalde?” dedim.

Luca sessiz kalınca adımımın ortasında aniden durdum. “Luca?!” diye ciyakladım.

Elimi sıktı. “Bazen çok kolay kekleniyorsun. Sen beni canavar mı sandın?”

“Eh, kamu malına zarar verdiğin doğru.”

“Ufak bir canavarım yani?”

“Evet, ufak canavar.” Gülümsemekten yüzüm yarılacaktı. Luca beni kilise binasından uzaklaştırıp San Juan Capistrano tren istasyonuna doğru götürdü, sonunda parlak fuşya rengi begonvillerle kaplı demir giriş kapılarına geldik. Birden biraz gerildim. “Luca, ya yakalanırsak? Sen şartlı tahliyede değilmisin?”

“Merak etme, burası tamamen saklı.” Sanki işaret verilmiş gibi, cılız sürgüyü çekip giriş kapısından geçti ve beni de peşinden sürükledi.

Çok uzak olmayan bir yerlerden derin bir gümbürtü duydum ve hissettim. Luca'nın eline yapıştım. Ya da yapışmaya çalıştım mı demeliydim. Şu noktada ellerimiz bayağı terlemişti doğrusu. "Tren sesi duyuyorum!"

Luca başını yana eğdi. "Haklısın. Hadi şuraya gidelim," dedi, beni raylara doğru çekerek.

Elini geri çekip olduğum yerde dikildim. "Luca!"

Luca sahiden şaşırarak arkaya, bana doğru baktı. "Ne var?"

"Yapamazsın... Demiryolu raylarından karşıya geçemezsin!"

"Nedenmiş?"

Nedenler listesi uzundu. Cevap vermeme fırsat tanımayan Luca elimi bırakıp iki saniyede rayların üstünden atladı. Gümbürtü yükseliyordu ve Luca rayların diğer tarafından bana gel işareti yapıyordu.

Kahretsin.

Birden sıçradım, rayların üstünden atlayıp diğer tarafa indim ve Luca'nın kollarına düştüm. Beni sımsıkı sardı ve dünyanın en doğal şeyiymiş gibi göğsüne tam sığıdım.

"Selam." Alçak sesle konuşmuştu ama tebessüm ettiğini görmesem de sesinden anlamıştım.

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Selam. Kendini tehlikeye atma fırsatını da hiç kaçırmıyorsun."

Tren vızır vızır yanımızdan geçti, uzun örgüm bozuldu ve aralardan çıkan saçlar yüzümüze çarptı. Ayaklarımızın altındaki toprak titreşti ve bu kez ben parmakucumda durup dudaklarımı onunkilere sürttüm. Yumuşacık, biraz da tereddütlü. O da aynı yumuşaklıkla beni öptü, en sonunda hafifçe bastırdı.

Tren nihayet yanımızdan geçip gidince sessiz bir ortamda kaldık.

Luca alnını benimkine dayadı ve yemin ederim, o anda ayaklarımı hissetmiyordum. Ayaklarım var mıydı?

“Senden hoşlanıyorum,” diye nefes verdi.

Söylediklerini duydum fakat algılayamadım.

“Hımmmm?” Sesim anormal derecede yüksekti.

“Desi. Şirin inek. Senden hoşlanıyorum.”

Gülerek onu ittim. “Çok romantiksin.” Ama gülüşüme hakim olamıyordum, saklamak için elimle ağzımı kapattım.

Luca sabırsızlıkla sırt çantasının saplarını çekiştirirdi. “Hepsi bu mu?”

“Neyin hepsi bu mu?”

Luca dümdüz bana bakıyordu.

Ah.

“Herneyse, üstüne grafiti çizeceğimiz şu grafiti nerede?” Luca’nın önünden yürüdüğüm sırada sessizlik devam etti, çizeceğimiz duvarı bulmayı kafama koymuşum gibi davranıyordum. “Duvarda mı ya da eski bir demiryolu ekipmanı üstünde filan mı?..” Cümleyi havada bıraktım. Her ne pahasına olursa olsun, bozuntuya vermeyecektim.

Derken bir şey sırtıma çarptı. Sert ve ağır bir şeydi. Arkamı dönünce Luca’nın onu bıraktığım yerde dikilmiş, çürüyen bir avokadoyu elinde tuttuğunu gördüm. Ayaklarının dibi avokado doluydu, günlerdir güneşin altında durmaktan vıcıklaşmış ve iğrençleşmişlerdi.

Ağzımı açtım ama hemen kapattım. Bırak acı çeksin. Önüme döndüm ve bir kez daha vuruldum, bu kez popoma

gelmişti. “İğrenç! Kıyafetlerim leke olacak!” diye ciyakladım.

Luca bir başka avokadoyu yerden alıp fırlatacakmış gibi kolunu arkaya doğru gerdi. Çığlık atıp önünden kaçtım. Beni kovalamaya başladı, arada bir koluma sırtıma bir avokado indiriyordu. Tren raylarından güvenle uzaklaşıp sık bir çançiçeği sarmaşığı ve meşe ağaçlarının arasına girdim.

Nefesimi tutmuş orada saklanıyordum, gözlerim loş ışığa alışmaya çalışıyordu ki iki el beni arkadan yakaladı.

“Senden hoşlanıyorum dedim.” Luca boğuk bir sesle konuştu, dudakları saçlarımın içindeydi.

Saçlarımı yüzüne sürterek başımı salladım. “Ben de senden hoşlanıyorum.”

İşte bu kadar kolaydı. Birkaç basit kelime, çok karmaşık geçen haftaları sonlandırmıştı. Kore dizisi adımları işe yaramıştı. Sinirlerimin boşalmasıyla tüm bu kurgunun yükü omuzlarımdan kalktı.

Luca’nın sesi düşüncelerimi böldü. “Buna çok direndim, biliyorsun. Buraya taşınmak zorunda kaldığım zaman, şu birkaç ay dişimi sıkayım ve burada kimseyle en ufak bir bağ kurmayayım diyordum. Özellikle de kız arkadaş istemiyordum,” dedi, saçlarımın içine doğru gülümsediğini hissettim.

Arkamı dönüp gölgeli yüz hatlarına baktım. “Kız arkadaş mı?”

Karanlık bir ortam olmasına rağmen mutlu ifadesinin bozulduğunu gördüm. “Ah, yoksa sen... yani çıkmaya mısın? Ya da...”

Zihnimdeki devasa büyüklükte bir megafondan avaz avaz haykırıyordum, sesim uzayda yankılanıyor, Plüton’a vurup geri

dönüyordu. Geveleyerek cevap verdim, “Ben, hayır, yani...”

Bu yakışıklı çocuğa daha önce hiç erkek arkadaşım olmadığını nasıl açıklayacaktım? O muhtemelen üç yaşındayken çıkmaya başlamıştı. Montessori Okulu’nun Bay Darcy’si olarak.

Ancak o sırada Kore dizilerinde kahramanların aşkta tecrübesiz olmalarının onları ne kadar sevecen kıldığını hatırladım, mesela *The King 2 Hearts*’taki Hang-Ah. O güçlü ve ateşli asker kadının ne kadar masum olduğunu öğrenen prens nasıl yanıp tutuşmuştu.

Yutkundum. “Doğrusunu istersen, ben daha önce kimseyle çıkmadım.”

İşte oldu. Tüm aşağılayıcı çıplaklığıyla gerçek ortadaydı. Ağzının açık kalmasını, inanamamasını, hatta burun kıvrımını bekledim. Fakat Luca sadece alt dudaklarını ısırdı ve bana o çözülemez ifadesiyle baktı.

“Ben senin ilk erkek arkadaşın mıyım?” diye sordu.

Benim daha dilim varmıyordu... erkek arkadaş? Gerçek dışı! “Evet,” dedim basitçe.

“Peki ya Wes?”

Aman tanrım. İstifimi bozmadım. “Yok ya, o bir şey değildi.”

Luca durdu. “Yani... Ben ilk erkek arkadaşınım?”

“Evet.”

Alnımdan öptü. “İnek seni.”

16. ADIM

SİZE ÖZEL AŞK ŞARKISINI SEÇİP TEKRAR TEKRAR ÇAL!

O gece Luca ve ben uyumadık.

Çünkü *konuşuyorduk*. Telefonda.

Saate şöyle bir baktım. 4:34 olmuştu. Yatak örtüsü ayaklarımın arasında burulmuştu ve yatağa gömülmüştüm. Telefon yanağıma batmasın diye kafamın pozisyonunu değiştirdim.

“Eee, şimdi ne yapıyorsun?”

Kıkırdadım. “En son sorduğunda yaptığının aynısını.”

Luca’nın sesi çıtırtılı geliyordu. “Ne bileyim, belki son on beş dakikada şehri ağaçlandırma planı filan geliştirmişsindir.”

“Doğru. *Sen* ne yapıyorsun?”

Hattın diğer ucunda boğuk bir ses duydum. “Ben... Ben yataktan yere indim.”

“Neden?”

“Yatak çok sıcak geldi.”

Luca’nın yatakta sıcaklamış halini kafamda canlandırıncı ben de battaniyeyi üstümden attım. “Babam bazen yerde uyur,” dedim.

“Nedense hiç şaşırmadım.”

Gülümsedim. “Acayıplık olsun diye değil. Çocukken hep yerde uyurmuş. Korelilerin çoğu öyle yapar, yatak almaya paraları olmadığından değil, yerde yatmayı daha rahat bulduklarından.”

“Bahse girerim, annem buna bayılır. Topraklama diye bir şey yapıyor. Hiç duydun mu?”

Arkama yaslandım. “Evet, fizikteki anlamını biliyorum ama annenin öyle yaptığından emin değilim.”

“Fizikte ne anlama geliyor?”

“Şey, bir nesnedeki elektronları daha büyük bir nesneye aktararak ilk nesnedeki fazla enerjiyi boşaltmak demek oluyor...” Luca’nın horladığını ya da horlama taklidi yaptığını duydum. “Hey! Canlan dostum.”

Yapmacık bir şaşıрма sesi yaptı, sanki aniden uyandırılmıştı. “Oh, *ıı*, ne diyordun?”

“Boş *ver*. Annen için ne anlama geliyor?”

Luca’nın tarafından pozisyon değiştirme sesleri geldi. “Bayağı *harika* bir şey. Tabii senin dalga geçeceğin bir şey. Günde birkaç kez yalınayak dışarı çıkıp gerçek anlamda toprağa değiyorsun. İnsanlar bunun birçok faydası olduğuna inanıyor.”

“Ah, lütfen, bana o faydaları anlat.”

Luca bir kakhaha patlattı. “Sevinç ve heyecanını sesinden anlayabiliyorum. Herneyse, en esas faydası şu, bitkilerin enerjisi toprağa karışıyor, oradan da vücuduna aktarılıyor.” Durdu. “Anladın mı? Böylece toprağın iyi ve doğal enerjilerinin vücuduna girmesiyle bütün tıbbi faydaları almış oluyorsun.”

Sakin tonumu korumaya çalıştım. “Tamam, ne mesela?”

“Birincisi kan dolaşımın düzene giriyor. Yorgunluk, uykusuzluk ve şişliklere iyi geliyor. Bir de ııı, diyabet riskini azaltıyor.”

Elimi ağzıma kapatıp tutarken gülmekten bütün vücudum sarsıldı. Luca telefonun diğer tarafında tepkimi hissetti. “Orada mısın? Yoksa bütün büyük tıp dergilerine bu konu hakkında yazmaya mı başladın?”

“Buradayım. Vay canına. Topraklanma. İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor.”

“Kesin annemin tam bir çatlak olduğunu düşünüyorsun.”

Luca beni göremese de omuz silktim. “Bilmem. İlginç birine benziyor.”

Şüpheli bir şekilde esnemeye benzeyen bir ses geldi. “Mmm, öyledir. Birlikte çok badire atlattık. Diğer annelere kıyasla biraz uçarı görünebilir. Ama şu dünyaya karşı hep birlikte savaştık.” Bir saniye durdu, nefes alışını dinledim. “Gerçi bazen birbirimize eşit seviyede ebeveynlik yaptığımızı düşünüyorum. O bana ne kadar bakıyorsa, ben de ona o kadar bakıyorum. Sence onu kötü biri gibi mi tarif ettim?”

Babamın hâlâ uyanık olması imkânsızdı ama yine de sesimi alçalttım. “Hayır, seni anlıyorum. Yani tabii ki babam evi yönetir, benim için her şeyi yapar. Ama yıllar içinde benim de ona baktığımı düşünmek hoşuma gidiyor.”

“Bakıyorsun. Yaptığın hemen hemen her şey babanla ilgili.” Bu kez kesinlikle esnedi.

Ben de esnedim. Gözlerim kapanıyordu. “Nasıl yani?”

“Az önce dediğim gibi. Sen onu tepeden seyreden küçük bir helikopter gibisin. Helikopter kız çocuğu diye bir kavram var mı?”

Söylediklerinin çok azını algılayarak mırıldandım, “Neden bahsediyorsun? Sanırım artık... sayıklamaya başladık.”

“Sen sayıklıyorsun, ben değil. Ben cin gibi,” kocaman esnedi, “uyanığım.”

“Cin gibi uyanık mısın?”

“Evet, beni duydun.”

Kahkahalara boğulmuştum ki koridorda bir kapının açıldığını duydum. Donakaldım. “Babam uyandı. Bu sefer cidden kapatmalıyım.”

“Hayıııııı... uyuyor numarası yap.”

Babamın ağır ayak sesleri kapımın önünden geçip durdu. Hızlı bir hareketle telefonu yastığımın altına soktum. Tam gözümlü kapattığım sırada kapı açıldı. Holden gelen parlak ışık gözkapaklarıma harelî ışınlar gönderdi fakat kapının tekrar kapandığını duyana kadar kıpırdamadım. Babamın tekrar odasına döndüğünden emin olunca, telefonumu yastığın altından çıkardım. “Luca?” diye fısıldadım.

Cevap gelmedi.

“Luca?”

Birkaç saniye sessizlikten sonra o sesi duydum. Yumuşacık nefes alışlar. Ritmik. Gülümseyip, “Tatlı rüyalar,” diye fısıldadım ve Luca’nın nefes alıp verme sesiyle uyuyakaldım.

Bir adım geri atıp Luca’nın işine hayranlıkla baktım.

Ertesi gün öğleden sonraydı ve kilisenin oradaki demiryolundaydık. Birkaç saatlik uykudan sonra her nasılsa hâlâ ayaktaydık. Dün babam beni almaya gelene kadar Luca

işini bitirememişti, o yüzden bugün yine ona eşlik etmiştim. Buradaki “tuvali” iyi grafiti araştırmaları sırasında bulduğu, tahrip edilmiş küçük bir kulübenin duvarıydı. Sık meşe ve okalip-tüs ağaçları sayesinde gelip geçen trenlerden saklı kalmıştı. Kulübenin diğer tarafı kocaman, açık bir tarlaya bakıyordu, aslında doğal bir koruma alanının parçasıydı. Akşamüstü güneşi otların uçlarını altın sarısına çeviriyordu, sıcaklık birden düşmüş, havada metalik bir koku olmuştu.

Dün bu duvarın yanına ilk vardığımızda eski tarz bir grafiti şaheseriyle karşılaşmıştık. Orange County’deki bütün grafiticiler sanki bir noktada buraya uğramıştı. Kat kat renkler birikmişti: kelimeler, minik hayvanlar, semboller. Hepsi bu küçücük alanda iç içe geçmiş, sıkış tıkış duruyordu.

Dolayısıyla Luca duvara boya inceltici fişkırtınca kalp krizi geçirecek gibi olmuştum. Fakat ağzımı açmamış, arkama yaslanıp işini yapmasını seyretmiştim. Grafiti lekelere dönüşüp akmaya, karman çorman bir renk sarmalı oluşturmaya başlamıştı.

Luca siyah spreyci boya alıp duvara koca koca siyah çizikler atmaya başladı, tam ortayı yumuşacık, daire şeklinde belirgin bıraktı. Dairenin çevresinde de birkaç açık alan bıraktı, böylece aralardan silik renkler görünüyordu. Sonunda altın ve gümüş boya alıp siyah kısma küçük noktacıklar şeklinde püskürttü.

Hepsi bittiğinde karşımda evren duruyordu.

Ben bunu diyince Luca beni düzeltti: “Nebula.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bayağı spesifik, sanatçı çocuk.”

“Bir konuda inekliğinle elime su dökemezsin.”

“Neymiş o?”

“Uzay.”

“Bütün uzay mı?”

“Evet, bu minicik, önemsiz gezegen dışında kalan her şey. Tümüyle hepsi,” dedi, gökyüzünü işaret ederek. Luca bakışlarını yukarı kaldırıp babamın en yeni favori Kore dizisinden bahsederken yüzünde gördüğüm o dalgın ifadeyle baktı. “Uzay...”

“En son sınır mıdır?”

Luca kocaman sırtarak bana baktı. “Evet. Müreffeh² uzun yaşa.”

“Çocukken astronot olmak ister miydin?”

Cevap ışık hızıyla geldi: “Evet.”

Küçük Luca’nın camdan uzaya baktığını hayal ettim, bu biricik şirinliğinden ölecektim. “Neden bu hayalinden vazgeçtin?”

Kısa bir an tereddüt etti, sonra beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. “Matematiğinin çok iyi olması lazımmış.” Mmm, matematik. Kollar. Luca’nın kokusu.

Kafamı kaldırıp ona baktım. “Bir dakika, bursunun son başvuru tarihi ne zaman? Bu grafiti işinin de ekleneceğini tahmin ediyorum?”

Luca ellerini sırtımda birleştirip tutarak başıyla onayladı. “Eh, bursun başvurusu için son tarih aslında kasım ayındaydı ama grafitiyi dahil etmeyi başardım. Emily’yle ayrıldıktan sonra bir sürü grafiti hallettim. O yüzden o eskiler tam başvuru zamanına yetişti.”

2 Yazar burada bir sinema klasiği olan Star Trek’teki Vulkanların *Long Live and Prosper* selamlamasına gönderme yapıyor.

“Burs ne? Birçok şey ona bağlı sanki?”

Luca beni bırakıp bir adım geri attı ve ciddi bir ifadeyle nebula duvarına baktı. “*Birçok şey* ona bağlı. Bayağı büyük bir burs, ülkenin en büyük güzel sanatlar bursu hatta. Temelde üniversite harcının yarısını ödeyecek, geri kalan yarısı için de kredi çekebilirim.”

Çenem düştü. “Bir dakika, ne! Harcının yarısı mı?”

“Evet, notlarımı hiç düşürmezsem. Aşırı zengin, ismini saklayan bir bağışçı burs verecek.”

“Ne kadar çok!” dedim tükürür gibi. “Bilim dalında da çok büyük burslar veriliyor tabii ama arkalarında hep büyük ilaç firmaları ya da silah üreticileri oluyor!”

Luca kahkaha attı. “Eh, sanatta da para var, biliyor musun,” dedi.

“Vay, varmış demek ki!” Özel sanat okullarının kaç patladığını bildiğimden hâlâ kafamdan hesap yapıyordum. Luca duvarın fotoğrafını çekti.

“En delirtici olansa, kazanan kişi, sergiyle aynı gün açıklanacak. Kozmik zamanlama, değil mi?” diye sordu, telefonunu cebine atarken.

Malzemeleri toplamasına yardım ettim. “Vay be, kesinlikle. Gergin misin?”

Luca tekrar sırtarak sırt çantasını omzuna astı. “Sence?”

İçim hop etti. “Bursu alacaksın,” dedim kararlı bir tavırla. “İnan bana.”

Luca elimi tuttu. “Teşekkürler, inancı bol insan. Hadi şimdi trene binelim.”

San Diego’ya giden ilk trene atladık, birkaç durak güneye

gidip orada bir konser seyredecektik. Tren aniden hareket edince düşmemek için Luca'nın yakasına tutundum.

Yukarıdan bana baktı. "İyi misin?"

Erkek arkadaşımı ilgisini görünce kızardım ve koltuk bulmak için trende yürürken elini tuttum.

Yerimize oturunca da aramızda rahat bir sessizlik oldu.

Okyanus ve yüksek ağaçların yanıımızdan hızla geçişini izleyerek camdan dışarıya baktım. Birdenbire neyin yanından geçeceğini fark ettim. Luca'yı dürtükledim. "Hey, Grafiti Gary, camdan dışarı bak."

"Grafiti Gary," diye mırıldandı ama yine de benim tarafımdan dışarı bakmak için boynunu uzattı. Briketten yapılmış, uzun bir duvarın önünden geçtik ve birkaç saniye sonra parmağımı cama yapıştırıp sııttım. "Bak, üç kafadar!"

Bir sıra yağmur mazgalının etrafına rengârenk ve biraz da grotesk üç kedi kafası çizilmişti, mazgallar dışların yerine geçtiğinden hepsi de sırtıyordu, birinde güneş gözlüğü, birinde kocaman bir et beni vardı ve diğeri huzurla gözlerini kapatmıştı. Mutlu bir iç çekip kedilere baktım, sonunda uzaklaşıp küçülen şekillere dönüştüler.

Sonunda Luca'nın tepkisini merak edip arkamı dönünce dirseklerini dizlerine koymuş, bana dalga geçen bir hayretle baktığını gördüm. Gülüşüm silindi. "Ne?" diye sordum.

"Bence soru sorması gereken *benim*. *Sen neye heyecanlandın öyle? Kedilere mi?*"

"Evet! Arada bir değişiyorlar ama kendimi bildim bileli oradalar. Şahane değiller mi?"

Luca acıyarak gülmesini saklamaya çalıştı. "Evet... Çok farklı ve zekice!"

Koltukta arkama yaslanıp ukala bakışlarından kaçtım. “Herneyse, onlar bir olay. Ben küçükken, San Diego’ya gidersek onları göreceğim anı iple çekerdim.” Demiryoluna paralel geçen, trafikten sıkışmış otoyola doğru başımı salladım.

Luca hâlâ bana gülümsüyordu. “Çok tatlıymış.” Derken başka türlü konuya nasıl gireceğimi bilmediğim için damdan düşer gibi lafı değiştirdim.

“Emily’nin olayı ne peki?”

Luca yüzünü buruşturdu, çok kaba bir soru olduğunu fark edip dudağımı ısırdım.

Luca parmağını avucuma hafifçe vurdu ve anlatmaya başladı. “Ben ona... gerçekten vurulmuştum. İlk gerçek kız arkadaşım ve birçok açıdan çok iyi bir ekip olmuştuk. İkimiz de berbat ailelerden geldiğimiz için bağ kurduk. Sanat ikimiz için de vasat aile yaşantımızı ferahlatmanın bir yoluydu,” dedi kuru kuru.

Vurulmuş. İlk kız arkadaşı. Hımmmm. Hiç beklenmedik bir kıskançlık dalgası içimde kırıldı ama Luca’nın anlatmaya devam etmesini sağlamak için elini sıktım.

“Ama aynı zamanda... bir sürü boktan yanı vardı. İlk başta ona o kadar kapılmıştım ki fark etmedim, anlıyor musun? Ara ara huyları kendini gösteriyordu. İnsanları parmağında oynatmakta ustaydı, zengin-ama-hasarlı kız ayaklarına yatıp ya da sadece göz süzüp herkese istediğini yaptıırırdı.”

Parmağında oynatmış. Birinin senden hoşlanmasını sağlamak için bazı adımları takip eden insanlar gibi mi? Bir an nefesim kesildi ve başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Ama hayır. Emily farklıydı... Luca’yı kırmıştı. Benim Kore dizisi

adımlarımsa yalnızca ayaklarımın yere basması içindi. Luca'yla bir şans yakalamamız içindi. İşe yaramışlardı. İçimdeki o daralmayı kenara itip Luca'yı dinlemeye devam ettim.

“Sonunda ben de onun bu tavırlarına kanan enayilerden biri oldum. Beni kullanıyordu, eğer grafiti yaparken yakalansınrsa suçunu üstleneceğimi biliyordu. Ona internette popülerlik kazandırdığımı söylemiyorum bile.”

Nazlı nazlı ayağına tekme attım. “Wes’e göre sen bir Tumblr ünlüsüymüşsün.”

Luca hiç utanmadı. “Evet. Nasıl oldu ben de bilmiyorum. Neyse, ben tutuklandıktan sonra hepsini çaktım. Gözümdeki at gözlüğü düştü. Emily sadece yalancı fırsatçının tekiydi. Ondan sonra da evet, kız arkadaştan yaka silkmiştim.”

Yine içimdeki güneşe gölge eden o suçluluk hissini kenara ittim. “İkiyüzlü birisinin sana yaptığı adiliği bütün kızlara adetmek biraz katı olmuş.”

Luca bana doğru yaklaşıp birkaç santim uzağımda konuştu. “*Bütün kızlara değil galiba.*”

“Güzel,” diye fısıldayıp koltukta arkama yaslandım.

Camdan dışarıyı seyrettim, uzun çimenler rüzgârda yana yatıyordu, masmavi bir deniz mütemadiyen yanıımızdaydı. Klasik bir Kore dizisi hamlesi olarak sevdiğiniz erkeğin omzunda uyuyakalmak için mükemmel bir ortamdı. Bu kez aklıma dizilerinden bir kahraman geldi, *Jin-Gu*’yu hatırladım, çocuk âşık olduğu kızla akşam aynı otobüste eve dönüyordu. Uyuyakalınca kızın başını kendi omzuna çekmişti. Birkaç dakika geçti, kısa bir nefes alıp başımı Luca’nın omzuna düşürdüm.

Bir noktada, koltukta bir parça kımıldanıp yanağı

omzuna sürdüm, saçım yüzümden Luca'nın koluna döküldü. Ama o sırada burnumu fena halde kaşındırmaya başladı.

Tamam, elini yüzüne götür, sarhoşken sızmış gibi yap, vücudunun ne yaptığını fark etmiyormuş gibi davranıp o sırada da saçını burnunun üstünden çek... elim tam burnuma doğru giderken başkasının eli yüzüme dokundu.

Saçımı gözümün üstünden ve burnumdan okşayarak geri çekti, sonra saçlarımı toplayıp yüzümün yanına attı, kısa tırnakları yanağıma sürttü.

Trenden trene geç, bizim Surfliner dan Seul de bir metro trenine geç. Tren şehrin göbeğindeki istasyonların birinden hızla geçerken kamera pencerelerden birine yakın çekim yapar. Bir kız, bir oğlanın omzunda mışıl mışıl uyuyordur. Çocuk, kıza bakarken karmaşık duyguları çehresinden okunmaktadır: şefkat, sinir olmuşluk, anlayış ve nihayet teslim oluş.

Mırıl mırıl uykulu bir ses çıkarıp Luca'ya iyice sokuldum, sağ bacağımı karnıma çektim, böylece tüm bedenim ona doğru kıvrılmıştı. Deniz kıyısında hızla ilerlerken Luca'nın nefes alışlarının benimkiyle uyumlu olduğunu hissettim.

17. ADIM

BİRAZ MİZAH OLSUN DİYE DÜNYA YANSIN, KIYAMET KOPSUN

Bir sonraki hafta nasıl geçti anlamadım. Odak noktama tek girebilen, Luca'yla geçirdiğim zamanlardı. Luca şöyleymiş, Luca böyleymiş. Kapılmış gitmiştim, sevgilime-âşığıım modunda tam bir Bella Swan'dım.

Hem de ne fark ettim biliyor musunuz? *Şahane* bir moddu bu. Bir insanın hayatı bir erkeğin ekseni etrafında dönmeli miydi? Hayır. AMA. Burada koca bir AMA vardı: Eğer bu gezegendeki yaklaşık on sekiz yılınızı, o erkek nerede diye merak ederek geçirmişseniz ve sonra hola-hop tereyağlı ballı ekmek, birdenbire karşınıza çıkmışsa, aklınızı kaçtıracak kadar güzel hissettiriyordu.

Bazı şahane şeyler:

- Bahçemdeki her bitkiye özel, renklerle belirlenmiş bir sulama tablosu çizmemi muhteşem bulan biri var. Ve o biri, babam değil.
- Gözeneklerimi çok yakından görmesine rağmen Luca hâlâ bana uzun uzun bakıp hayranlıkla, *Çok güzelsin*, diyor.
- Teknik olarak sizin kadar güçlü olmasa da ağır şeyleri taşımanıza yardım eden biri olması.
- Birlikte müzik dinlemek ve birdenbire her şarkıda geçen *her duygunun* önemini anlayabilmek.
- En sevdiğiniz her şeyi, yeni biriyle paylaşmak ve kendinizi bildiniz bileli sevdiğiniz her şeye yeni ve heyecan verici bir gözle bakmak.
- Her şeyin bana onu hatırlatması: ramen, kalemler, tişörtler, buz, evimiz, Buick, yatağım, trenler, çançiçekleri, okyanus, nefes almak.
- Başka birinin vücuduna tam uyduğunuzu fark etmek.

Başka birinin hayatının merkezi gibi hissetmek, o kişinin size günaydın diye mesaj atabilmek için uyanmanızı beklemesi ve size komik bir kedi videosu yollaması.

Üstelik bunların hepsinin buzdağının görünen ucu olduğuna emindim.

Cumartesi akşamı gergince ona mesaj attım: **Çıktın mı?**

Birkaç saniye sonra: **Şimdi çıkıyorum sabırsız kız.**

Kıkır kıkır güldüm. Son zamanlarda zaten bir kıkırdama dır gidiyordu. Gerginliğimin sebebi, arkadaşlarımla bir şenlik ateşi gecesine katılacak olmamızdı. Bir haftadır çıkmamıza

rağmen, bir çift olarak ilk kez “insanlar arasında” bulunacaktık. El ele tutuşurken ve okulda takılırken görülmüştük ancak bu akşamki etkinlikte ilk kez beraberliğimizi “ilan ediyormuşuz” gibi hissediyordum. Luca ilk kez benim arkadaşlarımla takılacaktı. Herkes çok meşguldü ve ben de resmen her öğle arasında Luca’yla baş başa vakit geçirmek için kaçmıştım.

Doğrusunu isterseniz, bu Büyük Buluşma beni geriyordu. En yakın arkadaşlarım... onları çok seviyordum ama bazen çekilmez, kusur arayan bir ikili olup çıkıyorlardı. Wes, Luca’ya Arpacık Kumrusu Sanatçı Çocuk diyordu ve sürekli benimle dalga geçiyordu. Fiona deseniz, eh o zaten herkesten baştan bir nefret ederdi. Öpüştüğümüzü ve arkasından gelen vıcık vıcık sevgi gösterisi anılarımızı öğrendiklerinde ikisi de çok sevinmekle beraber biraz da temkinli yaklaştılar, sanki gerçekten başardığıma hâlâ inanamıyorlardı. Ayrıca Luca’ya yanlışıyla Won Bin demesinler diye bin kere hatırlatmak zorunda kalmıştım.

Mutfağa doğru yürüdüm, babam buzdolabını temizliyordu. Bir çift pembe lateks eldivenle bir şeyleri oradan oraya taşıırken kafası ve üst vücudu dolabın içinde kaybolmuştu. “Eve daha ne kadar artan yiyecekleri getirip yemeden tutacaksın?” diye hesap sorarak küflü bir kutu patates kızartmasını havaya attı.

Hünerli bir hamleyle patatesleri havada kapıp babamın ayağının dibine yerleştirdiği çöpe fırlattım. “Köpeğimiz olsaydı, ona verirdik.”

“Köpek almıyoruz!”

Derin bir nefes alıp kilere doğru gittim, oradaki piknik sepetine ihtiyacım olacaktı. Aldığım üç hamster da peş peşe ölünce bizim eve katı bir evcil hayvan yasağı gelmişti. Fakat son birkaç

aydır köpek alalım diye babamın başının etini yiyordum, babamınsa kafası karışmıştı. Ama ben üniversiteye başladıktan sonra babamın yalnız kalacağını düşünmeyi hiç sevmiyordum. “Bir köpek olsa Senor’u kovalardı,” diye dil döktüm.

Senor, komşumuzun kedisi ve babamın azılı düşmanıydı. Sürekli sebze bahçemize kaka yapıyor, kapımıza ölü fareler bırakıyordu. Babamın yüz ifadesinden, bunun köpek almamız için bir neden olabileceği anlaşılıyordu.

Doğrulup gözüne giren bir tutam saçı koluyla arkaya atı. “Sen nereye gidiyorum demiştin?”

Sepeti şenlik ateşi gecesine uygun çeşitli yiyeceklerle doldurmaya başladım: sosisliler, marşmelovlar, krakerler, çikolatalar ve ne olur ne olmaz, biraz da turşu. “Deniz kenarına, ateş yakacağız.”

“Hangi plajda?”

“Vista Dunes,” diye uslu uslu cevap verdim. “Fiona, Wes ve okuldan bir sürü çocukla buluşacağız. Geceyarısına kadar dönmezsem, polisi ara.”

“O kadar *geç mi* geleceksin?” diye komik bir sesle ciyakladı ve kesilmiş sütü lavaboya döktü.

“Hı hı,” dedim, sepete peçete koyarak.

Babam buzdolabındaki çekmeceyi açıp içindekileri dikkatlice süzdü. “Tamam,” diye dostça cevap verdi. “Luca babasının arabasını mı kullanacak?”

Babam hâlâ Luca’nın arabasını tamir etmekle uğraşıyordu. Anlaşılan bir sürü arızası vardı ve içimden bir ses, babam oyalanacak bir proje olsun diye tamir işini geciktiriyor diyordu. O dönemin Honda Civic’lerini çok severdi.

“Evet.” O sırada telefonum titreşti. “Gelmiş, kaçtım ben, Appa.” Yanından geçerken çarpıp sepetle poposuna vurdum. “Mutfak aletleriyle çılgın partinde kendini kaybetme!”

Bak hergeleye gibisinden bir şeyler mırıldandı ve çürümüş gıdaları çöpe atmaya devam etti.

Dışarı koşunca garaj yolumuzda küçük bir BMW’nin beklediğini gördüm. Sürücü penceresi ardına kadar açıldı ve Luca kafasını dışarı uzatıp seslendi. “N’aber bebek? Arabamı beğendin miiii?”

“Bu taklidinde rahatsız edici derecede iyisin.” Minicik yolcu koltuğuna sığıştım ve sepeti ayaklarımın arasına soktum.

Luca anında uzanıp beni öptü. Derim karıncalandı, her yanımla canlanmıştı, uyanmıştı.

“Selam,” dedim, ağzım kulaklarıma vararak.

Luca da bana gülümsedi. “Selam.”

Yani.

Bangır bangır Beach Boys çalarak arabayla yol aldık, konuşma ihtiyacı duymadık. Peki sürekli el ele tutuştuk mu? Evet.

Plajın otoparkına yanaştık, pasparlak aydınlatılmıştı ve arabalarla doluydu. Zifiri karanlık deniz kıyısında yer yer ateşler yakılmıştı. Sanki bütün Monte Vista Lisesi öğrencileri aynı plaja üşüşmüştü.

“Monte Vista Lisesi sosyetesine girişini yapmaya hazır mısın?” Dirseklerimi kukla gibi oynatıp tuhaf bir dansla cümlemi destekledim.

Luca ellerini havaya kaldırıp parmaklarını kukla oynatır gibi kımıldattı. “İple çekiyorum, sevgili inekçiğim.”

Fiona ve Wes otoparkın lambalarından birinin altında

dikilmiş, bizi bekliyordu, elleri kolları market torbalarıyla, odun ve battaniyelerle doluydu. Leslie'den eser yoktu, Fiona sözüne sadık kalıp ondan ayrılmıştı. Biz yaklaşırken Wes pornosu bir *bum çika bum bum* sesi çıkardı. Gözlerimi devirdim. “Bilsen iyi olur, Wes beterdir.”

“O yüzden mi cennette yedi dakikayı onunla geçirdin?” diye sordu Luca alçak bir sesle, dalga geçerek.

Kahkaha atmamak için dudağımı ısırdım. İçimden gelen, başımı iki yana sallayarak, *İğrenç!* demekti fakat ona karşı yüzde yüz dürüst olursam bütün o geceye kuşkuyla bakardı. Onun yerine omuz silktim. “O garip günleri aştık. Benim için yalnız sen varsın.”

Luca'nın dudakları seğirdi. “Kinayeli mi konuştun?”

Koluna sarıldım. “Hem evet hem hayır.”

Sonunda oradaydık, ben ve Luca, Fiona ve Wes'le karşılıklı durduk. Boğazımı temizledim. “Selam çocuklar. Immm, bu Luca. Yani çoktan tanıştınız aslında ama...” Susup sadece omuz silktim.

Luca eliyle selam verdi. “Selam.”

Wes cevaben çenesini kaldırdı. “Naber lan. Demek sen ve Desi, ha?” Luca'nın gene gözlerini kıstığını gördüm.

Fiona, Wes'i dürtükledi. “Salaklaşma.” Sonra o korkunç gülüşüyle Luca'ya güldü. “Eee, bizim sevgili Desi'mize karşı niye tin nedir?”

Kendi tükürüğümde boğulacak gibi oldum ve Luca elimi tutup gayet sıradan, gayet rahat şöyle dedi, “Sonsuza dek hayat arkadaşısı olmak.”

Wes dehşete düşmüştü fakat Fiona kahkahayı patlattı.

“Tamam, harika. Devasa bir ateşin çevresinde eğlenmeye hazır mısınız?”

Hep birlikte plaja doğru yürüdük, bir ateş çukuru bulup içini odunla doldurduk ve yaktık. Piknik sepetimi boşaltmaya başlarken Violet ve Cassidy’yi gördüm. “Nasıl yani, bak kimler gelmiş!” diye fısıldadım Luca’ya. O da o tarafa bakıp ikisine el salladı. “Ben davet ettim. Sakıncası yok herhalde?”

Ne! “Tabii ki yok... Yani istediğini yapabilirsin. Ama niye bana söylemedin?”

Luca mahcup mahcup gülümseyerek bana baktı. “Doğrusunu istersen, arkadaş çoğunluğun altında ezilmek istemedim. Fiona ödümü kopartıyor.” Karşı çıkacaktım ama Fiona’nın sosisleri çöp şişe doğru düzgün geçirmediği için Wes’le tartıştığını gördüm ve ona hak verdim.

Violet ve Cassidy yanımıza geldi, karşılıklı dikilip iki saniye boyunca birbirimiz hariç her yere baktık. “Selam kızlar,” dedim sonunda.

Cassidy şevkle merhaba dedi ama Violet geri durdu. Malzeme deposu kulak misafirliği olayından beri konuşmamıştık. Marşmelovlu bisküvi yapacağımı söyledim. Fiona getirdiğim malzemeleri alıp biraz uzaktaki marşmelov eritme ateşine doğru yürümeye başlamıştı, ben de elimde çöp şişlerle peşinden koştum.

Marşmelovlarımızı şişe dizip şişleri ateşin üstüne tuttuk. Fiona beni dürtükledi, şekerli damlalar kömürlerin üstüne akıyordu. “Hey, başardın işte.”

“Hı?” Fiona’nın gibi alev almasın diye gözümü marşmelovumdan ayırmıyordum.

“Yani Luca’yla aranızdaki ilişkinin gerçek olduğu belli. Erkek arkadaşın oldu işte.”

Pişmiş kelle gibi sırtıtmamak elimde değildi. “Oldu, evet.”

“Artık tek başınasın, değil mi?”

“Nasıl yani?”

“Yanisi şu, artık Kore dizisi adımlarına ihtiyacın yok, değil mi? Görev tamamlandı!” Alçak ses tonundan rahatladığını anlayabiliyordum.

Kahretsin. Marşmelovum alev aldı, hemen üfleyerek söndürdüm. “Bilmem. Yani evet, çocuğu kaptım. Ama kıl payı. Çıkmaya yeni başladık! Ne bileyim. O adımların elimin altında hazır bulunması bana güven veriyor.”

“İyi de artık hangi muhtemel adımı atman gerekiyor acaba? Mutlu sonuna ulaşmadın mı?”

Şişimi Fiona’ya uzatıp arka cebimden cüzdanımı çıkardım ve listeyi açtım. “Haklısın sanırım. Ama listeyi henüz bırakmıyorum.” Kore dizisi adımlarını tamamen bırakmak sinirlerimi geriyordu ve sanki bir anda hiçbir dayanağım olmadan gökyüzünden boşluğa atlıyormuş gibi hissediyordum.

Fiona listeyi alıp hızlıca göz gezdirdi. “Des, geri kalanlar bence iğrenç. Yanlış anlaşılmalara ve ihanetlere diyardı. *İşlerin sarpa sarmasını da planlayacak halin yok*, değil mi?”

Luca ve diğer herkesten çok uzakta olmamıza rağmen alçak sesle konuştum. “Hayır canım, tabii ki hayır! O diğer adımlar, dizilerde bulunan formülün devamıydı, belgelemiş olmak istedim. Yine de ne bileyim...”

Fiona birden listeyi ateşin üstüne tuttu. “Hadi yakalım ve kurtulalım şundan o zaman.”

Yüreğim ağzıma geldi, gırtlığıma takıldı. Boğuk bir çığlık attım. “Fiona! Hayır!”

Liste alevlerin üstünde sallanarak uçuşurken Fiona bana baktı. “Neden? İşin bitti. Neden ihtiyacın var?”

Cevap veremeden vücudum harekete geçti. Fiona’yı alevden uzağa ittim ve listeyi atmaca gibi elinden kaptım. Rahat bir oh çekerek kağıdı bağrıma bastım. Sonra listeyi tekrar cüzdanıma koyup Fiona’ya ters ters baktım. “Ne yapıyorsun ya, Fi! Bu benim listem. Ne zaman atacağıma *ben* karar veririm.”

Fiona başını iki yana sallayıp teslim olarak ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, tamam. Anlaşılan listeye aşırı derecede bağlanmışsın. Sonra uyarmadı deme ama.”

Marşmelovlu bisküvilerimizi hiç konuşmadan yaptık, sonra tekrar grubun yanma döndük. Luca’ya bisküvisini uzattım, saygıyla elimden aldı. Fiona, sosisli sandviçi hunharca mideye indiren Wes’in yanma oturdu. Liste sağ salım tekrar cüzdanımdayken kalp atışlarım normale dönmüştü.

Wes dudaklarını şapırdatıp köşesinde kalan hardalı yaladı. “Eee, Luca, sizin oralarda deniz kenarında güzel pişmiş et yeniyor mu?” Violet kıkırdadı ve kaşlarım saçlarımin arasına karışacak kadar kalktı. Cassidy’ye baktım, Wes’e gözlerinden kalpler çıkararak bakıyordu. Aman tanrım.

Marşmelov bisküvimi mideye indirmemin yarım saniye sürdüğünü gören Luca, kendisinininkinden bir lokma koparıp bana uzattı. “Hayır. Malesef biz bütüncül bir felsefeyle herkesi kucaklayan yarım daire şeklindeki çadırlarımızın içinde vegan yemekler yiyoruz.”

Herkes koptu, Luca’nın rahatladığını hissedebiliyordum.

Herkese sırayla baktı. “Desi’yi ne zamandır tanıyorsunuz?”

“Ezelden beri,” diye ağzını yaydı Fiona.

“Gerçekten ama?” diye sabırla sordu Luca.

“Gerçekten. İkinci sınıftan beri tanışıyoruz.”

Wes lafa atladı. “Ben de onu altıncı sınıftan beri tanıyorum. Uzun kot şorttan başka şey giymediği günlerden beri.”

“Ha! Hepinizi geçtim! Ben Desi’yi anaokulundan beri tanıyorum.”

Bütün kafalar Violet’a döndü.

“Gerçekten mi?” diye sordu Wes, meraklanarak.

Violet ona yandan kurnaz bir bakış attı. “Yoksa Desi size Kore okulundan bahsetmedi mi?”

“O nedir, kimçi nasıl yapılır, onu öğreten bir okul mu?” Wes kendi şakasına kendi güldü.

Ayağımla Wes’e kum attım. “Ya, evet, kimçi. Varillerle yapıyorduk. Anasınıfı çocukları olarak.”

Violet hiç istifini bozmadan omuz silkti. Wes’e baktı. “Korece okuma, yazma ve doğru konuşmayı öğrenmek zorundaydık. *Cumartesileri*. Herneyse, immm, kısa süre önce o günlerden tanıştığımızı fark ettik.” Birasından bir yudum aldı, bu hikâyenin diğer dramatik öğelerine girmediği için ona telepatik bir teşekkürler mesajı gönderdim.

Luca benim için gazozumu açtı. Tamamen gereksizdi ama keyfini çıkarmayı sevdiğim o erkek arkadaş jestlerinden biriydi. Okulda da ille kitaplarımı taşımak istiyordu, gerçi dev fizik kitabımın yanımda olduğunu anladığı her sefer, teklif ettiğine pişman oluyordu.

Fiona kuru bir peçeteyi ateşe attı. “Desi ve ben, çok kötü bir şekilde tanıştık.”

“Evet. Altına işiyordu.”

Violet, Cassidy ve Wes kahkahadan kırıldı. Bense ofladım. “O kadar komik değil, ya!”

Violet neredeyse boğulacaktı. “Evet, komik.”

Cassidy gözünden akan yaş sildi. “Kusura bakma, Desi ama...”

“Altına işemişsin, lan!” diye ciyakladı Wes. *“Gülmeye hakkımız var.”*

Fiona herkesi susturdu. “Evet, işeyiverdi ve sandalyesinin altında bir su birikintisi oluştu. Tek kelime etmedi. Çok midem bulanmıştı, tam elimi kaldırıp onu ispiyonlayacaktım,” Fiona’nın gülüşü bana bakınca hafifçe çarpıldı, “bir baktım yanağından aşağı kocaman bir gözyaşı akıyor. Öğretmenin öğrenmesini istemediği kafama dank etti. İyi de bu durum nasıl düzeltilir?”

O sırada lafını kestim. “O yüzden yedi yaşındaki Fiona, tam da bugün tanıdığımız ve sevdiğimiz Fiona’lık bir hareket yaptı. Öğretmen malzeme dolabında oyalanırken beni sandalyemden kaldırdı, Anaheim Ducks svetşörtüyle çişimi sildi, sonra ıslak pantolonumla değiştirmem için kendi pantolonunu bana verdi, sadece iç çamaşırlarıyla sınıfta durdu ve başı belaya girdi.” Herkes gülmeye başladı. Bense sıırıttım. “Benim altıma işeme felaketim çakılmasın diye tüm dikkatleri üstüne çekti.”

Violet yavaşça alkışladı. “Vay anasını, işte gerçek dostluk örneği.”

Fiona omuz silkti. “Eh, doğruya doğru, ortalıkta iç çamaşırımla dolaşmak benim için muazzam bir fedakârlık değildi.”

Başımı iki yana salladım. “Öyleydi, şimdi hiç alçakgönüllü

olmaya çalışma,” dedim. “İşlevi bozuk, çok güzel bir arkadaşlığın ilk adımıydı.” Gülümsedim, tekrar Luca’ya baktım ve bu hikâyeyi çok sevmesini beklerken yüzünde garip bir ifade gördüm.

“Hey, ben ayaklarımı suya sokacağım,” dedi, ayağa kalkıp kotundaki kumları silkeleyerek.

“Şimdi mi?” diye sordum, ruh halindeki bu değişime şaşırıp.

“Evet, hemen dönerim.” Aramızdan birisi peşine takılama-
dan koşup gitti.

“Immm, ben de hemen dönerim,” dedim.

Deniz kıyısında ona yaklaştım, Luca karanlık sahilde kapkara bir gölge gibiydi, öylece ayakta duruyordu. Hafif dalgalar hâlâ ayakkabısının içindeki ayaklarını yalıyordu.

“Ne oldu?” diye sordum, kalbimde gergin bir sıkışmayla. Yanlış bir şey mi yapmış ya da söylemiştim acaba? Fazla kendime güvenmiş, savunma kalkanımı indirmiştim... biliyordum.

Luca hemen cevap vermeyince gergince ellerimi svetsörtümün ceplerine soktum. “İyi misin?”

Luca hâlâ sırtı bana dönük durarak başını öne eğip kuma tekme attı. “İyiyim. Affedersin, sadece...” Bir cümle kuramadan tekrar sessizliğe gömüldü.

Yavaşça omzuna dokundum. Luca uzanıp elimi tuttu ve aynı anda da bana doğru döndü. Dümdüz gözlerimin içine bakarak, “Çok hüzünlü bir hikâyeydi,” dedi.

Kaşlarımı çatıp hafifçe gülümsedim. “Altıma işeme hikâyem mi? Nasıl yani? Utanç verici olduğu kesin ama aynı zamanda çok komik!”

Luca başını iki yana salladı. “Hayır. İkinci sınıfta olmuştu, değil mi? Yani annen öldükten kısa süre sonra?”

Hâlâ kafam karıştı. “Mmm, evet, sanırım. Niye ki? Sorun ne?”

Luca konuşmadan önce tereddüt etti. “Kusura bakma, bunu büyütüp olay yapmak istemiyorum. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığının farkındayım. Sadece... *Hüzünlü* çünkü anneni daha yeni kaybetmişsin.” Elimi bırakıp başını yana çevirdi, avuçlarını gözlerine bastırdı. “Ben o küçük çocuğa üzülüyorum. Altına işemesi bence hiç komik değil. Bence çok *hüzünlü*.”

Ağzım açık kalmıştı.

Çünkü ilk kez Luca’nın gerçek kişiliğini görüyordum. Kara sevdaya tutulmuş o hallerimle, onu kafaya takmış, elde etmek için planlar kurgularken... başından beri karşımda bu kişinin varolduğunu anlamamıştım. Sadece havalı, asi ressam Luca değildi o. Aynı zamanda kibar, empati kuran Luca’ydı. İkinci sınıfta çişini altına kaçırarak bir kızın hikâyesini komedi değil, trajedi olarak gören Luca’ydı.

Tam o anda, o saniyede bu insanın *kız arkadaşı* olmak istediğim kişi olduğundan kesin emin oldum. Ve sonunda bu kelimenin gerçekten ne anlama geldiğini anladım. Kıkır kıkır el ele tutuşmaktan ve kaçamak öpüşmelerden öteydi. Seni hak eden birisiyle hayatını paylaşmaktı. Bunun anlamının ağırlığıyla nefesim kesildi.

Birdenbire en sevdiğim Kore dizisi sahnelerinden biri aklıma geldi: *Healer* dizisinde, Young-Shin gizemli Şifacı’nın gizli inini keşfediyor ve adamı hasta, duygusal açıdan yaralı halde

buluyordu. Onu itince kız adamın kolunu tutup sarılıyordu ve adam paramparça oluyordu.

Dolayısıyla ben de kollarımı Luca'ya sardım, yanağımı göğsüne koydum. Uzun bir süre orada öylece durduk, nefeslerimiz ve düşüncelerimiz sarmal gibi karıştı. "Haklısın. Üzücü bir hikâyeydi," dedim göğsüne.

"Annenin ölümünün üzücü olduğunu kabul edebilirsin, biliyorsun değil mi?"

Bu basit sözleri, o izin verşi içimde bir şeylerin kilidini açtı çünkü ilk kez birisi bana bunu söylemişti. Cevap veremedim, zira boğazım düğümlenmişti. O yüzden Luca'ya daha sıkı sarıldım, bu insanı yakınımda tutmak için kollarımı ona doladım.

"Tamam," dedim minicik bir sesle.

"Babanı takdir edebilir ama annenin olmayışına üzülebilirsin."

Görüşüm bulanıklaşarak başımla onayladım.

O gece eve döndüğümde babamın odasına çaktırmadan baktım, koridordan yatağının üstüne azıcık ışık vurdu. Bir süre orada dikilip babamın uyumasını seyrettim, on yıldır tek başına uyumasına rağmen yatağın bir kenarına büzüşmüştü. Birdenbire tek gözünü açtı. "Hı? Desi, sen misin?"

"Evet, pardon, uyandırdım," diye fısıldadım. "Hadi uyu!"

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Her şey yolunda." Nazikçe kapısını kapattım. "Her zaman olduğu gibi."

Odama girince Kore dizisi adımlarını yazdığım defteri

başucumdan aldım. Şu noktada olan biten her şeyle ilgili notlarla dolmuştu. Tüm planlarım ve sonuçları, titizlikle belgelenmişti. Kopardığım listeyi cüzdanımdan çıkarıp katlarını düzelttim.

“Evet, sevgili liste, bana çok iyi davrandın. Seni hiçbir zaman unutmayacağım ama artık emekli olma zamanın geldi.” Listeyi imha edemezdim ama artık serbest bırakmanın zamanı gelmişti. Listeyi tekrar deftere koydum, defteri kararlı bir şekilde kapatıp başucuma yerleştirdim.

Sayfaların içinden elle karalanmış bir çizgi film kalbi pırtlayıp havaya doğru süzüldü, çizilmiş kanatlarını çırparak uçtu ve uykuya dalarken göğsümde kuş gibi bir hafiflik hissettim.

~~18. ADIM~~

~~ÖĞLANIN AİLESİYLE TANIŞIP GÖNÜLLERİNDE TAHT KUR~~

18. BÖLÜM

Gözlerim kanayana kadar Bob Ross videosu izledim ama çizdiğim her çınar ağacı hâlâ brokoliye benziyordu.

Kaliforniya Eyalet Parkları Derneği'nin hayır için düzenlenen sergisine birkaç saat kalmıştı, Resim Kulübü öğrencileri ve benim sonunda eserlerimizi göstereceğimiz etkinlik gelip çatmıştı. Hiç Desi'ye has olmayan hareketle, resmimi son dakika bitirmeye çalışıyordum. Dallardan birine son bir mor nokta kondurdum. Birkaç gün önce tabloyu Luca'ya gösterdiğimde bana sonsuz bir sabırla, dünyaya düz gözlüklerle bakmayı bırakırsam, her şeyde her renk tonunu görebileceğimi açıklamıştı. Maalesef, ben her şeyi ilk anlamıyla algılamaya alışkındım. Fizikte yerçekimi kanunu, günün farklı saatlerinde vuran ışığa göre renk değiştiren yaprak gibi farklılıklar göstermiyordu.

Telefonumun alarmı çalıp ekranda **Resim sergisi!** yanıp

sönmeye başlayınca kuruması kolaylaşsın diye vantilatörü tuvalin üstüne çevirdim, sonra yukarı koşup gergince kıyafet seçeneklerimi taradım. Bu akşam hem resim sergisi vardı, hem de Luca'nın babası ve üvey annesiyle tanışacaktım. Birkaç haftadır çıkıyorduk ve onlarla tanışmak için tutturmuştum. Hem uygun bir hareketti, hem de tanışmayı istiyordum. Luca'nın nefret ettiği şu gizemli dangalak babayı çok merak ediyordum.

Babam sergi açılış saatine kadar çalışacaktı, o yüzden Luca beni almaya gelene kadar bütün ev bana kalmıştı. Bangır bangır Beyoncé dinledim ve otuz dakika süren saç kıvrırma ve bacak tıraş etmenin ardından kapının önüne dikilip onu beklemeye başladım. Babasının BMW'si uzakta belirince el salladım, siyah çiçekli elbisemi elimle düzelttim. (Fazla ağır olmasın diye kırmızı Keds ayakkabılarımı giymiştim.) Diğer elimle de tablomu tutuyordum.

"Çok güzel," dedi Luca tablomu güvenle arka koltuğa yerleştirdi, eğilip beni öptü ve bir tutam dalgalı saçımı geriye attı.

Erkek arkadaşım olmasına hâlâ alışamadığımdan kızardım. "Sağ ol. Ne giyeceğime karar veremedim."

Luca kendini gösterdi, mavi gömlek ve siyah kot giymişti. "Ben *şık* giyindim."

"Belli oluyor," dedim gülerek ve beresini çekiştirerek. Elimi tuttu ve araba kullanırken hiç bırakmadı. Resmimi galeride Bay Rosso'nun yanına bırakıp Luca'nın babasının evinin yolunu tuttuk.

Bir ara ilk öpüştüğümüz nokta olan deniz kıyısındaki oto parkın yanından geçtik (görünce parmaklarım karıncalandı):

sonra tozlu bir yoldan yokuş yukarı çıktık ve özel garaj yoluna girdik.

“Ooo,” dedim evi görünce.

Çok abartıydı ama güzeldi. Hem İspanyol hem de çiftlik evi tarzı bir mimariyle yapılmıştı. Koca koca pencereler, ince işçilikle yapılmış vitray camlar, koyu ahşap kirişler ve duvarlardan sarkan, balkonlara giren pespembe begonviller gözü alıyordu. Tüm araziye kadim meşeler ve genç zeytin ağaçları sarmıştı, çeşit çeşit sukulentler ve çöl bitkileri serpiştirilmişti ve tüm bunlar gerçekten eski-Kaliforniya havası yaratıyordu. Orijinal *Parent Trap* filmindeki babanın evi aklıma geldi. O filmi izlediğimden beri gösterişli bir çiftlik evinde yaşamak hayalimdi. Bilirsiniz işte, herkesin hayalidir.

“Evim güzel evim,” diye mırıldandı Luca, arabayı sakarca meşelerden birinin yanına park edip.

Elini sıktım. “Gerçekten çok güzel,” dedim, neredeyse özür diler gibi.

Luca omuz silkti. “Eve karşı değilim. Sahibine karşıyım.”

Kapıya doğru yürüdük ve uyuz adam Baba Drakos’la kanlı canlı tanışmaya kendimi hazırladım. O sırada yüksek çift kanatlı ahşap kapılar ardına kadar açıldı.

“Desi! Nihayet tanışabildiğimize çok sevindim, canım!”

Beni selamlayan adam, hiç beklediğim kişi değildi. Gözümde canlandırdığım, pembe polo yaka tişört giyen yılışık yerine, karşımda... eh, bayağı yakışıklı, inek tipli biri vardı.

Uzun boylu, hatta Luca’dan uzun boylu babası kısa gür kah-verengi saçlıydı ve saçları tıpkı oğlununki gibi, çocuksu ve dağınıktı. Şahane bir kemik yapısına sahip yüzünde (dümdüz bir

burun, güçlü bir çene, çıkık elmacık kemikleri) siyah çerçeveli gözlük vardı. Uzun mesafe koşucusu gibi incecik, gerçek kinetik enerji yayan babası beni sıcak bir şekilde sarmaladı ve kotun üstüne giydiği, ütülü beyaz gömleğinden sandal ağacı kokusu burnuma çarptı.

Bu kucaklaşmanın etkisinden kurtulamadan, havlayan çikolata rengi iki Labrador'un tasmaını tutan bir kadın seslendi, "Merhaba Desi!" Bu iki canavarı zaptetmeye çalışırken bile küt sarı saçları, incecik siyah pantolonu ve gri ipek bluzuyla çok stil sahibi bir kadındı.

Köpekler sakinleştikten sonra kapıya geldi. "Luca'yı ilk saniyeden utandırma," dedi Baba Drakoş'a, abartılı bir tavırla gözlerini devirerek. Ufak tefek kadın bana kocaman bir gülücük fırlattı ve kusursuz manikürlü elini uzatıp kalın bileziklerini tıngırdattı. "Ben Lillian. Sonunda seninle tanıştığımıza çok memnun oldum. Bu iki canavar da Hansel ve Gretel." www.dailylillian.com'dan Lillian'dı, kadının moda sitesini Luca daha önce dalga geçmek için göstermişti.

"İçeri girsenize! Önce burada biraz sohbet edip bir şeyler içelim, sonra sergiye birlikte gideriz," dedi Baba Drakos. "Bu arada lütfen bana Ned demekten çekinme."

Tüm bu sahne boyunca dut yemiş bülbül misali kafa sallamakla yetinmiştim, sonunda uyandım. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum! Beni evinize kabul ettiğiniz için teşekkürler!" Aynı gün arka bahçemizden aldığım küçük bir saksı sukulenti uzattım.

İkisi de karşılık olarak bana sıcacık gülümsedi ve Ned bitkiyi elimden aldı. "Teşekkürler, Desi! Bizim küçük çöl bahçemize

çok yakışacak! Umalım da bu yavruyu canlı tutabilelim.” Kusursuz nezaket? Tamam.

Evin içine doğru yürürken Luca hâlâ elimi tutuyordu ve fark etmeden iyice sıkmaya başlamıştı. Sebebini hayal edemiyordum, babası şu ana dek son derece tatlı biriydi. Büyük taş fayanslı fuayeden geçtik, tavanından benim odamdan büyük bir rustik avize sarkıyordu ve sonunda eve girdiğimizde çenemi yerlerden toplamak zorunda kaldım.

İçerisi hem rustik hem saray yavrusuydu, devasa pencereler ve Fransız balkonlar okyanus ve günbatımı manzarasına nazırdı. Her tarafta mumlar yanıyordu, rengârenk halılar ve yumuşacık hayvan postları kahverengi deri mobilyalara doku katmıştı. Hem lüks hem de sıcak bir ortamdı, sonsuza dek burada yaşamak istiyordum.

“Vay canına, ne muhteşem bir ev!” diye heyecanlandım.

“Teşekkür ederiz!” Lillian da aynı coşkuyla cevap verdi. “Burayı biz evlenmeden önce görseydin, gerçek bir bekâr eviydi.”

Gerçekten mi? Bu güzeller güzeli ev ne kadar bekâr evi olabilirdi ki?

“Sen taşınmadan önce demek istedin,” dedi Luca kuru kuru. “Buraya taşındıktan iki sene sonra evlendiniz ya.” Luca’ya sertçe baktım ama Lillian gözünü bile kırpmadı. Ned ona uyarıcı bir bakış atarak oturma odasının bir yanından ayrılmış bardan bize birer içki koydu.

“Evet, onu demek istedim işte,” diye kolayca karşılık verdi Lillian.

Nazikçe Luca’nın elini sıktım ve ona konuşmadan, *Sakin ol*

mesajı iletmeye çalıştım. Luca bir parça gevşemiş gibiydi ama heykele benzeyen yüz ifadesini okuyamıyordum.

Ned bana içi parlak kırmızı bir sıvıyla dolu, buz soğukluğunda bir bardak uzattı. “Sadece bir Shirley Temple, merak etme,” dedi. Luca’ya bir şişe kök birası attı. “En sevdiğin bu, değil mi?” Ben bile Luca’nın kök birası sevmediğini biliyordum ki daha bir aydır kız arkadaşım. Kötü bir laf etmemesini diledim. Luca boş bir ifadeyle şişeyi yandaki sehpa koydu.

“Luca çok gizemli olduğu için seni Google’dan araştırdım,” dedi Lillian, bir kadeh beyaz şarapla koltuğa kıvrılıp. “Bayağı etkileyici, annenle baban seninle gurur duyuyor olmalı.”

Hımm, *annenle baban*. Anlaşılan Luca bu ikisiyle sahiden pek konuşmuyordu. Shirley Temple’ımdan bir yudum aldım. “Teşekkürler, sadece babam ve ben varız. Annem vefat etti.”

Lillian ve Ned üzölmüş görünüyorlardı. Ned ağzını açıp kapattı ve sonra, “Bunu duyduğuma çok üzüldüm, Desi,” dedi. “Bilmiyorduk...” Luca’ya hem şaşkın hem hüsrana uğramış gibi bakarak yarım yamalak bir şeyler söyledi. Bense Luca’nın onlara bundan bahsetmemesine hiç şaşırmaıştım. Varlığımdan haberleri olmasına bile hayret ediyordum.

“Teşekkür ederim ama önemli değil, annem ben küçükken vefat etti. Babamla çok yakınızdır, o iki ebeveyn rolünü de gayet iyi oynadı,” dedim. Lillian ve Ned şu ana kadar bana karşı çok samimi ve misafirperver davrandıkları için karşılık verme ihtiyacı duymuştum.

“Ne harika bir babadır kim bilir,” dedi Lillian sıcacık gülümseyerek.

“Öyle,” dedi Luca. “Arabamı tamir ediyor, biliyorsunuz. Oto tamircisi.”

“Ya, gerçekten mi? Dükkânı nerede?” diye sordu Ned.

“Baker Road dan sapınca, bizim okula yakın,” dedim. Sonra içkilerimizi içerken babamdan, okuldan ve yüzlerce başka konudan sohbete koyulduk. Lillian ve Ned her konuda meraklıydı; hangi sporları yapıyordum, Stanford’da hangi bölüme girmek istiyordum, annemle babam Kore’nin neresindendi.

“Peki Desi, niçin doktor olmak istiyorsun?” diye sordu Ned, Shirley Temple’ımı tazelerken.

“Teşekkür ederim,” dedim, içkiyi elinden alıp. “Annem doktor olduğu için küçüklüğümden beri hep doktor olmak istemişimdir. Annem beyin cerrahıydı.”

“Vay canına! Çok başarılı bir hanımmış,” dedi Ned, kokteyli yudumlayarak.

“Evet, kesinlikle,” dedim gülerek.

“Ama Desi, doktor olmanın ardında yatan bütün iğrenç biyolojik şeyleri de seviyor. Değil mi, Des?” diye dürtükleyerek sordu Luca.

Pipetimle içkimin içindeki buzları karıştırdım. “Öyle olduğunu biliyorsun.”

“Bilim delisi *ötesi*,” diyerek gururla güldü.

“Sanırım bir de, gerçek anlamda hayat kurtarma fikri hoşuma gidiyor,” dedim. “Kulağa çok basit geliyor, hatta belki yazılmış gibi. Ama ben sabırsız bir insanım, anlatabiliyor muyum? Yaptığım işlerin sonuçlarını doğrudan görmek istiyorum, her ne kadar adı sanı duyulmamış kahramanlara hayran olsam da, ben hiçbir zaman, ıı, uzun oyunlarla tatmin olamam, anlıyor musunuz? Şu anda söylediklerim mantıklı durmuyor olabilir...”

Ned, konuşmaya başladığım saniyeden beri başıyla

onaylıyordu. “Desi, *kesinlikle* mantıklı konuşuyorsun. Ben tam da bu yüzden mühendisliği, hatta sonrasında tıbbi aletleri tasarlamayı seçtim. Değişim yaratmaya can atan bir gençtim.”

“Aynen! Luca bana anlattı... eh, adını tam olarak hatırlayamamıştı ama CPR cihazının mı patenti sizdeydi?”

“Ah, hayır, dış oto-resüsitasyon makinesi.”

Parmak şıklattım. “Tahmin etmiştim! İlk tahminimdi! Değil mi, Luca?”

Luca bu konuşma baştan sona yaşanmıyormuş gibi görünmek için çok uğraşıyordu. Oysaki yaşanıyordu ve babasının, Luca’nın ondan bahsettiğini bilmesini istiyordum. “Herneyse, evet, Luca bana bahsetmişti, duyunca çok heyecanlandım.”

Ned’in yüzünde güller açtı, Luca ise sindi. Boğazımı temizledim. “Evinizi gezebilir miyim?”

Shirley Temple’ımın son yudumlarını bardağımla taşıyarak Ned ve Lillian’la evi gezdim. Kısa süre sonra sergiye gitmek için yola koyulduk ve hep birlikte aynı arabaya bindik. Sergi, şehir merkezinde şık bir galeride yapılıyordu. Biz biraz erkenciydik, insanlar yavaş yavaş gelmeye başladı, Fiona ve Wes de buradaydı. Herkesi tanıştırdım ve rahat, sıkıntısız, bir nevi tatlı bir ortam oldu.

Bir ara herkes kendi arasında sohbet ederken Luca beni kenara çekti. “Burs alanların bugün açıklanacağını hatırlıyor musun? E-posta gönderilecek.”

Nefesim kesildi. “Aman tanrım, nasıl unutturum?”

Luca kaşlarını oynattı. “Ben senin aklını dağıttım.”

Kahkaha attım. “Öyle. Tamam, eee, saat kaçta olduğunu biliyor muyuz?”

“Geceyarısı.”

“Tanrım, daha dramatik olabilirler miydi?” dedim gözlerimi devirerek. Birden aklıma geldi. “Hey, annen bu akşamki sergiye katılabilecek mi?” diye sordum sakince, gerildiğimi gizlemeye çalışarak. Ned ve Lillian buradayken annesinin çıkagelmesi beni geriyordu.

Luca olumsuz anlamda başını salladı. “Hayır, annem iş seyahatinde.”

“Ah, çok yazık. Onunla tanışmak harika olurdu,” dedim, aşırı bir gülüşle.

Aynı anda Wes’in yüksek sesle, “İnsan nasıl moda blogger’ı olur?” diye sorduğunu duydum.

İnledim. “Hadi gidip şunları kurtaralım.”

Ancak bunu yapamadık çünkü Violet anne babası olduğunu tahmin ettiğim iki kişiyle birlikte içeri girdi. Arkadaş mıyız, değil miyiz, tam kestiremesem de Violet ve ben aramızdaki düşmanlığı kesinlikle azaltmıştık. Arada bir Luca’yla takıldıklarını biliyor, kafama takmamaya çalışıyordum. Luca’ya kur yapmadığı sürece sorun yoktu.

Violet’in anne babası hiç beklemediğim bir şekilde doğru-
dan yanıma yürüdüler ve içime kasvet çöktü. Aman tanrım, Koreli anne babalar. Çok Koreli takılmak zorundaydım.

“Desi! Aman tanrım! Ne kadar büyümüşsün!” diye bağırdı Violet’in annesi, güzel kaşmir şalını omzuna çekerek.

Ben de onlara tuhaf Kore eğilmesi ve selamlamasını çıkardım, belden yavaşça öne eğilip yalapşap ve mırıldanarak “*Annyeonghaseyo*,” dedim.

Violet’in babası bir Koreli baba edasıyla beceriksizce

omzumu sıvazlamaya çalıştı. “Vay canına, oldukça uzamışsın!”

Gergince kahkaha attım. “Violet kadar uzun değilim ama!”

İkisi de başını arkaya atıp sanki dünyanın en komik espri-sini yapmışım gibi katılarak güldüler.

“Violet fazla uzun,” dedi annesi, cıkcıklayarak ve Violet’a onaylamayan bir bakış atarak. Violet’sa kamburunu çıkarmış, resmen saçlarının içine saklanıyordu. Ah, Korelilerin kendi çocuklarına ettikleri iltifattan kurnazca sapıp eleştiriye geçme adeti yok muydu!

“Violet Stanford’a gidip doktor olacağını söyledi!” diye avaz avaz bağırdı babası.

Gergin bir kahkaha atarak utancımı saklamaya çalıştım. “Eh, henüz değil, ha ha. Yani önce kabul edilmem lazım.”

Annesiyse elini havada şöyle bir salladı. “Ah, edilirsin, edilirsin. Violet senin ne kadar zeki olduğunu öve öve bitiremez.”

Violet saç ve deri öbeği olarak eriyip kalmak üzereydi. “Eomma. Hayır, hiç de değil.” Bana ters ters baktı. “Bunamış annemle babamın doğruyu söylediğini sanayım deme sakın.”

Annesi dirseğiyle Violet’ın kolunu itip cıkcıklandı.

Violet’ın annesinden paparayı yiyişini izlemekten son derece keyif alırken babamı fark ettim. Yağlı tişörtü ve asker yeşili pantolonunun üstüne alelacele çektiği koyu yeşil kazağıyla içeri girmişti. Kızı için en iyisi!

Hemen müsaade isteyip babama koştum. “Merhaba Appa!”

Babam sıırıttı, bir yandan da galeriyi süzüyordu. “Merhaba Desi. Senin resmin nerede?”

“Kuytu bir köşede saklanıyor.” Galerinin uzak ucunu işaret ettim, benim tablom tuvalete giden koridor başlamadan önceki

son tabloydu. Daha uygun bir yer bulunamazdı.

“Hadi birlikte bakalım,” dedi babam, beni o tarafa doğru çekerek.

“Tamam, ama önce Luca’nın babası ve üvey annesiyle tanışmak ister misin?” diye sordum, heyecandan titreyerek. Muhtemelen çok iyi anlaşacaklardı, aslında biliyordum ama acayip bir ortam olmasını da istemiyordum. Tüm bu uyum ve anlaşma en ufak bir yanlış hamleyle bozulacak diye ödüm patlıyordu.

“Buradalar mı?” diye sordu babam sağa sola bakınarak. Ardından Luca gözüne çarptı ve el salladı, hayır, çok yükseğe kaldırıp mümkün olduğunca geniş bir yay çizerek kol salladı.

Yanlarına yürüdük, Wes ve Fiona çoktan yok olmuştu. Herkese güldüm. “Ned, Lillian, tanıştırayım, babam.”

“Merhaba Baba! Babanın bir adı var mı?” diye sordu Ned, babacan bir sırıtmayla ve babamla tokalaştı.

Babam kahkaha attı. “Hayır, Desi için benim adım Yemek Makinesi.”

Bütün büyükler şen şakrak güldüler. Bu tuhaf televizyon-babası esprileri nereden çıkıyordu acaba? Babamı hafifçe ittim. “Ha. Ha.”

“Adım Jae-Won ama kısaca Jae diyebilirsiniz!” dedi babam, adını söyleyemeyen Beyaz İnsanlarla tanıştığında kullandığı neşeli ses tonuyla.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Jae! Kızını çok sevdik. Desi şahane,” dedi Ned, bana göz kırparak. “Kızın ona katlandığı için Luca çok şanslı!”

Baba mizahı espriler havada uçuşuyordu. Luca’ya suratımı

buruşturdum, o da gözlerini şaşı yaptı.

Resimlere bakmak için hep birlikte galeriyi gezdik. Bazıları çok iyiydi, mesela Violet'inki. Damlayan boyalar ve gölgemsi şekillerle dolu, karanlık bir (çok şaşırdık!) tabloydu. Evet, zengin bir insanın oturma odasında bu tabloyu hayal edebiliyordum.

Derken benim resmim çıktı.

"*Ta-da!*" diye bağırdım. "İşte karşınızda gelişmemiş resim yeteneği şaheseri!"

Luca iç geçirdi. "İşte yine başladı kendini yerden yere vurmaya." Anne babalarımıza baktı. "Gayet iyi! Sadece daha çok çalışması lazım."

Başımila onayladım. "Evet, kesinlikle, daha çok çalışmak için sabırsızlanıyorum. Çok şükür, Luca çok yardım etti. Yoksa kahverengi bir sopa üstünde cart yeşil bir boya bulutuna bakacaktınız."

Babam yakından inceledi. "Evet, gayet iyi, Desi! Daha önce hiç resim yaptığını görmemiştim, o yüzden aferin!"

Arkasından Luca'nın eserine doğru ilerledik, galerinin içinde özel bir odada sergileniyordu. Karanlıkta The Beach Boys bangır bangır çalıyor, dört duvara da projeksiyondan görüntüler yansıtılıyordu. Luca'nın üstüne boyadığı grafitilerin resimleriydi ama öyle bir yansıtılmıştı ki sanki duvarlar boyanmış gibi duruyordu. Arka planda sürüp giden hülyalı müzik eşliğinde resimler tempoya ayak uydururcasına birkaç saniyede bir değişiyordu. Girişte küçük bir levhada projenin konseptinin açıklaması asılıydı.

"Vay canına," dedi Lillian hayranlıkla, yavaşça etrafında dönerken. "Muhteşem bir şey."

Ned sessizdi, hepsini inceliyordu. Ardından Luca'ya baktı.

“Duvarları mı boyuyordun?”

Ah, sıçtık.

Luca omuz silkti. “Sayılır. Bu grafitiler zaten yapılmıştı, ben sadece üstlerine ekleme yaptım.”

Ned çenesini sıktı. “Önce tutuklandın. Sonra hayvanat bahçesindeki olay oldu, ki güvenlik görevlisi polis olsa, o zaman da tutuklanırdın. *Hiç mi ders almadın?* Şartlı tahliyedesin, nasıl bu kadar dikkatsiz davranabiliyorsun?”

Luca’nın yüzünde bir şey değişti, ilk Luca günlerinden beri görmediğim o ifadesiz maske indi. Can sıkıntısı, kendini koruma maskesi.

Hemen araya girdim. “İmmm, Ned, aslında bu duvar boyama sayılmaz. Dediği gibi, grafiti zaten oraya çizilmişti. Ana fikir, vandallığı sanata çevirmekti.”

Babam bana sert bir bakış fırlatıp sessizce, *Sen karışma*, mesajı verdi.

Ned birkaç saniye sessiz kalıp sonra gevşedi. “Evet, sanırım konsepti anladım.” Kontrol altında tuttuğu yüzünden, kızmamak için çok uğraştığı belli oluyordu. “Bunu nasıl yaptığın hoşuma gitmek zorunda değil...”

“Bu konuda fikir sahibi olmaya hakkın yok!” diye patladı Luca. Ned kıpkırmızı oldu, Lillian ise dondu. O anda çaktım, Luca’ların evindeki dinamiği kavradım. Bay Huysuz Ergen’in yanında parmakucunda yürüyorlardı ve sonunda birisi patlıyordu. Araları biraz daha düzelmiş olsa da geçmişte yaşadıkları, hep alttan alta fokurduyor, patlamaya bahane arıyordu.

“Luca,” diye sinirle fısıldadı Ned. “*Hiç sırası değil.*”

“Sırası gelmiyor ki zaten, baba! Ne zaman konuşmak

istiyorsun? Evde mi? Biz seninle konuşmuyoruz ki.”

Lillian beti benzi atmış halde bana baktı, ben de ona çaresiz bir bakış fırlattım.

“Hep *benim* hatam mı yani? Ben bu boşanmanın bedelini ödemekten ne zaman kurtulacağım? Beş senedir uğraşıyorum, Luca!” Ned’in sesi duvarlarda yankılandı, “Don’t Worry Baby” söyleyen Brian Wilson’inkine karıştı. Karşımızdaki sahne iyice gerçekdişi bir hal almıştı.

“Sorun da bu ya, sen parayla her şeyi çözebileceğini sanıyorsun! Bize nafaka bağlıyor, içinden, *Eh bunu da hallettik*, diyorsun,” dedi Luca, etkiyi arttırmak için alçak ve gıcık bir sesle konuşarak.

Ned kollarını havaya savurdu. “*Dalga mı geçiyorsun? Yanıma taşınman sadece sana para akıtmak mı oluyor? Bunca zaman seni benden uzak tutan kişi annendi!*”

Eyvah. Luca ellerini saçlarında gezdirip acı acı güldü. “Sus artık. Beni tüm bunların annemin hatası olduğuna inandırman imkânsız, ne de olsa onu sen aldatmadın.”

Hay aksi. Lillian’ın suratının kızardığını karanlıkta bile fark edebiliyordum. Babam yavaşça bana doğru yaklaştı. “Biz dışarı çıkalım istersen,” dedi alçak bir sesle. Ama şimdi buradan ayrılamazdım.

Ned sessizleşti ve Luca devam etti. “Senin yanına taşınmamı istedin çünkü beni kontrol etmek istiyordun.”

“Hayır, hayır, orada yanılıyorsun.” Ned normal ses tonuna geri dönmüştü. “Evet, sen tutuklandığın zaman, sana daha fazla göz kulak olunması gerektiğini düşündüm. Ama bu aslında... bahaneydi. Anneni, benimle yaşamana ikna etmek için fırsat

kolluyordum ve nihayet tutuklanman sayesinde başardım.”

Luca kaba bir ses çıkardı, burnundan solumakla kahkaha arası bir sestti.

Ned ona aldırmayıp devam etti. “Daha fazla disipline ihtiyacın olduğu kanısında mıyım? Evet. Çok mu geç kaldık? Olabilir. Yine de üniversiteye başlayıp evden ayrılmadan önce seni tanımaya çalışmak istedim. Ondan sonra seni gerçek anlamda görme şansım olmayacağını biliyordum.” Ned’in sesi çatladı. “*Bütün büyük olayları kaçırmak istemedim.*”

Herkes suspus olmuştu, babam boğazını temizledi. Dirseğimle onu dürttüm.

Luca hâlâ yere bakıyordu, elleri ceplerindeydi. Kalbim eriyor, içim gidiyordu, yanma koşup sarılmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Luca, sadece şunu demek istiyorum... haklısın.” Ned dört yanını saran duvarlara doğru elini salladı. “Bunu önemsemem lazım çünkü *sen* önemsiyorsun. Ayrıca *hepsi harika*, çok beğendim. Bu anı seninle paylaşma fırsatım olduğu için de çok mutluyum. Bu yüzden buraya yanıma taşınmanı istemiştim. Seni daha iyi tanımak için. Tüm bunlar? Seni biraz daha tanımamı sağlıyor. Ve gurur duyuyorum.”

Nefesimi tuttum. Luca gözlerini yerden ayırmamıştı.

“Yasaları çiğnemiş olmana rağmen.” Ned’in sesindeki muzip tonla bir şeyler devrildi ve o anda Luca bakışlarını kaldırıp baktı. Tam olarak gülümsemedi ama artık öfkeli görünmüyordu.

“Teşekkürler.”

O sırada, zamanı gelmiş gibi “Good Vibrations” çalmaya başladı ve içeri birkaç kişi girdi, ooo, aaa, diyerek konuşmaya

başladılar. Babam Ned ve Lillian'a doğru yürüdü, Luca da bana yanaştı.

Omzumu omzuna vurdum. Bana mahcupça yandan bakıp o da omzuma vurdu.

"Selam."

Gülümsedi ve bulutların arasından güneş gibi parladı. "Selam. Bundan dolayı özür dilerim."

Babamın bakmadığından emin olmak için etrafı kolaçan edip yanağına bir öpücük kondurdum. "Özür dileme. Asıl ben yanınızda dikilip ne yapacağımızı bilemeden durduğumuz için özür dilerim."

Luca gülüp bir tutam saçımı çekti. "Eee? Eserim hakkında *sen ne düşünüyorsun?*"

Bıkkın bir ifadeyle şöyle bir baktım. "Güzel olmuş işte."

"Ya, öyle mi?"

"Evet. Biraz daha... ne bileyim, *mor* kullanabilirdin."

"Kesinlikle."

"Evet, çınar ağacı değil sonuçta."

Luca kulağıma öptü. "Hayır, kesinlikle ağaç değil."

Gözüm saatteydi.

Des, kaygılarımı Luca'nın geleceğine yansıtmam.

Tık tak. Gözlerimi saatten ayırıp okuduğum eskimiş Beowulf cildine çevirdim. Yastığa iyice gömülüp ayak parmaklarımı yatak örtüsüne bastırdım. *Gevşe. Sadece kitabımı oku. Luca haber alır almaz sana mesaj atacak.*

11:42.

11:43.

11:45.

Telefonum titreşti. Uzanıp almama gerek yoktu çünkü zaten kitabımın arkasında, dizlerimin üstüne dayamıştım. Kitabı yatağa fırlatıp Luca'nın mesajını okudum: **Dışarıdayım.**

Yaka paça cam kenarına koştum ve perdeyi kenara çekip Luca'yı gördüm, garaj yolunda BMW'nin kaputuna oturmuştu.

Babam çoktan uyumuştı, o yüzden parmakucunda kapısının önünden geçtim, aşağıya koştum ve koltuktan battaniyeyi alıp omuzlarıma attım. Evin kapısını yavaşça kapatıp yalınayak, pijamalarla dışarı yürüdüm.

Şirin Kore dizisi kahramanı listemi gözden geçirdim: *Saçlar topuz: mükemmel değil ama tamam. Makyaj silinmiş ama yüzde benek benek sivilce kremi kalmamış: tamam. Dişler yeni fırçalanmış, yani nefes ferah.* Keşke şu görüntümü tamamlayacak kocaman çerçeveli bir gözlük takıyor olsaydım.

Luca gözlerini cep telefonuna dikmişti. “Burada ne arıyorsun?” diye fısıldadım.

“Haber aldığım sırada senin yanında olmak istedim,” diye fısıldadı. “Bir dakika, neden fısıldıyoruz?”

Arabanın kaputunda yanma oturdum, bana yer açmak için kenara kaydı. “Bilmem. Sanki bizim komşular *her şeyi* görüp duyuyor gibime geliyor. Şu evler yok mu, *gözleri var* mübarek.” Işıkları sönük evlere, tüyler ürpertecek kadar ıssız ve sessiz, arada sokak lambalarından sızan ışıkla aydınlanmış okyanustan gelen pusla kaplı sokağa baktım.

Luca battaniyenin bir ucunu çekip omzunun üstüne attı ve

beni kendine çekti. “Eh, bursu almazsam, mahallenin ortasında kendimi ateşe verdiğimde komşulara konuşacak çok malzeme çıkacağı doğru.”

“Ha-ha. Şakasını bile yapma. Şom ağzını açma.”

“Sen ve batıl inançların!”

Sağa sola baktım. “Vuracak tahta da yok!” Elimi arkaya uzatıp popomu çimdikledim. Luca’nın ifadesi gözüme çarptı. “Ne? Tahtaya vuramıyorsan, poponu çimdikleme lazım.”

“Bunu sana sapık herifin teki mi öğretti yoksa?” diye sordu otuz iki dişle sırtarak. Karakterimin yeni ve garip bir yanıyla karşılaştığında komiğine gittiği zamanlardaki gibi güldü.

Burnumu çektim. “Hayır, altıncı sınıfta arkadaşım Amy Monroe söyledi.”

“Bence Amy Monroe seni keklemiş.”

“Eh, popomu çimdikledikten sonra başıma hiç felaket gelmedi, o yüzden...”

“İşe yarıyor kesin. *Bilimsel*.” İnançlı biri gibi başını salladı. Ben de gülüp dizimle dizini dürttüm.

Sonra ikimiz de bir süre sustuk, soğuk gece havasında nefesimiz buhar oluyordu. İkimiz de geçen dakikaların bilincindeydik.

Derken. Luca’nın telefonu çınladı, sonra benimki çın etti. Bana doğru baktı. Omuz silktilim. “Ben de alarm kurmuştum.”

Luca gülümsedi ve dönüp gergince telefonuna baktı. “Hımmm.”

Ben de onun telefonuna, sonra da ona baktım. “Eee? Luca! E-postana baksana!”

Luca gözlerini kırptırdı, eli kıpırdamadan telefonu

avucunda tutuyordu. “Vay canına, demek o an gelip çattı. Her şey. Buna bağlı. Yani şu önümüzdeki saniyeler, ömrümün bir sonraki dört yılını belirleyecek. Böyle düşününce kafayı yiyecek gibi olmuyor musun?”

Bana kafayı yedirecek olan tam şu saniye e-postana bakmamasıydı. Sabırlı ol, diye kendimi telkin ettim. “Evet, ama hepimizin beklediği an bu! O zarf, o kabul. Her lise öğrencisi bunu yaşıyor, Luca. Netice ne olursa olsun, her şey güzel olacak.”

Luca başıyla onayladı. “Evet. Evet, doğru. Eninde sonunda her şeyin buna bağlı olacağını biliyordum. Fakat şimdi o anla burun buruna geldiğim için çok garip hissediyorum. İnanılmaz.”

Telefonu elinden kapmamak için zor duruyordum. “Tamam, en kötü durum: Bursu alamadın. Gecikmiş başvuru döneminde başka burslara başvurabilir ya da babanla bu konuyu konuşmayı deneyebilirsin?”

“İyiy.” Luca yüzünü ekşitti. “Gerçi ne var biliyor musun? Bu akşamki sergiden sonra güzel sanatlar bölümü hakkındaki fikrini değiştirmiş olabilir.”

“Ya, sahi mi?”

Luca omuz silkti. “Evet, yine de bu bursu istiyorum. Kendime kanıtlamak için. Benim için anlamı çok büyük.”

Başım la onayladım. “Anlıyorum, dostum.” Sonra gözlerimi telefonuna diktim. “Tamam, lütfen ben altına işmeden e-postana bak.”

Luca aniden benden kaçtı ve koluna vurdum. Derin bir nefes alıp bana baktı, gözleri kocaman açılmıştı, belirsizlik içindeydi. Kolunu sıkıp gülümsedim, ona güven vermeye çalıştım.

Beynimin derinliklerine uzanıp istediğim sonucun gelmesini istedim. *İstedişime odaklandım.*

Luca ekranı kaydırıp telefonunu açtı, ekranın en altındaki gelen kutusu ikonuna tıkladı. Pencere açıldı, en üstte Kaliforniya Güzel Sanatlar Burs Komitesi'nin e-postası duruyordu. Luca bir an bana baktı ve e-postaya tıkladı.

Son saniyede gözlerimi ekrandan kaçırđım. Burada olmama rağmen, Luca'nın özel anıydı bu. Ayrıca sahiden altıma işeyecek gibi hissediyordum. Gözlerimi bizim sokağı çevirdim, çalıların arasında turuncu-beyaz renkli bir kedi gözüme çarptı. Geceleri sinsi sinsi dolaşan ve mahallenin rakunlarıyla dalaşan Senor'du. Şunu da eklemeliyim, buradaki rakunlar fena beladır. Senor kesin bir ninja kediymiş çünkü...

“Desi.”

Kedi odaklı düşünce balonum buhar olup uçtu. “Efendim?”

Luca başını öne eğmişti, suratını göremiyordum, sadece gri beresi önümdeydi.

“Kazandım.”

“Bir dakika. Ne?” Tam olarak kavramam için suratını görmeliydim.

Ağzı kulaklarına vararak, o mükemmel çehrede gördüğüm en büyük gülüşle bana doğru döndü. “Bursu kazandım.”

Ellerimi ağzıma kapattım, avuçlarıma bağırdım ve havaya tekmeler attım. Luca gülmeye başladı, kollarımı boynuna dolağım ve battaniye üstümüzden arabaya düştü.

“Aaa!” Arabadan aşağı atlayıp zıplamaya başladım. “Biliyordum zaten, biliyordum!”

Luca hâlâ kahkahalarla gülüyordu, elini tutup onu aşağı

çektim ve zıplamalı kutlamama katılmasını istedim. Katıldı da, ikimiz el ele tutuşup geceyarısı bizim garaj yolunda zıp zıp zıpladık.

Sonra birdenbire zıplamayı kesip kendimizi öpüşmeye verdik. Luca beni arabasının kaputuna itti, ellerini saçlarıma doladı, ben de bacaklarımı beline sardım. Tam ciddi ciddi BMW'yi yakacağımızı düşünmeye başlamışken geri çekilip alnını alnıma yasladı.

“Vay canına,” diye nefes verdi.

“Mmm-hımm,” dedim, gözlerimi kırptıştırıp Luca’nın kafasının arkasındaki sokak lambasının ışığına alısmaya çalıştım. “Evet... RIGS. Rhode Island. Doğu.”

Başını salladı. “Evet. Stanford. Batı.”

“Kapışan iki rapçi olabiliriz.”

“Evet, berelere karşı beherler,” deyip kendi esprisine kahkahalarla güldü.

Bir süre sessiz durduk, kalp atışlarımızın olağan hızına dönmelerini bekledik. Ardından Luca beni tekrar kendine çekip alnını alnıma yasladı. “Şanslıyız, her zaman çıplak FaceTime yapabiliriz.”

“Ha-ha, rüyada görürsün,” dedim, alnına yavaşça kafa atıp. “Eh, ayda bir birbirimizi ziyaret etmeyi planlarız mesela? Pahalı olabilir ama ben çalışmayı düşünüyorum, belki baban da senin biletini alır. Ayrıca her akşam haberleşiriz ama aynı zamanda kendimizi *mecbur...*”

Lucaeliyle ağzımı kapattı. “Desi. Bunu şimdi düşünmeyelim.”

Elini kenara ittim. “Düşünmeyelim mi?! O kadar erken sayılmaz, okulların kapanmasına ne kaldı!”

“Des, daha aylardan şubat, bunu düşünecek *aylar* var.”

Söylemek ve planlamak istediğim çok şey vardı. Ancak Luca’nın mutlu anını mahvetmek istemedim. O yüzden bere-sini çekiştirdim. “Sonunda bu bereyi ihtiyaçtan takmaya hazır mısın? Oralar çok soğuk olur.” Parmaklarımla gür saçlarını okşadım, saç dolu bu kafaya karşı ne kadar sahiplenici hisler taşıdığımı hayret ettim. Hani tüm dünya duysun ki bu saçlar *benimdi*.

Luca omuz silkti. “Biliyor musun, bursu aldım alamadım yoğunluğu arasında bunların ne anlama geleceğini düşünmeye hiç fırsatım olmadı. Yani ülkenin bir ucuna taşınmak... kar ve soğukla yaşamak.”

“İstedğin her şey olacak gibi, değil mi?” diye sordum, sesim hissettiğimden daha umutlu ve canlıydı.

Luca battaniyeyi alıp tekrar omzumuza koydu. “Evet. Yani, aynen. Ama şimdi...” Bakışları bizim sokağa kaydı, dudaklarından bir tebessüm geçti.

Kederle gülümsedim, birçok belirsizlikle doluydum, hiç alışkın olmadığım bir durumdu bu. “Ne demek istediğini anlıyorum.”

Uzun bir süre oturduk, arabanın kaputunda kığımız dona dona sisin sokağın üstünden kalkışını seyrettik. Yavaşça göğsü yükseliyordu.

~~19. ADIM~~

~~AŞKINI İSPAT ETMEK İÇİN MUAZZAM BİR FEDAKÂRLIK YAP 19. BÖLÜM~~

Bir hafta sonra, hâlâ Luca'nın bursu kazanmasının heyecanını üstümden atamamışken Stanford mülakatına Yüzde Yüz Odaklanmış Desi modunda yaklaştım. Yani cumartesi günü mülakata yaklaşan günler boyunca ben:

- Saçlarımı kestirdim.
- www.ivyleagueorbust.com'daki "En Sık Sorulan Mülakat Soruları"nı ezberledim. (Hoş, Stanford *teknik olarak* Ivy League üniversitesi değildi ama neyse.)
- Stanford'la alakalı bütün özel isimleri çalıştım.
- Dişlerimi beyazlattım.
- Vücut çalışmalarımı hızlandırdım, her gece plank duruşu yapıp yattım. Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur felsefesinden yola çıktım.

- Stanford broşürlerindeki ve internet sitesindeki her kelimeyi en baştan okudum.
- Her akşam dizi seyrederken yüzüme Kore maskeleri uygulayıp babamı korkuttum.
- Sahip olduğum bütün elbiseleri kuru temizlemeye verdim.
- Telefonuma meditasyon müzikleri indirdim çünkü duyduğuma göre, böyle durumlarda gevşemek gerekiyordu. Gerçi henüz dinlemedim.

Dolayısıyla büyük gün gelip çatığında Fiona ve Wes, kıyafet seçeneklerimi değerlendirmek ve son dakika destek vermek için bize geldiler. Babam isteydi ama beni mülakata bırakmak için erken çıkacaktı.

Üç ayrı kıyafeti, kıyafet poşetlerinin içinde dolaptan çıkardım. Poşetlerin fermuarını açtım. “Evet, aklımda üç ayrı görünüş var. Birisi gayet ciddi, pantolon ceket ikilisi.” Fiona takıma bakıp öğürme sesi çıkardı. Birinci askıyı yatağa attım.

“*Tamam.* İkincisi mazbut kız görünüşü.” Peter Pan yakalı gömlek, hırka ve etek üçlüsünü kaldırdım. Fiona kollarıyla çarpı işareti yaparken Wes başıyla onaylayıp başparmağını kaldırdı. Bir seçenek olarak dolaba astım, sonra da sonuncu kıyafeti çıkardım. “Üçüncüsü rahat ve havalı, saygılı duruşumu takındım ama sizi etkilemek için on takla atacak halim yok der gibi,” diye açıkladım, dökümlü siyah kazak ve pötikare desenli dar pantolonu göstererek.

Fiona ılık çaldı. “Budur, Desi.”

Wes olumsuz anlamda kafasını salladı. “Hayır, bu çok... uçarı duruyor. Kız *doktor* olacak sonuçta.”

“Eee, ne olmuş? Doktorlar illa ki 1950’li yıllardan kalma

anasınıfı öğretmeni stili mi giyinmek zorunda?” diye burun kıvrıldı Fiona.

“Sırf sen *Mad Max* karakterlerinden biri gibi giyiniyorsun diye her kadın senin çizginden yürüyecek değil,” dedi Wes, Fiona’nın üstündeki delik deşik beyaz tişörtü ve fosforlu yamalarla dolu asker pantolonunu süzerek. “Ayrıca Des, mülakatını neden Luca’ya söylemediğini hatırlatır mısın?”

Çekmecedeki çorapları karıştırdım. “Söyledim ya, bursu kazanma heyecanını söndürmek istemiyorum.”

Bir çift nane yeşili çorabı havaya kaldırdım, Fiona hayır anlamında başını salladı. “Çoraplara hayır. Erkeğinin ışığını çalmamaya da hayır. Luca rahattır, böyle hissetmez. Söyle bence, gizli saklı tutman çok garip.”

“Gizli saklı tutmuyorum! Sadece aşırı gerginim ve mülakatı bitirmek istiyorum, ona *sonra* anlatacağım, streten gebermediğim zaman.” Mülakatım saat beşte, eski mezunlardan birinin evindeydi, kadınla tanışıp ailesiyle akşam yemeği yiyecektim. Kadın bunu teklif ettiğinde kendime bir beşlik çakmışım çünkü akşam yemeği ortamında üstüme yoktur.

Wes ve Fiona hâlâ şüpheli görünüyordu, o yüzden konuyu değiştirdim. “Eee, Fi, Berkeley’den gelecek cevap için heyecanlanıyor musun?” diye sordum nihayet siyah kazaklı kıyafete karar verip. Wes’e arkasını döndürüp giyinmeye başladım. Kaliforniya üniversitelerinin kabul mektupları mart başında gönderiliyordu ve Fiona’nın birinci tercihi Berkeley’ydi, bölümü belirsizdi. Kabul edileceğinden hiç şüphem yoktu.

Fiona omuz silkti. “Hiç de gerilmiyorum açıkçası, gerçi bursu kapmayı çok istiyorum, umarım yazdığım yazı iş görür.”

Göz kırptım. “Cinsel tercihini ilan etme hikâyenden sonuna kadar faydalan.” Fiona’nın yazısı, iki sene önce ailesine cinsel tercihini açıklamasıyla ilgiliydi. Büyükannesi bayılmış, babası onu tutmak için aniden kalkmış, sandalyeye takılıp düşmüş ve bacağını kırmıştı. Moral vermek için oradaydım ama ambulansın gelmesini beklerken yaralı akrabayla ilgilenme görevini üstlenmiştim. Şansımıza herkes iyi sayılırdı. Ailesi sonunda toparlandı, gerçi hâlâ Fiona’nın aktif aşk hayatından çok memnun değillerdi. Gerçi erkek arkadaşı olsa da bu fikirleri değişmezdi bence.

“Bensiz ne yapacaksınız?” diye sordu duvara dönük oturan Wes. İlk tercihi Princeton’dı, o da “bölümü belirsiz” başvurmuştu çünkü yeni Mark Zuckerberg mi, yoksa yeni Stephen Hawking mi olacaktı karar vermemişti. Tipik Wes. Fiona arkadan ona sarıldı ve onu yatağa çekip saçını bozarken Wes onu üstünden atmaya çalıştı.

“Kuzey Kaliforniya’yı mümkün olduğunca çok ziyaret etmen için elimizden geleni yapacağız,” dedim, düşününce şimdiden hüznlenerek. “Kuzeylilerle takılacağımıza inanamıyorum, ıyyy.”

“Sakin gevşek konuşmaya falan başlama, yoksa ağzını burununu kırarım,” dedi Wes, hâlâ yatakta uzanıyordu ama başı komodininin yakınlarında yataktan aşağı sarkıktı. Kitapların altında kalmış bir şeye bakmak için boynunu uzattı. “Kızım, yoksa şu Kore dizisi adımları defteri mi?” Yana yuvarlanıp defteri çıkardı.

Şöyle bir bakış attım. “Ah, evet, atacaktım ama aramızda bir bağ oluştu. Ayrıca dönüp tekrar okuyunca eğleniyorum, bir nevi antropolojik çalışma gibi.”

Wes sayfaları karıştırdı. “Notlar kısmına incik cıncık

ayrıntıları yazmışsın.” Biraz daha karıştırdı. “Ben olsam yakardım,” dedi kafasını kaldırıp. O sırada telefonu titreşti.

Wes ekrana baktı. “Kahretsin, Violet arıyor, Fi, geç kaldık.”

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordum, beğenilmeyen giysileri dolabıma kaldırarak.

“Yeni *Örümcek Adam* filmine,” dedi Fiona. “Ben şaperon olarak gidiyorum.” Kaşlarını oynattı.

Demek başladı. Violet ve Wes şenlik ateşi gecesinden beri çok sık birlikte takılıyordu ve gözümüzün önünde yeni bir aşk doğmuştu. Ah, en azından çok fazla öpüşüp koklaşma doğmuştu.

Wes beni kendine çekip sarılarak boğulmama ramak kalana kadar sıktı. “Bol şans, Des. *Gebert onları.*”

Fiona da gelip sarıldı, sonra da yanaklarımı sıktı. “Halledeceksin, Desi!”

Penny’ye binip gidişlerini seyrettim, iki kere korna çalıp veda ettiler. Mülakatıma birkaç saat vardı, o yüzden dizüstü bilgisayarımı açtım ve hazırlık sorularımla dolu metnimi okumaya başladım.

Yatakta duran telefon titreşti. Telefonu aldım ve Luca’dan mesaj geldiğini gördüm: **Neredesin??**

Cevap yazdım: **Evdeyim!**

Hemen aradı, açtığımda sesi titriyordu. “Des, delireceğim, annem LA’de bir hastanedeymiş. Benimle gelir misin?”

“Ah olamaz! İyi mi? Ne olmuş?”

“Emin değilim, tek bildiğim olaydan önce birkaç arkadaşıyla LA’de geziyormuş. Hastaneden arayan kişi ne olduğunu söylemedi; durumu acılmış, annem benim aranmamı istemiş.

Gidip ne olduğunu öğrenmek zorundayım. Lütfen benimle gelirmisin?”

Of tanrım. Bu mülakatı hayatta kaçıramazdım.

“Baban ne yapıyor?”

“Babamla Lillian dışarıdalar. Ayrıca annem onu görmek istemez zaten. Lütfen Des. Korkuyorum. Sana ihtiyacım var.” Sesi incecikti, fısıltı gibiydi.

Düşünmeden cevabımı verdim. “Tabii ki, ne zaman istersen hazırım.” Beni hemen almaya geleceğini söyledi.

Cep telefonumdan saate baktım. Tamam, iki buçuk saatim vardı. Hızlı sürersek LA kırk beş dakikalık mesafedeydi. Hastaneye gidip her şey yolunda mı diye bakar, sonra da bir taksiye atlayıp eve dönerdim. Yapabilirdim. Ellerim titreyerek dizüstü bilgisayarımı kapattım. Mülakat kıyafetime şöyle bir baktım. Şansıma, Luca’nın garipseyeceği kadar şık giyinmiş olmayacaktım.

Luca evin önüne yanaşınca arabaya bindim, hemen bana sarıldı. Sırtını sıvazladım. “İyi misin?”

“Hayır... değilim. Keşke ne olduğunu bilseydim!” Sesi ağlamaklıydı, gözleri endişeden kıpkırmızı olmuştu.

“Eminim iyidir,” dedim sakın sakın, en ufak bir bilgim olmadan. “Arabayı benim kullanmamı ister misin?” Elleri benimkilerden daha fazla titriyordu. Koyu renk gözleri siyaha yakındı, odaklanamıyordu.

Bir saniye tereddüt etti, sonra belirsizce başını salladı. Yer değiştirdik, otoyola çıkarken Luca telefonunda navigasyonu açtı. Yüzüme düşen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Geldiğin için çok teşekkürler. Demin kafayı yiyeceğim sandım...” Utanır gibi söylemişti.

Tıpkı araba kullanırken Luca'nın defalarca yaptığı gibi uzanıp elini tuttum. "Tabii ki."

Luca'nın gerginliğini emip alırken bir yandan da geçen dakikaları sayıyordum. Tamam, en kötü durumda biraz geç kalırdım. Acil bir durum olmasını anlayışla karşılayacaklarından emindim. Ayrıca Luca'yı bu kadar üzgün görmek gerçekten canımı sıkıyordu.

Yol boyunca pek konuşmadık. Luca pencereye büzüşüp oturdu, sessizce dışarıya baktı. Müzik bile gereksizdi, o yüzden kapattım. Yolda yarım saat gittikten sonra telefonum cebimde titreşti. Araba kullanırken duymazdan gelmek zorunda kaldım ama beş kere daha titreşti.

Luca bana şöyle bir baktı. "Senin telefonun mu?"

"Immm, evet, ama bir şey olmaz."

"Senin yerine bakmamı ister misin?" Elini cebime sokuyordu.

"Hayır! Yok bir şey, kesin Fiona Örümcük Adam'la ilgili yazıyordur, Mary Jane ne kadar çekici filan diyordur."

Luca'yı gülümsetmeyi başarmıştım. "İyiymiş." Ben de gülüp elini planladığımdan daha sıkı sıktım. Acıyan elini geri çekince fırsattan istifade telefonumu çıkardım ve Luca gözlerini camdan dışarıya dikince şöyle bir baktım.

Babamdı. Hay aksi.

"Tuvalete girmem lazım, şuraya yanaşabilir miyim?" diye sordum, benzin istasyonu tabelasını görüp otoyoldan saparak.

"Tamam, olur."

Arabayı park edip, "Hemen dönerim!" diye seslenerek tuvalete koştum. İçeri girince telefonumu çıkardım ve babamın neredesin mesajlarını okudum. Hemen cevap yazdım: Luca'nın

acil işi çıktı. Annesi hastaneye kaldırılmış, onu götürmem lazım, tam vaktinde döneceğim, merak etme!

Babam hemen beni aradı. Sıçtık.

“Selam Appa.”

“Luca iyi mi? Ne olmuş?”

“Bilmiyorum. LA’den bir hastaneden aramışlar ama ona ne olduğunu söylememişler.”

“LA mi? İyi de... babasıyla ya da tek başına gidemez miydi? Mülakatın varken neden seni aramış?” Babam endişeliydi, sinirli değildi... henüz.

Kafamı iğrenç tuvalet duvarına yasladım. “Mülakatın bugün olduğunu bilmiyordu, ona söylemek istemedim. Benimle birlikte gitmek istedi, babasıyla değil. Arabayı kullanacak halde değildi. Bana ihtiyacı vardı.”

“Desi.”

“Biliyorum, lütfen kızma. Ayrıca, vaktinde yetişebileceğime inanıyorum.” Bana bile pek olanaklı gelmiyordu.

Hattın diğer ucundan daha önce hiç duymadığım bir iç çekiş geldi. Hayal kırıklığıyla iç çekiş. “Büyük bir hata yapıyorsun, Desi. Luca’nın haberi olsaydı, bunu yapmanı istemezdi. Ya geç kalırsan ve başvurunun etkilerse?”

Avuçlarım terledi. Babam haklıydı ve farkındaydım. “Eh, artık çok geç, değil mi? Oraya varmak üzereyiz, şu anda yanında olmam lazım.” Sesim histerik bir tınıyla çınladı.

Babamın hayal kırıklığı devam ediyordu. “Ben gerçekten... Yaptığın çok *ama çok* aptalca bir hareket.”

Gözlerim yaşlarla yandı. Pişmanlık üstüme bir sel misali akıp göğsüme kaya gibi oturdu, ağır ve pürüzlüydü. Babamın

yaşadığı hayal kırıklığının altında ezildim. Hayatımın her günü, sesinde bunu duymamak için çaba göstermişim. Ayrıca kendimden nefret hislerim de beni bunaltıyordu. İyi de ne yapabilirdim? Olan olmuştu, Luca arabadaydı, beni bekliyordu ve annesini deli gibi merak ediyordu.

Babam bir saniye sustu, sonra çatlak bir sesle konuştu. “Sen git Luca’ya yardım et. Araba kullanırken Stanford için endişelenme. Durumu öğrenir öğrenmez de beni ara. Tamam mı?”

Gözyaşlarım hâlâ akma tehlikesi altındayken başımla onayladım. “Sağ ol, baba.”

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Babam telefonu kapatır kapatmaz, birkaç derin nefes aldım ve lavaboya doğru yürüyüp yüzüme su çarptım. Kurulanmak için kâğıt havluyu koparıırken aynadaki yansımam bana, içimdeki tüm kuşkucu hisleri yansıtarak bakıyordu.

Trafik vardı. Bu otoyolda hep trafik sıkıştırdı. Aklımdan ne geçiyordu ki?

Keşke gerçek bir Kore dizisinde yaşıyor olsaydık, o zaman iş çıkış saatinde arabayı çılgınca sürebilir, lastikleri gıcırdatarak deli dolu hareketler yapabilir ve arkamda zincirleme kazalar bıraksam da hiç sallamayabilirdim.

Maalesef, kaç Kore dizisi kahramanının gücünü toplayam da yapamayacağım bir hareketti. Çılgılık atmak istiyordum.

Nihayet hastaneye vardığımızda saat dört çeyrekti, Monte Vista’ya geri dönmek için topu topu kırk beş dakikam vardı.

Asla başaramayacaktım, dönüş yolunda beni bekleyen trafiği görmüştüm. Arabadan iner inmez Luca elimi tuttu ve çok geç olduğunu anladım. Stanford uzaklaştıkça uzaklaşıyor, arkamdaki trafikte sıkışıp kalıyordu.

El ele hastane koridorlarında koştuk, Kore dizilerindeki sahneler kafamda canlanıp durdu çünkü şu evrende, içinde en az bir hastane sahnesi olmayan dizi yoktu. Danışmaya vardığımızda nefes nefeseydik.

“Merhaba, annem buradaymış. Rebecca Jennings. Ona ne olduğunu söyler misiniz, lütfen?” diye sordu Luca, masada oturan genç hemşireye.

Hemşire sıcacık bakan mavi gözleriyle bize anlayışlı anlayışlı gülümsedi. “Üzgünüm, onun izni olmadan bu bilgiyi açıklama yetkim yok.”

“Ne! İzin verdi,” diye yapıştırdı Luca.

Hemşireye bayağı sinirleneceğini yüz ifadesinden anlayabiliyordum. Elimi kolunun üstüne koydum. Konuşmadan önce hemşirenin yaka kartını okudum. “Merhaba, Benjamin. Baştan anlatayım, buradan birisi Luca’yı aradı, demek ki annesi bir çeşit izin vermiş, yoksa onu aramaları gerektiğini nereden bileceklerdi?”

Benjamin şüpheli görünmesine rağmen, bilgisayarda tuşlara basıp bir arama yaptı ve sordu, “Adınız nedir?”

“Luca Drakos.”

“Özür dilerim. Yakını olarak sizi kaydettirdi ve size bilgi vermemize onay verdi. Ben daha büyük birisini bekliyordum.” Bilgisayar ekranından okumaya başladı. “Annenizin apandisit patladı fakat doktorlar ameliyatla iyileşeceğini söylediler.” Luca

rahat bir oh çekti. Benjamin devam etti. “Evet, iyi olacak ama doktorla görüşmek istersiniz. Hemen çağırıyorum. Şurada bekleyebilirsiniz.” Bekleme alanındaki koyu yeşil koltukları işaret etti.

O sırada kafama dank etti: Apandisiti patlamış. Aman tanrım, ben şimdi bu yüzden mi mülakatımı kaçırmıştım? Bekleme odasına doğru yürürken bayılmamaya çalıştım.

Luca eliyle yüzünü ovuşturdu. “Apandisiti patlamış. Büyük bir şey değil, değil mi?”

Kendimde konuşmaya hal bulamadığımdan başımla onayladım. Birkaç saniye sonra boğazımı temizledim. “Kesinlikle, çok sık rastlanan bir durum. Burada o operasyondan bir milyon kere yapmışlardır.” Luca elle tutulur derecede rahatladı ve ona imrendim.

Telefonum tekrar titreşti. Luca düşüncelere dalmıştı. Telefonumu açtım.

Hastaneye vardınız mı? Babam.

Evet, şimdi geldik. Annesinin apandisiti patlamış ama iyileşecek. Ameliyattan çıkmış bile. Doktorunu bekliyoruz.

Uzun bir süre mesaj yazılıyor noktacıkları ekranda asılı kaldı ve nihayet babam cevap attı: İyi olmasına sevindim. Ama bence sen mülakatı kaçıracaksın. Şimdi yola çıksan bile yetişemezsin.

Babama cevap yazmak için oturmak zorundaydım; dizlerimin bağı çözülmediğinden her an yere yığılabildim. Biliyorum. Mülakatı yapacak kişiyi arayıp acil bir durum çıktığını söyleyeceğim.

Babam cevap yazdı: Hayır, sen iyi değilsin. Luca'nın yanında kal. Ben kadını arayıp başka tarihe ayarlamaya çalışacağım.

İletişim bilgilerini babama gönderdim. Teşekkürler, Appa. Eve dönüş yoluna geçince seni arayacağım.

Luca'ya söyle aklım onda. Hoşça kal.

Telefonu avucumun içinde sıktım ve karşıdan ameliyat önlüklü, orta yaşlı, siyahi bir doktorun bize doğru yürüdüğünü gördüm. Luca gergince koltuktan kalktı, ben de kalktım ama elini tutmak için.

"Bayan Jennings'in oğlu siz misiniz?" diye sordu doktor, Luca'ya bakarak. Luca evet anlamında başını salladı, kalbinin avucunda küt küt attığını hissedebiliyordum.

Adam Luca'yla tokalaştı. "Ben Dr. Swift. Annenizi patlayan apandisitini almak için ameliyat ettik, şu anda çok güzel iyileşiyor. Tamam mı?" Adam Luca'ya kibarca gülümsedi ve Luca gözle görülür şekilde rahatladı. "Ancak apandisiti patlamıştı ve bu durum her zaman biraz ciddidir. Patladığı zaman bazı enfeksiyonlu maddeleri karın boşluğuna püskürtmüş oldu, o yüzden annenize antibiyotik veriyoruz." Yoğun dikkatle dinleyerek başımı salladım. Adam devam etti. "Bir güne ayağa kalkıp dolaşmaya başlar. Ondan birkaç gün sonra da taburcu olup eve gidebilir."

Luca bana baktı. "Her şey iyi," diye netleştirdim.

Dr. Swift bize gülümsedi. "Şu anda güçsüz ama bilinci açık, isterseniz onu görmeye gidebilirsiniz. 1004 numaralı odada. Daha sonra uğrayacağım, ayrıntılı konuşuruz."

Luca başını sallayıp, “Çok teşekkür ederim, Dr. Swift,” diye cevap verdi.

Adam da cevaben başını sallayıp yürüyüp gitti. Luca’yla birbirimize baktık.

“Teşekkürler, küçük hanım,” dedi gülümseyerek.

Elini tuttum. “Tabii ki. Hey, acaba babanı arayıp olan biteni haber vermeli misin?”

Luca kaşlarını çattı. “Niye ki? Biz buradayız artık.”

“Eh, o senin annen, ikisi bir zamanlar evliydi. Baban da neler olduğunu bilmek istemez mi?”

“Umursayacağını sanmıyorum.”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Luca... Tabii ki umursar.”

Luca bir saniye sessiz durdu. “Tamam. Ama önce gidip annemi görelim.”

“Ah, ikimiz birlikte mi? Ben şey, belki dışarıda dururum, siz baş başa konuşursunuz diye düşünmüştüm,” diye geveledim. “Annen toparlanınca başka zaman tanışırız.”

Luca bana sımsıkı sarılıp saçlarımın içine konuştu. “Baş başa kalmaya gerek yok. Seninle tanışmasını istiyorum. Günü kurtardın.”

Aman tanrım. “Tamam, o zaman, ııı, sen gidip önce bir gör, annen tanışma havasında mı bir bak. O sırada ben de senin için babanı ararım. Daha sonra beni yanında istersen gelirim.”

Luca alnımı öptü. “Tamam, haklısın. Sağ ol.”

“Bir şey değil,” dedim boynuna doğru.

Bunun ardından elini tutup tekrar sıktım. Luca bana

kocaman güldü ve adımları hafiflemiş halde, adeta sekerek uzaklaştı.

Babasını ararken ellerim titremeye başladı.

~~20. ADIM~~

~~MÜMKÜN OLAN EN SON DA KİKAYA DEK MUTLU OLMANIZ YASAK 20. BÖLÜM~~

Luca'nın annesi kadar bakım gerektiren bir apandisit hastası daha yoktu herhalde.

“Yaklaş bakalım tatlım, Luca'yı çalan kızı daha yakından göreyim.”

Eee, pek şaka yapıyor gibi bir hali yoktu. Annesinin istediği el losyonunu tutarak yatağa doğru yaklaştım. Bulmak için arabayla üç eczane gezmiştim.

“Bu koşullar altında tanıştığımız için üzgünüm,” dedim tebessüm ederek. “Nasılsınız?”

Kadının gözleri parladı. “Elimden geldiğince iyi olmaya çalışıyorum işte,” dedi, cılızca gülümseyerek. Yüzde yüz doğal, paraben içermeyen losyonu yatağının yanındaki masaya koydum. Luca yatağın ayak ucunda oturmuş, annesinin elini tutuyordu.

Luca'nın annesi çok güzeldi, hiç şaşırmamıştım. Omuzlarından aşağı dökülen, gür, siyah saçlar, keskin mavi gözler ve kocaman, Julia Roberts-ımsı bir ağız. Bir organı patladıktan sonra bile iyi görünüyordu.

Aynı zamanda biraz sinir bozucuydu. Acayip losyon talebinin yanı sıra, Luca'dan odasını değiştirmesini istemişti çünkü buranın feng shui'sini beğenmemişti. Arkasından hastanenin çarşılarının ne kadar berbat olduğundan yakındı. Muhtemelen kimyasalla doluymuş. (İplik sayısı az demek daha doğru olurdu.)

"Luca senin hakkında her şeyi anlattı, Desi. Bir insan nasıl bu kadar kusursuz olabilir?"

Bu kadının ağzından çıkan her kelime iltifata benzer bir iğnelemeydi. Luca'ya baktım ama durumdan bihaber, bana gülümsüyordu. Ses tonu tatlı olsa da kadının gözlerinin içi çelik gibiydi ve içten pazarlıklı bakıyordu.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Ah, eminim Luca abartmıştır."

Luca gözlerini devirdi. "*Tamam*, Des. Anne, Desi okul birincisi, mezuniyette konuşma yapacak ve Stanford'a gidecek." Yüreğim daraldı. "Kim derdi böyle bir ineğe vurulacağımı?"

Annesi gözleriyle beni iyiden iyiye süzdü. "Baban ne iş yapıyor demiştin? Tesisatçı mıydı?" Artık Kore dizisi adımlarını takip etmememe rağmen, zihinsel Kore dizisi kataloğumdan güç aldım. *Full House*'tan Ji-Eun'u düşündüm, Young-Jae'in kasıntı ailesine nasıl şarkı söylemiş ve buzları çözüp kendini sevdirmişti. *Sık dişini, sinirlerini ayağa kaldırmasına izin verme*, Des.

Son derece tatlı ve güleryüzle tebessüm ettim. "Hayır, babam oto tamircisi."

“Ne hoş.” Rebecca’nın sesinden hoşluk dışında her şey anlaşılabilirdi. Tekrar yatak örtüleri hakkında söylenmeye başladı, Luca ayağa kalkıp düzeltti. Melek kalpli Kore dizisi kahramanı olayım, olmayayım, kadının suratına bir tane patlatasım vardı.

Sessizce kapı tıklatılınca düşüncelerimden uyandım. Ned gelmişti. Oh çekerek resmen adama koştum. Kocaman sarılıp fısıldadım, “Çok şükür buradasınız.”

Ned de bana fısıldadı, “İnan, anlıyorum.”

“Ned?” Rebecca’nın sesi sertti. “Ne halt etmeye geldin?”

Adam ona doğru yürüyüp başucundaki masaya bir buket koyu pembe şakayık bıraktı. “Coşkulu ruhunun hâlâ ezilmemiş olduğunu gördüğüme sevindim, Becca,” dedi kuru kuru.

Annesi kaşlarını çatıp Luca’ya baktı. “Onu sen mi aradın?”

Luca gergince bana baktı. “Evet, Desi babamın da haberi olsa iyi olur diye düşündü ama buraya geleceğini bilmiyordum.” Babasına küçücük güldü, çok hafifti ama ben yakaladım, Ned de kaçırmadı.

Rebecca sızlanmaya başladı, Ned gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturdu.

Luca’yla göz teması kurdum, savunmacı bir edayla annesinin başına eğilmişti. Telepatik bir mesajla, *hadi çıkalım buradan*, demeye çalıştım. Luca mesajı aldı.

“Biz yiyecek bir şeyler almaya gidiyoruz, isterseniz siz de bağırıp çağırmaya filan geçebilirsiniz,” dedi, benimle kapıya doğru yürüyerek.

Peşimde Luca’yla oradan aceleyle çıktım. Duyamayacakları kadar uzaklaştığımızda Luca derin bir oh çekti, sanki deminden beri nefesini tutuyordu. “Babamın gelmesi çok güzel

biliyorum ama... ikisi bir aradayken hiç çekilmiyorlar.”

Birbirinden bu kadar bariz nefret eden anne babanın olması nasıl bir his, hayal bile edemezdim. “Kusura bakma, babanın da kalkıp buralara geleceğini tahmin etmemiştim, stres yığınınna bir stres daha eklendi!”

Luca kolunu omzuma attı. “Yo, aslında babamın gelmesine sevindim. Senin burada olmana da seviniyorum,” dedi. Birkaç saniye durduktan sonra ekledi, “Hastanelerden nefret ediyorum.”

“Dur tahmin edeyim, buradaki mikropları kapacağından korkuyorsun?” diye takıldım. Luca’yı yakından tanıdıkça ufak çaplı nevrozları birer birer ortaya çıkıyordu.

Luca burnunu buruşturdu. “Şey, evet. Hatta sence şuramda alerji mi olmuş?” Ciddiyetle gömleğinin kolunu sıyırdı, az önce kaşıdığı normal derisini gösterdi.

Kolunu geri ittim. “Git başımdan. Sen var ya, her doktorun kâbusu olan hastasın.”

“Sanırım hastanelere alışmam lazım, ne de olsa kız arkadaşım bir gün doktor olacak.”

Normalde bunu duydum diye sevinçten havalara uçardım, geleceğimizi düşünüyor derdim. Fakat aksine boğazım düğümlendi. Stanford havada asılı bekliyordu ve geçen her saniyeyle birlikte, yaptığım hareketin sonucu tüm ağırlığıyla omuzlarıma biniyordu. Stanford için mülakata giremeyebilirdim. On sekiz yıllık dur durak bilmeden çalışıp didinme. Sırf ben de değil, babam da çalışmıştı. Sabahladığım gecelerde geceyarısı bana yiyecek getiren babam, beni bütün SAT derslerime götüren, kramponlarım eskidiğinde onaran babam.

Stanford'ı aklımdan çıkarmak zorundaydım, o yüzden daha kaygan bir zemine adım attım. "Eee... annen..."

Asansöre varmıştık, Luca bezgince bana bakıp aşağıyı gösteren düğmeye bastı. "Biliyorum. Sinir bozucu."

Az daha kapalı asansör kapısına çarpacaktım. "Ne! Ama yani, ikiniz çok yakınsınız."

Luca omuz silkti. "Hiçbir zaman annem mükemmel demedim. Ama o benim annem ve ona sadığım."

İçimden, *Senin sadakatini hak etmiyor!* türünden bir milyon şey demek gelse de ağzımı açmadım çünkü herkesin aile dinamikleri kendine özeldi. Ben kim oluyordum da yargılayacaktım?

Kafeteryaya inince cep telefonum titreşti, babam şöyle mesaj atmıştı: Mülakatı yapacak kişiye ulaştım. Pazartesi sabahı ilk iş Stanford Kabul Ofisi'ni aramanı söyledi.

Pazartesi sabahı suratıma çarpan soğuk suyla ciyaklayarak uyandım.

"Günaydın!"

"Appa!" diye haykırdım, örtüyle suratımı kurulayarak. Babam evdeki bitkileri nemlendirmek için kullandığı sprej şişesiyle yatağımın ayak ucunda oturuyordu.

"Ne? Saat neredeyse yedi oldu. Stanford ofisinin açılış saati sekiz buçukta, onları aramak için hazır olman lazım."

"Daha bir buçuk saat var, Appa!"

"Ne, hazırlanmak istemiyor musun?"

Tuşe, Appa. Haklıydı ama ses tonu hiç hoşuma gitmiyordu.

Babam cumartesi günü mülakatı yapacak kişiyi aradığında kadın, başka tarih ayarlayabilir miyim sorusunu Stanford’a sorup halletmem gerektiğini söylemiş. Babamın bunu açıkladığından beri zihnimden atamadığım dehşet duygulara rağmen, her şeyin tıklarında gideceğine dair iyimserliğimi korumuştum. Kafamı boşaltmak için de bütün haftasonunu evi dip bucak temizleyerek geçirmiştim. Bütün oluk ve borular, fırtınalı sağanak yağışa hazırdu ve babamın bütün aletleri renk, boyut ve kullanım amacına göre düzenlenmişti.

“Konuştuktan sonra beni arayıp haber ver,” dedi babam kararlı bir sesle. Eh, Mickey Mouse’lu tişört ve basketbol şortu giyen birisi ne kadar sert olabilirse o kadar sertti. Bu son sözüyle odamdan çıktı.

Saat sekiz buçukta, birinci dersteydim, matematik dersi idi. Telefonuma kurduğum alarm çalmaya başlayınca Bay Farhadî’nin türev dersinin ortasında el kaldırdım. “Lavaboya gidebilir miyim?”

Adam başıyla onayladı, telefonu kaptığım gibi bana merakla bakan Fiona’ya çabucak bir bakış fırlatıp apar topar sınıftan çıktım. Beni okula Luca getirmişti, o yüzden Fiona’ya mülakat olayını henüz anlatmamıştım.

Bahçeye çıktım, bulutlu ve soğuk bir gündü. Telefonumda başvuru kabul ofisinin numarası hazırdu. Mor ve yeşil çimenlerin (bunlar yumak otlarıydı, geçen sene yeni peyzaj yapırlarken bu kuraklığa dayanıklı bitkileri ekmeleri için okulu ikna etmiştim) ortasında kalan çakıltaşlı yürüme yolunda volta atarken tuşlara bastım.

Telefon çaldı ve bir operatör çıktı. Birkaç hatta aktarıldıktan sonra, nihayet doğru kişiye ulaşmıştım.

“Merhaba Bay Lipman. Ben Desi Lee. Cumartesi günü Sandra Munoz’la mülakatım vardı fakat acil bir işim çıktı için başka bir tarihe almak zorunda kaldım. Bayan Munoz da yeni tarihi ayarlamak için sizinle iletişime geçmemi söylemişti?” Telefonu omzuma sıkıştırıp ellerimi belime koydum, canlı bir ses tonuyla konuşmaya özen gösterdim, bu pozda kendimi Wonder Woman gibi hissediyordum. Aslında bir vücut dili kitabında bu duruşa gerçekten de Wonder Woman duruşu dendiğini ve öyle hissetmeseniz bile özgüveninizi yükselttiğini okumuştum.

“Ah, evet, Bayan Lee. Her şey yolunda mı? Bayan Munoz acil bir işinizin çıktığını bize e-postayla bildirdi.”

“Evet, teşekkür ederim. Erkek arkadaşımın annesi acilen ameliyata alındı ve onu arabayla LA’ye götürmek zorunda kaldım.” Kahretsin, dilimi tutamadan erkek arkadaş kelimesi çıkıvermişti, ergen bir kızın ağzından çıkınca bu söz kulağa çok uçar, çok ehemmiyetsiz geliyordu. Kısa bir sessizlik oldu, hemen doldurdum. “Şimdi durumu iyi ve mülakat için başka tarih ayarlayabiliriz.”

Yine bir sessizlik oldu.

“Üzülerek söylüyorum ki Bayan Lee, yeni bir tarih ayarlamamız mümkün değil.”

Kalbim durdu. Şuracıkta. Duruverdi.

“Bildiginiz üzere, mülakat dönemini bir aylık zamana yayıyoruz ve siz de sonuncu tarihlerden birini yakalamışsınız, hatta mülakatlarımızın yapıldığı son gündü. Üzgünüm.”

Telefon kulağıma yapışık halde başımı salladım. “Ama bugün de yapabilirim! Bayan Munoz evime on beş dakika uzaklıkta, eminim onu ararsam...”

“Bayan Lee, süre doldu. Bir kez daha söylüyorum, üzgünüm. Ama biliyorsunuz, mülakatlar zorunlu değil.”

Telefondan gelen sözcükleri artık algılayamıyordum. Wonder Woman pozum dağıldı ve eridim, çakıltaşlarının ortasına çöktüm.

“Bayan Lee?”

Konuşmak için mücadele ettim. “İmmm... başvurumu etkileyecek tabii?”

Yine bir sessizlik oldu. “Eh, başvurunuz değerlendirilecek, *diskalifiye* edilmediniz,” dedi Bay Lipman iyimser bir dille.

Duygusuz ve korkunç bir kahkaha attım. “Ah, çok içim rahatladı!” Stanford’a giriş başvurumda büyük oranda puan kaybettiğim çıkarımına varmamla beraber tüm nezaketimi de kaybetmiştim.

Bay Lipman’ın ses tonuysa sahte haline üzüldüğümünden kısa ve öz konuşan robota dönüştü. “Bu noktadan itibaren size nasıl bir tavsiye sunabileceğimi bilmiyorum.”

“Müdürünüzle görüşebilir miyim?” Sakin bir ses tonuyla devam etmeye çalıştım.

“Bir fark yaratacağını sanmıyorum,” dedi, duygusuz bir sesle.

“Lütfen beni müdürünüze bağlayın.”

“Tamam.” Bir tık sesiyle aramam başka bir hatta aktarıldı ve telefon çalmaya başladı. Sonunda çalma sesi durup tele-sekretere bağlandı. *Kahretsin.* Telaşlı bir kısa mesaj bırakıp kapattım.

Çimenlik bahçeye gözlerimi dikmiş dururken bulutlar gümbürdedi. Kafamı yukarı çevirip bakınca bir yağmur

Âşık Değilim, Olabilirim

damlası yüzüme düştü. Rutubetin ve hayal kırıklığının ağırlığı ciğerlerimi doldurdu.

~~21. ADIM~~

~~İHANET ZAMANI İÇİNİZDEN BİRİ, BİR BAKIMA AMA ASLIN DA GERÇEK OLMADAN DİĞE RİNİ ARKADAN VURSUN 21. BÖLÜM~~

Bütün geleceğinizin saniyeler içinde silinmesi çok tuhaf bir histi. Uzay gibiydi, koskocaman bir boşluk. Bütün inkârdan ve mücadele güdüsünün ardından kalan... bir hiçti. Çünkü günün sonunda, bir zamanlar istikbaliniz olan şey artık kara bir delikti.

“Sence aşırı tepki göstermiyor musun?” diye sordu Fiona birkaç gün sonra, arabasında okula giderken kara kara düşündüğümü görüp.

Ona pis bir bakış attım, neredeyse onun atacağı pis bakışlar kadar güçlü bir bakıştı. “Aşırı tepki vermek mi? Eğer Stanford’a giremezsem, cidden büyük sıçarım. Üstelik hepsi kendi hatam olur.”

“İşte tam da bu, Desi Lee, bana göre aşırı tepki vermektir.

Neden sıçıyormuşsun? Bir şekilde başvurduğun bütün okullara girer, ne olursa olsun doktor olursun.”

“Çünkü hedef her zaman Stanford’dı, Fi!”

Fiona dramatik bir edayla arabayı kenara çekti. Penny’yi aniden durdurunca lastikler patinaj çekti. Hiç-Fiona-tarzı-olmayan ciddi bir bakışla bana döndü.

“Desi. Olay da bu. Stanford’a gitmek senin için *neden* bu kadar önemli? Biliyorum, annen oradan mezun ama bu hiç de...” Fiona cümlesini tamamlayamadı, söylemek istediği şeyi nasıl söyleyeceğini bilemedi.

“Ne? Hiç de önemli değil mi?” diye hesap sordum. “O kadar iyi bir neden değil mi?”

Fiona kızarıp bozarak omuz silkti. “Evet. Yani kusura bakma, uyuzluk etmiş gibi olmayım ama oraya gidince annen geri mi gelecek?”

Ürperdim. Fiona doğru söylüyordu. Annemi geri getirmezdi. Koltukta arkama yaslanıp gözlerimi tavana diktim. “Hayır, gelmeyecek. Fi, meslek bu değil ki. Babamın, en iyisi olabileceğimi bilmesini istiyorum, tıpkı annem gibi olabileceğimi. Stanford da...”

Fiona da arkasına yaslandı. “Sembolik,” diye cümlemi bitirdi.

“Evet. Sembolik.”

“Babanın seni ne kadar iyi yetiştirdiğinin sembolü.”

Başımla onayladım.

“Desi, babanın seni ne kadar şahane büyüttüğünü herkes biliyor. *Kendisi de biliyor.*” Sesi yumuşamıştı.

En yakın arkadaşımın duygularıma ortak oluşuyla içimde

bir şey cız etti ve gözlerim doldu. “Ben sadece... her zaman gurur duymasını istiyorum. Hiç endişelenmemesini.”

Fiona kibarca güldü. “Des, ne olursa olsun, anne ve babalar her zaman endişe duyar. Babanı koruyamazsın, ne kadar kusursuz olmaya çalışırsan çalış yapamazsın.”

Gözyaşlarımı elimle sildim. “Biliyorum. Ama her zaman yapabileceğime inanırdım.”

“Baban nasıl tepki verdi? Appa’yı tanıyorsam, onu hayal kırıklığına uğrattığın için seni ev hapsiyle cezalandırmamıştır.”

Gülmeyi başardım. “Hayır, tabii ki yapmadı. İlk başta kesinlikle yıkıldı ama sonra anında beni neşelendirmeye, o kadar abartılacak bir yer olmadığını ve hâlâ şansımın olduğunu söylemeye başladı. Sonra da efkâr dağıtmak için bir sezon dizi izledik.”

Fiona arabayı tekrar yola çıkardı. “Gördün mü işte! Merak etme. Şimdi, Appa’yı sağlama aldık, asıl tüm bu olan biteni Luca’ya ne zaman anlatacaksın?” diye sordu.

Luca. Son birkaç gündür öğrenci başkanlığı görevlerimi bahane ederek ondan kaçıyordum. Beni böyle yıkılmış halde görmesini istemiyordum, Stanford olayını ona anlatmaya hazır değildim. Kendini suçlu hissedecekti biliyordum ve hayatıma şu an yeni bir duygusallık eklemeye hazır değildim. Ayrıca benim salakça kararımın vicdan azabını onun çekmesini istemiyordum.

“Emin değilim. Ama yakında.”

Okulun otoparkına girerken Fiona bana hiç ikna olmamış bir ifadeyle baktı. “Çok yakında olacağı kesin,” dedi uyarıcı gibi. Dolabıma vardığımda Luca beni bekliyordu. 1950’li yıllardan

fırlamış, yakışıklı erkek arkadaş gibi dolabıma yaslanmıştı.

“Selam yabancı,” dedi gülerek.

Önce ona sarılıp ardından özür dilercesine, “Farkındayım, şu aralar çok yoğunum. Özür dilerim,” dedim.

Dolabımı açarken bir adım geri atıp omuz silkti. “Önemli değil. Bu akşam takılalım mı?”

İçgüdülerim kaçmak yönündeydi ama Fiona’nın haklı olduğunu biliyordum. Ona yakında söylemek zorundaydım. “Tabii!” Kitaplarımı kucakladım, dolabımı kapattım ve zil çaldı. “Öğle yemeğinde Fransızca Kulübü toplanıyor ve okul çıkışı futbola kalıyorum, akşama haberleşiriz?”

Luca alnımdan öptü. “Pekâlâ, küçük hanım.”

Ancak Luca o akşam mesaj attığında sürünme modundaydım. Babam arkadaşlarıyla yemeğe çıkmıştı, dolayısıyla evde yalnızdım ve koltuğa yayılmış, *Kill Me, Heal Me* izliyordum. Doğrusu içimden hiçbir şey yapmak gelmiyordu.

Luca’nın mesajı şöyleydi: **Boba Palace’ta buluşalım?**

Üstümde tayt ve babamın eski basketbol tişörtü vardı, saçlarım elektriklenmiş bir kuş yuvasıydı. İnsan içine çıkmaya hazır değildim. Ayrıca Luca’yla çıkmaya başladığımızdan bu yana ilk kez kendimi parçalamaya hazır değildim. Ya da dişimi sıkıp gülererek dayanmaya. Ya da bu duruma uygun tarif her neyse onu yapmaya. Sadece inime çekilmek istiyordum.

Dolayısıyla cevap yazdım: **Üzgünüm Luca, bu akşam Monte Vista nüfusunun yarısını görmeye uygun durumda değilim bence:(**

İyi misin?

Vicdan azabından içim içimi yiyordu. Ama doğrusu uzun zamandır ilk kez... canım hiçbir şey yapmak istemiyordu. İyiyim, kusura bakma. Sadece üşengeçliğim üstümde. Bu mesajı gönderir göndermez de pişman oldum. Kim tam bir ağlakla çıkmak isterdi ki?

Luca cevap yazdı: Üzüldüm :(Bir şeye ihtiyacın var mı?

Bizim eve uğrarsa moralimin çökmüş olduğunu ondan saklayamazdım, o yüzden onu uzak tutacağını bildiğim cevabı yazıp gönderdim: Zaten bir yığın Pepto aldım, sanırım midemi üşütmüşüm, o yüzden sen hiç yaklaşımsan daha iyi:(((

Tam beklediğim üzere uzun bir sessizliğin ardından Luca yazdı: Eee, tamam, hemen iyileş, D. Seni özledim xoxo

Hem rahatlamıştım, hem de kendime kızmıştım. Hayat! Anlatmaya hâlâ hazır değildim işte. Kısa süre sonra babam mesaj atıp arkadaşlarıyla daha geçte kadar dışarıda kalacağını söyledi. Yani önümde perişanlıkla sürünebileceğim koca bir gece vardı.

Odamda somurtuk somurtuk oturup Stanford svetşört ve tişörtüne diktim gözlerimi, sonra ikisini de bir çöp torbasına atıp bağışlamak üzere ayırdım. Bütün Stanford broşürlerimi geri dönüşüme attım.

Bir kavanoz dolusu turşu yedim.

Kill Me, Heal Me'nin son bölümünün ortalarında kapı çaldı. İrkildim. Kim gelmişti acaba? Zaten kelimenin tam manasıyla

sefil gibi görüldüğümünden kapıyı duymazdan gelmeye karar verdim.

Ama tekrar çaldı, arkasından da tereddütle tıklatıldı. İyyy.

Koltuktan zorla kalkıp delikten baktım. *Ah!*

Luca gelmişti! Hayııııııı.

Neden buradaydı? Üstümü değiştirmeye, saçlarımı yapmaya ya da yüzümü temizlemeye... her şeyimi düzeltmeye vaktim yoktu. Koskocaman bir iç çekerek kapıyı açtım.

Luca elinde bir demet muz ve dev bir yoğurtla bekliyordu. “Luca’nın mide üşütmesine karşı acil tedavisi kapınızda!”

Sinir olmama rağmen, gülmekten kendimi alamadım. “Muz ve yoğurt mu?”

Luca kaşlarını kaldırdı. “Muzlar anlarsın-ya-olayım keser. Ayrıca birkaç iğrenç Google araştırması sonucu edindiğim bilgiye göre, yoğurt bağırsak bakterilerini düzene sokuyormuş.”

Barsak bakterileri.

Derken bir anda kafama dank etti: Luca’nın yanında doğal davranabilirdim.

Bombok hissettiğimi ve yanımda birisinin olmasına ihtiyaç duyduğumu hisseden Luca. Ben hastayken evime gelen Luca. Hasta insanların yanında durmaktan nefret eden Luca. *Beni* önemseyen Luca.

Haftalar ve aylardır süregelen kaygılar eriyip katman katman yok oldu.

Benden gerçekten hoşlanıyordu. *Gerçekten olmuştu bu iş.*

Bu farkındalığı göğsümde kanat çırpın bir kuş gibi taşıyarak ayaklarım yerden kesilmiş halde peşinden mutfığa uçtum. Luca yoğurdu bir kâseye boşalttı, muzları dilimledi. Yardım

etmeme kesinlikle izin vermediği gibi, beni tezgâha oturttu. “Bal var mı?” diye sordu, muzları yoğurdun üstüne koyarken.

Gayet olağan davranmaya çalıştım, az önce destansı boyutlarda bir duygusal çığır açmış birisi değilmişim gibi yaptım. “Hı hı.” Dolaptan almaya yeltendim ama Luca elini kaldırdı. “İ-h. Hastamız istirahat etmeli. Sen bana yerini söyle yeter.”

Komik bir şekilde kılımı bile kıpırdatmadan oturarak neredeyse dudaklarımı bile oynatmadan, “Sağında, üstteki dolapta,” dedim.

Plastik bal şişesini alıp bolca sıktı. Gözlerim yuvalarından fırladı. “Of, amma çok bal koydunuz, Dr. Drakos.”

“Balım bal yesin,” dedi Luca incecik bir sesle. Luca caka satarak kâseyi bana uzatınca gülerek aldım. Karşımdaki tezgâha tünedi. “Yanıma oturup paylaşmak istemiyor musun?” diye takıldım.

Luca yüzünü buruşturdu. “İmmm, kız arkadaşımın biliyorum ama bütün geceyi tuvalette yan yana geçirmek ne kadar romantik olurdu, bilemiyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Kim derdi bu kadar mikroptan korkan birisine vurulacağımı?” Luca cevaben konfor imajı çizerek arkasına yaslandı ve arsızca güldü. Her zamanki gibi, ben de ona güldüm. Bana bu şekilde her baktığında vücudum bu tepkiyi veriyordu. Bu atıştırmadan sonra, ona Stanford olayını anlatacaktım. Bir kez daha içim rahatladı ve geçen her dakikayla beraber hafifledim.

Yoğurdu bitirdikten sonra (çoğu yoğurdun, mikropları düzenleyecek kadar çok bakteri içermediğini ona söylemeyip dilimi tuttum) tezgâhtan kayarak indim ve bulaşıkları yıkamaya

başladım. Luca hemen koşup takip çıkarılabilen musluğu elimden aldı. “Hayır! Buraya bütün ihtiyaçlarını gidermek için geldim, küçük hanım.”

Durum komikleşmeye başlamıştı. Hasta bile değildim ki! “Luca, izin ver yapayım, şimdiye kadar çok tatlıydın, sahiden mükemmel bir erkek arkadaşsın.”

Luca koptu. “Aaa, demek mükemmel bir erkek arkadaşım.”

Boğuşarak musluğu elinden aldım. “Evet, çok prestijli bir unvan! Şimdi izinle...” Birdenbire musluk elimden kayıp Luca’nın üstünü başını ıslattı. Musluğu elimden düşürüp neşyle kakhaha atmamak için elimle ağzımı kapattım.

Luca yavaşça kafasını kaldırıp saçından damlayan suların arasından bana ters ters baktı. “Bittin sen.” Musluğu yerden aldı, sonuna kadar açıp bana doğru tuttu. Ciyak ciyak mutfakğın diğer tarafına koştum. “Ben *hastayım!*”

Anlık bir duraksamanın ardından bu sefer popomdan vuruldum.

“Aman *tanrım!*” diye bağırıp öcümü almak için üstüne koştum. Luca musluğu lavaboya atıp kakhahadan kırılarak mutfaktan dışarı kaçtı.

“Hastayken bile senden hızlıyım!” diye bağırdım ve onu merdivenlerden yukarı kovaladım.

Luca odama saklanıp kapıyı kapattı. Kapının tokmağını çevirdim ama içeriden kilitlemişti. “Luca!”

Kapının diğer tarafından bana seslendi. “Ateşkes isteyene kadar içeri girmene izin yok!”

“*Ateşkes mi?!* Ben seni yanlışlıkla ıslattım ve sen üst üste kaç kere ıslattın beni, resmen yıkadın! Spor yapsaydın,

sportmenliğe ne kadar aykırı olduğunu anlardın!”

Sessizlik. Kapıyı yumrukladım. “Ne yapıyorsun içeride?”

Yatağıma cup diye oturuşunun sesini duydum. “Hiç, rahata tıma bakıyorum,” diye cevap verdi.

Yatağıma dağınıktı ve muhtemelen çarşafplarımın değişmesi gerekiyordu. *Tanrım*. “Luca! Hadi ama, beni içeri al.”

“Zamanı gelince, kız arkadaşım,” dedi. Sonra odada gezindiğini duydum. “Önce iç çamaşırı çekmeceni karıştıracam. İlk gün önümde pantolonunu indirdiğinden beri merak ediyordum.”

“Ne! O bir kazaydı!”

“Tabiii canıııııı.” Bazı hisşirtılar duydum, sanki kâğıtları kitapları karıştıırıyordu. Ay, umarım yaprak kuruttuğum defteri bulmazdı. Bir daha dilinden kurtulamazdım.

“Eğer yaprak defterime bakıyorsan, umarım kuruttuğum yaprakları bozmamaya özen gösterirsin!” Ukalaca bir cevap bekledim ama çıt çıkmadı. “Luca?” Karşılığında kâğıt hisşirtısı duydum.

“Kore dizisi nedir?”

Ne? Bir anda vücudumun bütün organları dondu, her bir saç telim, organım, derim. Kapının tokmağını bir daha oynattım. “Luca, beni içeri al!”

“Bir dakika, yoksa babanın durmadan seyrettiği şu diziler mi? Onları da mı analiz ettin? Des, senin inekliğın sınır tanımıyor.”

Hayır hayır HAYIR. Kapının tokmağını oynatmaya devam ettim, sanki zorlasam kapıyı açabilecekmişim gibi. “Ciddiyim, Luca, lütfen beni içeri al. O defteri okumayı bırak, özel defterim ol!”

Luca cevap vermedi. Geçen her sessiz saniyeyle beraber

yavaşça öldüğümü hissettim. Ardından kapı aniden bir hışımla açıldı ve öne doğru düştüm.

Kafamı kaldırıp baktığımda Luca'nın elinde Kore dizisi adımları listesi ve yüzünde nefesimi kesen bir ifade gördüm.

Deftere uzandım fakat Luca hızla kaçırdı, okumaya başladı. "Wes'i, Gwen Parker'ın partisine götür ve Won Bin'i kıskandır..." Sekizinci adımla ilgili karaladığım notlarımı okuyordu: *Bariz Yamuk Bir Aşk Üçgeni*. Okumaya devam ettikçe sesi titredi. "Won Bin'den beni eve bırakmasını iste, küçük bir araba kazasına sebep ol."

"Luca..."

Notlara sonsuz gibi gelen bir süre boyunca baktı, suspus duruyordu. "Dur tahmin edeyim, Won Bin benim."

Yutkunur gibi nefes aldım. "Hayır! Yani evet ama..."

Luca odada volta atmaya başladı ama okumayı sürdürdü, her kelimeyle kalbime minik hançerler fırlatıyordu. "Şu dünyadaki tüm kadınlardan farklı olduğunu kanıtla. Yan not: İlişkiler ve aşka dair algılarının yanlış olduğunu kanıtlayabilecek tek insan sensin. Sen, dupduru kalbin ve ruhunla, bütün kadınların nefret edilesi, güvenilmeyecek yaratıklar olduğu kuralına istisnasın." Alaycı bir homurtu çıkardı, ardından volta atarak okumayı ve mırıldanmayı sürdürdü. Bitirince bana baktı. "Kimsin sen?"

"Luca, lütfen okumayı bırak. Aptalca bir şey, artık bir önemi yok..."

Luca birdenbire durdu ve listeyi hiddetle sarstı. "Ah, yo, önemi var. Hem de çok var. Sen tüm bunları planlamışsın." Sesi titredi. Duruşu değişmişti, kambur gibiydi, her zamanki

havasından ve güveninden eser yoktu. Onu böyle mağlup, böyle bozulmuş görünce vicdan azabından geberdim.

Başımı hayır anlamında salladım. “Hayır, bir dakika. Anlamıyorsun. Senden hoşlandığım için yaptım...”

O sırada her şey değişti. Luca sıkıntıyla volta atarken birdenbire durdu. “Yani erkek arkadaşın olabilmesi için bu adımları takip ettin? Bunu gerçekten yaptın?”

Başka yapacak bir şeyim olmadığından başımı sağa sola sallayıp duruyordum. “Hayır, hayır. Bir erkek arkadaş değil. *Sen*. Luca, senin içindi.”

Yüzüme tokat gibi inen, duygusuz, alaycı bir ses çıkardı. Tüm vücuduyla güldüğü o samimi kahkahası yoktu, mahallemizin süşi restoranının menülerindeki hataları düzelttiğim zaman ya da kırmızı çizgiye bir santim fazla yaklaştık diye arabanın park yerini değiştirttiğim zamanki gülüşü değildi bu. Hayır, bambaşka bir kahkaha atmıştı.

“Benim için miydi bu? Vay anasını, kulağıma ne kadar tanıdık geliyor.”

Emily. Aman tanrım, beni Emily’yle kıyaslıyordu. “Hayır! Hayır, Luca, lütfen beni dinle. Biliyorum, sana *delilik* gibi geliyor!”

Luca beni işaret etti. “*Gibi* mi geliyor? Bu zaten *delilik*, Desi. Hatta *delilik ötesi*. Abartmak ve maksadına ulaşmak için her yolu denemek senin özünde var, biliyordum ama hep zararsız olduğunu düşünmüştüm. Hatta sevimli buluyordum. Manipüle eden, planlar kuran... Emily gibi olduğunu düşünmemiştim.” Aynısını yaşadım diyen o tanıdık bakışla gözleri çakmak çakmak oldu.

“Ondan hiçbir farkın yokmuş.”

Göğsüm acıdı, yüzüm acıdı. Her yerim acıdı.

Luca dikleşti, kaskatı kasılarak kendine hakim oldu, bağırsa ya da tepesi atsa bu kadar panik olmazdım. Konuştuğunda sesi kontrollü ve ölçülüydü. “Tabii aslında ondan bir farkın var, değil mi? Sen ondan daha kötüsün.” Gözlerim yaşlarla doldu, hıçkırığımı içime attım.

Ağlamamı seyrederken yüzünde, babasıyla konuşurken oluşan o vurdumduymaz ifade oluştu. Sonra yavaşça odamdaki rafa döndü. “Neden daha kötüsün, biliyor musun? Çünkü ben senin için rafına koyduğun bir ödülden farklı değilim, listendeki herhangi bir başarıdan ibaretim. Bunların *hiçbiri* gerçek değildi.”

Hıçkırıklarım arasında güçbela konuşmaya çalıştım. “Hayır, Luca. Sana karşı hislerim gerçektir, sana karşı hissettiklerim hâlâ gerçek. Lütfen, inan bana!”

“Sen yalancının tekisin. Çevremdeki herkes yalancı. Babam, karısını aldattı. Eski sevgilim, çevresindekileri manipüle etmeyi severdi. Ve sen... sen de onlar gibisin.” Defteri yere attı.

İşte an bu andı, her şeyi açıklamam gereken an şimdiydi.

Yapamadım ama. En kötü kâbusuma uyandığımdan felçli gibi kalmıştım. Her şey; Luca, Stanford... hepsi gözlerimin önünde yok oluyordu.

Luca’ya doğru yürüyüp kolundan tuttum. “Luca, lütfen...”

Beni eliyle ittirdi. *İttirdi*. “Hayır.”

Sonra kapıdan çıktı. Merdivenlerden indi. Evimi terk etti.

Bense öylece dikildim. Kalbim kırılmıştı ve parçaları ayaklarımdan dibindeydi.

~~22. ADIM~~

~~EN DİBE VURMUŞKEN HAYATINIZ SADECE İYİ GÜNLERİNİZDEN KALMA ANILARIN GÖLGESİNDE GEÇSİN 22. BÖLÜM~~

Sanırım hayatımın bir sonraki ayı, *Desi Lee Hikâyesi* içinde ayrılık diyarının boş sayfalarıydı. Bella Swan'ın tam aksine, ben bir koltuğa oturup aylar boyunca camdan dışarıya bakarak duramıyordum maalesef. Hâlâ okula gitmek zorundaydım, gündelik işleri yapmak zorundaydım. Babamın karşısında ikna edici bir Normal Desi maskesi takabilmeme karşın okula gider gitmez maskeyi çıkarıyordum.

Şubat ayının son günleri salyangoz hızında ilerledi. O günler ya ağlayarak ya da kendini kandıran bir umutla Luca'nın beni affedeceğini sanarak geçti. Derken mart yerini nisana bıraktı ve üzgünden kızgına geçtim. Herkesten nefret ediyordum. Kore dizisi izlemek istemiyordum ve okulda-sene-sonu-geldi heyecanı karanlık enerji alanıma çarpıp sekiyordu. Wes'in bana Des

Wader diye hitap ettiği bir dönemdi. Ancak öfke de sonunda soğudu, yerini uyuşmuşluğa bıraktı ve artık nihilist bir bakış açısına sahip olduğumdan *gerçekten birlikte takılması eğlenceli birine dönüştüm*.

Bu keyifli ruh hallerinden birini yaşarken, nisan ayında öğle yemeği arasında bahçeye çıkıyordum. Güneş fazla parlaktı, hava fazla soğuktu. Güneş gözlüğümü gözüme indirip kapüşonumu taktım.

Wes ve Fiona'yı her zamanki masamızda otururken gördüm ama onlardan başka tarafa seğirtip pizza tezgâhına yürüdüm. Fakat onlar beni fark etmişti ve endişeli yüzlerini görünce içimden çığlık atmak geldi. İlk iki hafta durup durup geçer, Luca seni affeder demişlerdi. Affetmese de, Fiona seve seve onu hadım edeceğini söylüyordu. Ancak artık onlar bile bu ayrılığın kesinleştiğini teyit edebiliyordu.

Luca'dan uzak durmak şaşırtıcı derecede kolaydı. Birbirimizi hiç görmüyorduk zaten. Ben Resim Kulübü'nden ayrıldıktan sonra (hayatımda ilk kez bir şeyden sonunu getirmeden ayrılmıştım), ona rastlamam için hiçbir sebep kalmamıştı. Ölmüş deseler yeri ydi. Dalga geçiyorum. (Ama öyleydi sanki.)

Üç devasa yağlı pizza dilimini dengesizce tabağıma yığdım, üstüne de yer fıstıklı kurabiye koydum. Hani bazı insanların ayrılık acısından iştahı kapanır ya? EH, BEN tam tersiydim! Şu anda kaloriye ihtiyacım vardı, ne kadar kötü olursa, o kadar iyiydi. Daha fazla vıcık vıcık ve tereyağlısından lütfen. Üstüne de öbek öbek şeker.

Öğle yemeği masamıza gelince Violet ve Leslie'nin de orada olduğu dikkatimi çekti. Wes ve Violet resmen çıkmaya

başlamıştı, kendi kişisel *Sefiller* prodüksiyonumu çekerken bile fark ettiğim bir gerçektir. Ayrıca Leslie ve Fi'nin barışması hiç sürpriz olmamıştı. Çevrem mutlu çiftlerle kayınıyordu. Yaşasın.

Herkes merhaba dedi ama etrafımdaki kaygı titreşimlerini duyumsuyordum ve artık tamamen aşmıştım. Ben de homurdanarak selam verdim ve kalp krizine davet yemeğimi yemeye koyuldum.

Tuhaf sessizliği bölen kişi Wes oldu. "Eee, lise son sınıfı bir zaferanıyla taçlandırıp mezuniyet balosuna Hummer limuzin kiralayalım mı?"

"Ciddi misin?" Fiona dudağını kıvrarak sordu. "Penis yerim daha iyi."

Violet'in gülmekten yemeği boğazında kalacaktı.

Mezuniyet balosu. İyyy. Sefillik çukuruma girmişken tamamen aklımdan çıkmıştı. Bir süre önce grup halinde gideriz diye planlamıştık, Luca da dahildi elbette. Şimdiyse gittiğimi düşündükçe midem bulanıyordu.

"İmmm, evet, beni saymayın," diye mırıldanarak pizzamı ısır-dım.

"Yapma Desi, gelmek zorundasın!" diye inledi Wes, Violet çaktırmadan tabağımdaki tepelime yiyeceklere bakarken. Muhtemelen bir ayda tükettiği kalorilerin tümü bu öğündeydi.

Fiona tek bacağına göğsüne çekip çenesini dizine koydu. "Başka zaman olsa, bu asi Desi'yi desteklerdim ama sen olmazsan eksik kalırız, Des. Sen son sınıfın aranan yüzüsün. Doğru olmaz."

Cevap vermedim, gözlerimi yiyeceğimden ayırmıyordum. Wes havaya bir futbol topu atıp tuttu. Bir daha havaya attı. Gözüm seğirdi.

"Yok, siz gidin, eğlenin," dedim, gülümsemeye çalışarak.

“Sen kaybedersin,” dedi Wes futbol topunu tekrar havaya fırlatarak. Fakat eli ayağına dolaştı, tutamadı ve top yemek tabağıma düştü, birkaç kurabiye masaya saçıldı ve pizzalardan biri de çimenlere düştü. Herkes dut yemiş bülbüle döndü.

Wes hemen eğilip yiyeceklerimi topladı. “Affedersin, Des,” dedi, çimen bulaşmış pizza dilimini beceriksizce tabağıma geri koyarak.

İçgüdüsel olarak kibar davranmak, sinirimi belli etmemek istedim ama anında aklıma Kore dizisi kahramanlarının, ayrılık acısı çekerlerken nasıl da başlarında kara bir bulutla gezererek var oldukları geldi. Özellikle Dört Mevsim dramlarındaki başrol oyuncularından birisi ölüm döşegindeyken (bir noktada hepsi bir ölüm döşeginde yatıyordu).

O yüzden Wes’e sadece boş bol güldüm. “Boşver.”

Herkesin huzursuzca bakiştığını gördüm. Güneş gözlüğümü çıkarıp etrafıma baktım. “Tamam, sizi seviyorum çocuklar ama şu anda acıyan suratınızla baş edemeyeceğim.” Ayağa kalktım, tabağımyı çöpe fırlattım ve uzun adımlarla uzaklaştım.

Fiona’nın arkamdan, “Des!” diye seslendiğini duydum. Ama yürümeye devam ettim.

O gün eve gider gitmez doğruca odama girdim. Sırt çantamı yere atıp yatağı oturdum. Bu hareketin gücüyle masamda bir tıkırtı oldu ve şöyle bir bakınca aile fotoğrafımızın düştüğünü gördüm. Ne kadar yerinde bir tesadüftü. Fotoğraf tam da okul bitirme konuşma yazımın üstüne devrilmişti.

Yazıyı karaladığım kağıt Luca/Stanford patlamasından bu yana orada kalmış, tozlanmaya mahkum olmuştu.

Stanford. İki hafta sonra üniversiteden haber alacaktım. Gergindim evet ama son ayda ilginç bir şey olmuştu: Umrumdaydı ama o kadar çok değildi. Eminim, kısmen içinde bulunduğum uyuşmuşluk halindendi fakat aynı zamanda bu hayatımın *bir* parçasıydı sanki. Daha büyük resmin bir kısmıydı. Çoktan Boston University ve Cornell'e girmiştim, söylemek isterim ki ikisi de Stanford'dan daha yüksek puanlı tıp hazırlık okuluna sahipti. Bu umursamama hissi korkutucu ve yabancıydı. Bir bakıma da özgürleştiriciydi.

Yazımın taslak metnine baktım, yarım saniye kadar vicdan azabı duyduktan sonra şekerleme yapmak için gözlerimi kapadım.

Yatağa gömülmeden önce kapım ardına kadar açıldı ve babam sert adımlarla içeri girdi.

"Appa!" diye terslendim. "Ne oluyor ya, artık kapı çalma huyun yok mu?"

"Appa hiçbir zaman kapıyı çalmaz!" Doğruydum.

Yanıma gelip beni kolumdan tuttu ve yataktan kaldırdı. Mücadele edip onu başımdan atmaya çalıştım. "Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdım.

"Appa senin hiçbir şey yapmamandan bıktı usandı. Hadi kalk da bana yardım et."

İnledim. "Canım istemiyor."

Babam durup bana dümdüz baktı. "Ne?"

Anında doğruldum. Babamı da bir yere kadar zorlayabiliyordum. "Yok bir şey," diye mırıldanarak peşinden dışarı çıktım.

Garaj kapısı açıldı, içeride krikolar üstünde kaldırılmış bir araba duruyordu. Sıradan bir araba da değildi, Luca'nın arabasıydı. Nasıl yani? Babama aksi aksi baktım. Omuz silkti. "Hâlâ tamir etmem lazım ve evde daha rahat yaparım diye düşündüm."

Arabaların altına sürülen düz tekerlekli demire yattı ve Civic'in altına girdi. "Tamam, sen de diğer yatma tahtasını al, kafana bir fener tak ve alet çantası elinin altında olsun." Derin bir nefes verip devasa alet çantasını yerde sürüyerek arabaya yaklaştırdım, sonra diğer yatma tahtasına yatıp arabanın altına girebilmek için çıplak ayaklarımla garajın yerinden destek aldım.

Kafamdaki lambayı açıp Honda'nın altına baktım. Babam parmağıyla gösterip durumu açıkladı. "Yağ ve yakıt filtreleri ve bujileri eskimiş, işe yaramaz. Değiştirilmesi lazım, yoksa egzoz emisyonu testini geçemez. Filtreleri değiştirmeme yardım edeceksin, tamam mı?"

Ne yapacağını biliyordum biliyordum ve koruma kapağını lokma anahtarıyla yerinden çıkarmaya başladım. Ben bunu yaparken babam atmaca gibi beni izliyordu. Birkaç saniye sonra sordu, "Eee, Appa merak ediyordu, bujiler nasıl çalışır? Metalden yapılmışlar!"

Filtre üstünde çalıştım, bir şekilde bir şeyleri patlatmamak için gözlerimi kısımıştım. "Eh, bence bujinin üst ucunda kıvılcım çakmasını sağlayan elektrik var, bu da benzini ateşliyor ve yanma meydana geliyor."

Babam düşünceli bir ses çıkardı. "Ah, tamam. Çok mantıklı." Her ne halattan bahsettiğimi anlayamadığı zaman verdiği

klasik cevabı vermişti. “Şimdi daha büyük lokma anahtarını uzatır mısın?” Arabanın altından çıktım ve alet çantasını karıştırıp aradığımı buldum. Babama uzattım, yere oturup geri kalanı babama devrettim.

“Eee, Luca konusunda ne yapacaksın?”

Yerimden zıpladım. “Ne demek istiyorsun? Biz ayrıldık.” Üzüntümü babamın yanındayken asgaride tutmaya çalışmama rağmen ona ayrıldığımızı söylemişim çünkü Luca’nın artık neden gelip gitmediğine dair bir açıklama yapamazdım.

Babam homurdandı. “Sen ne zaman yılmayı öğrendin?”

“Bazen hayatın sana verdiği bokluğu kabul etmek zorunda kalıyor insan,” dedim. Kendime acıdığımı gösteren cümle ağızımdan çıkmıştı bir kere, kiminle konuştuğumu sonradan hatırladım.

“Evet, biliyorum, hem de çok iyi biliyorum, tamam mı?”

Babam arabanın altından çıktı, ellerini yanındaki beze sildi.

“Bildiyini biliyorum,” dedim cılız bir sesle.

Babam doğrulup oturdu ve su şişesinden bir yudum aldı sonra bana baktı. “Bana nihayet ne olduğunu anlatacak mısın?”

Babamın yanında ayrıntıya girmekten hep kaçınmışım. Tüm olan bitenden utanıyordum. Artık hazırdım. Ve ona her şeyi anlattım.

Sonrasında babam bir saniye sessiz durdu. “Demek... o yüzden son günlerde bu kadar çok dizi seyrediyorsun.”

Haftalar sonra ilk kez gülmeye çalıştım. “Evet, ama artık seviyorum da.”

“Biliyor musun, Luca seni deli zannediyordur.”

“Evet, biliyorum.”

“Çünkü bayağı delice sayılır.”

Bayağı delice sayılır. Her zamanki gibi, babamdan müthiş bir özet. “Aynen.”

“Neden yaptın peki? Neden normal yollardan senden hoşlanmasını sağlamadın?”

Yatma tahtalarımızın üstünde yan yana oturduk, babam sabırla ona ne diyeceğimi kafamda kurmamı bekledi. Hayatımdaki bu tek alanda kontrol sahibi olmadığımı hissetmenin getirdiği flatırışlar ve güvensizliklerin yamalı bir resmi zihnimden geçti.

Ancak her şeye rağmen, ömrüm boyunca hayatımın en ince detayına kadar anlatmaktan çekinmediğim babama bunu anlatamadım. Tüm çabası ve sevgisi ve titizliğine rağmen, bu konuda büyük güvensizlik yaşadığımı ona söyleyemezdim.

“Beni biliyorsun, rahat ve güvenilir hissetmek için adımları takip etmem lazımdı, Appa.”

“Hah, tam annen gibisin.”

Ya. Hı hı. Eminim annem hiçbir zaman bir listeye ihtiyaç duymamıştı.

Babam boğazını temizledi. “Biliyor musun? Appa olmasaydı, sen belki de hiç doğmazdın.”

Ezilip büzüldüm. Yıllar önceki seks konuşmamızın gölgeleri...

“Çünkü annen, bizden ümit kesme konusunda fenaydı. Defalarca savaşçı battaniye atmasını engellemek zorunda kaldım.”

“Havlu atmak.”

“Evet, ben de öyle dedim. Her neyse, annen kaç kere

neredeyse pes etti. Lisedeyken, anne babası benden nefret edince birbirimizi sevmekten vazgeçmeliyiz dedi.” Babamın kelime seçimine gülümsedim. “Buraya taşınmak zorunda kaldığını anlayınca bana veda etmeye hazırdı. İlişkimizin yürüyeceğini ona kanıtlamak zorundaydım, buraya taşındım ve tek kelime İngilizce bilmiyordum, hem de çok fakirdik. Annen kaç kere ağlayıp kötü bir fikir olduğunu söyledi. Oysa ben hiç yılmadım.”

Bana doğru sokulup ellerini nazıkçe yüzümün iki yanına koydu. “Kimi sevdiğini kontrol edemezsin, Des, ama her zaman ne kadar çok mücadele ettiğini kontrol edebilirsin, tamam mı?” Sırtınca gözlerinin kenarları kırıştı. “Evet, kötü bir şey yapmışsın ama açıklayamayacağın ve onun seni affedemeyeceği kadar kötü bir şey değilmiş.”

Svetşörtümün kollarıyla gözlerimi ovuşturdum. “Appa, güven bana. Benim de bir gururum var, tamam mı? Mesajlarıma bile cevap vermiyor, açıklamanın a’sı imkansız!”

“O zaman sesini duyurmanın bir yolunu bulman gerek.”

Babamın bu sözleri kulağımda çınlayarak birkaç saat sonra yatağıma uzanmış, karınca hızıyla *Her Devrin Adamı*’nı okumaya çalışıyordum.

Sesimi nasıl duyurabilirdim?

Kitabı yatağımanın başucundaki bir yığın eşyanın arasına fırlatıyordum ki Kore dizisi adımları defterim gözüme çarptı. İyyy, neden hâlâ imha etmemiştim bu şeyi? Ritüelsi bir edayla yakma niyetiyle defteri elime aldım. Derken adımlardan birini hatırladım. Listeyi açtım ve 23 numarada durdum.

23. Mutlu Sonuna Ulaşmak İçin Akıl Almaz Yöntemlere Başvur

Destansı boyutta dramatik bir olay yaşanmalı ve siz ikiniz yeniden bir araya düşmelisiniz, böylece hayatınıza devam etmeye çalışırken aslında her şeye rağmen birlikte olmak zorunda olduğunuz kafanıza dank etmeli. SİZİN KADERİNİZDE VAR edemelisiniz. Bunu kanıtla. Bir kez daha, ölüm kalım ciddiyeti en iyisidir. Mesela çığ altında kalmaktan kurtulun.

Akıl almaz yöntemler.

İlk kez elini tuttuğum, kırmızı dantelli bir elbiseyle sokakta koşuşum aklıma geldi. Luca'nın beresini başıma takışı. Araba kazası olduğunda kolunu hemen üstüme atışı. İlk öpüşmemiz sırasında sıcacık eliyle boynumu tutuşu. Bana üzülürken gözlemini okyanusa dikmiş, kamburu çıkık duruşunu.

Resmen Kore dizilerini hayatıma montajlıyorum.

Aynı anda tanıdık bir çılgınlığa kapıldığımı hissettim; hayatta başıma gelen her şeyi atlatmamı sağlayan azim, hayır cevabını kabul etmeme huyum. Çocukken zihnimle bir kalemi oynattığıma beni inandıran his.

Luca sayesinde daha da güçlenmişti. Luca'nın elleri, bana gülerek yan bakışı, beresini çekışı. Ona her ihtiyacım olduğunda bana koşuşu.

Stanford'la geleceğimin ne olacağını tahmin edemezdim ama Luca konusunda bir şey yapabildim. Hiçbir şey daha bitmemişti. Henüz. Kore dizisi adımları bana Luca'yı bir kez kazandırmıştı. Son bir defa daha denemek zorundaydım.

Defter yığını arasından İngilizce defterimi buldum.

Parmaklarımla ilk tanıştığımız gün çizdiği karalamayı okşadım. O siyah elbiseli halim. Telefonumu alıp Luca'nın üvey annesine mesaj attım: **Merhaba Lillian, sence iki hafta içinde mezuniyet elbisesi diktirmem mümkün mü?**

Anında cevap geldi: **Yeter ki iste, hayatım.**

BÖLÜM 23. ADIM

MUTLU SONUNA ULAŞMAK İÇİN AKIL ALMAZ YÖNTEMLERE BAŞVUR

“Eğer Luca yan çizerse, birinci sınıflardan Max yedek erkek arkadaş olarak bekliyor,” diye öneride bulundu Violet’ın diğer yanında oturan Wes. İnleyerek limuzinin deri koltuğuna gömüldüm.

Fiona akşamki partneri Leslie’den uzaklaşıp topuklularıyla limuzinin içinde tökezleyip önümde yere çömeldi. “Hey, sadece dürüst ol, tamam mı? Seni affedecek.” Ellerini tuttum ve gergince birkaç saniye baktım. Tırnaklarında cart pembe FIONA ve LESLIE yazıyordu.

“İyyy, herkes âşık,” diye homurdandım. Fiona omuz silkti.

“Ööö, kim aşktan bahsetti ki?” dedi Violet, Wes’le arasına mesafe koyarak. Wes ışık hızıyla onu yakalayıp kucığına çekti. Violet bir şaplak atıp onu uzaklaştırdı ama kimseyi kandıramazdı.

“Violet, Luca’nın geleceğinden *emin* misin?” diye sordum bir milyonuncu kez.

Violet gözlerini devirdi. “Daha kaç defa soracaksın, Hye-Jin. Cassidy söz verdi.” Cassidy’den, her ne kadar gerilse de, Luca’yı mezuniyet balosuna davet etmesini istemiştik. Luca’nın mezuniyete başka birisiyle geldiğini düşündükçe saçımı başımı yolmak istesem de yardım ettiği için Cassidy’ye minnettardım. Bir taraftan da azıcık hoşuna gittiğine dair bir şüphem vardı.

Sonunda mezuniyet balosunun yapılacağı otele yanaştık, okyanusa nazır, bir tepenin üstünde, şatonsu bir binaydı, her tarafı minicik ışıklarla aydınlatılmıştı. Herkes limuzinden indi, binaya adım atmasak da müzik sesi duyuluyordu. Dans, taraçalı açık alanda yapılacaktı, çardaklar ve devasa yüzme havuzunun da yer aldığı, kısacık çimenli bir alandı.

Tam lobiye girecekken durdum. “Bir dakika!” diye seslendim panikleyerek. Herkes dönüp bana baktı.

“Şey... nasıl görünüyorum?” Sesimdeki çaresizlik aslından az kalırdı.

Bir saniye herkes beni tepeden tırnağa süzdü ve midem düğümlendi. Ardından:

“Çekici.” Wes.

“Gayet iyi, sana göre.” Violet.

“Sevilmeye değer.” Fiona.

Kahkaha atıp kızaran yüzümü elimle kapattım. Lobideki aynadan yansımapa bakınca, umarım kibarlıktan söylemiyorlardır, diye düşündüm.

Tuvaletim mükemmel olmuştu. Lillian milenyum perisi annesi misali çıkagelmiş, moda dünyasındaki bağlantılarını kullanarak rekor sürede tuvaletimi diktirmişti. Üstüme

eldiven gibi oluyordu: Siyah danteldi, straplezdi ve önü kısa, arkası siyah tüylerle kaplı kat kat kuyruklu etekti. Saçlarım bir manken gibi manyak fönlüydü (Fiona görevi tamamladıktan sonra masaj yaptırmıştı, gür saçlarım şaka değildi) ve tek tarafa atılmıştı, açıkta kalan kulağım omzuma kadar değen küpelerle parlıyordu (bazıları mıknaatıslıydı, kulağımı deldirecek değildim). En son dokunuşsa? Siyah dantel eldivenler ve incecik bantlı, şahane bir çift siyah topuklu ayakkabıydı.

Luca'nın çiziminin gerçek hayattaki haliydim.

Gerçek hayattaysa, biraz saçma sapan bir kıyafetti.

Ama Luca'nın fark etmesini umuyor ve dua ediyordum. Birinci aşama buydu. Fark edip yumuşaması, onunla konuşmam için bana bir şans tanınması lazımdı. Ona hareketlerimle benim için ne kadar değerli olduğunu gösterecektim. Eğer bu da işe yaramazsa... o zaman bir çaresine bakacaktık.

Leslie bir grup ponpon kızın arasına karışıp kayboldu ve Fiona surat asıp koluma girdi. "Hadi yemek yiyelim, açlıktan ölüyorum," dedi, beni büfeye doğru götürerek.

Gözlerimle açık alanı tarayıp Luca'yı aradım ama bulamadım. Fi kolumu sıktı. "Gelecek."

Gevşeyip ona baktım, en yakın arkadaşımın o akşam ne kadar güzel olduğunu gördüm. Saçları gökkuşağı renklerinde boyanmıştı, doğal siyah saç kökleri çivit mavisine, laciverte, camgöbeğine, sonra uçlarda deniz köpüğü yeşiline dönüyordu. İri dalgalar halinde yüzünü çevreliyor, sırtından aşağı dökülüyorlardı. Saçları elbisesiyle uyumluydu, taş gibi vücudunun her hattını sımsıkı saran, omuzları düşük, buz mavisi bir elbiseydi. Havalı bir deniz kızına benziyordu.

“Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?” diyerek ona sarıldım.

Fiona yüzünü yamultsa da bana sarıldı. “Tamam, abartmayalım.”

“Selfi!” diye bağırdı Wes, Violet’la bir yerden fırlayarak telefonuyla resmimizi çekmeden önce. Parmaklarımla barış işareti yaptım.

Gece çok hoş başladı, herkesi böyle mutlu ve heyecanlı görmek çok güzeldi. Çoğunu hayatımın on üç yılı boyunca tanıdığım bu grubun dağılacağına inanamıyordum. Hepimiz ayrı ayrı yollarımıza gidecektik. Benimki her nereye çıkacaksa, Stanford olsun olmasın, orada mutlu olacağımı biliyordum. Tabii Luca’yla aramızı düzeltebilirsem.

Herkes ağlak ve nostaljik bir moddaydı. İnsanlar yanıma gelip dokunaklı konuşmalar yapıyordu, her şey biraz fazla başımı döndürse de inkâr edemeyeceğim şekilde duygulanmıştım. Helen Carter’ın, Tek Yüz İfadeli İnsan diye andığım futbol takımı kaptanımızın bile Rihanna’yla dans ederken gözleri dolu doluydu.

O kadar güzel bir akşamdı ki neredeyse Luca’yı unutacaktım. Neredeyse.

Tam o sırada dans pistinde gözüme çarptı, Resim Kulübü’nden bir çocuğun söylediği bir şeye gülüyordu. Yürürken aniden durdum. Cassidy, Luca’nın yanındaydı ve beni gördüğü anda gözleri yuvalarından fırladı. Ağzını oynatarak, Vay be, dedi ve beni tepeden tırnağa süzdü. Ben de gülümseyip ona başparmaklarımı kaldırdım.

Ondan sonra... Luca yavaşça başını çevirdi ve göz göze

geldik. Üstüne oturan, lacivert bir takım elbise, bembeyaz bir gömlek giymiş, kravat takmamıştı. O kadar yürek yakan yakışıklılıktaydı ki neredeyse kucağına atlayacaktım. Burada ayakta durmak, kıpırdamamak bana göre en doğal olmayan hareketti.

Fakat donakalmıştım çünkü beni incelediğini gördüm. Gözleri üstümde dolaştı, tepeden tırnağa. Dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerinden bir duygu geçti ve sonra bakışları yine boşaldı. Nefesimi tutup bekledim.

Arkasından, Luca dönüp diğer tarafa yürüdü.

Dizlerim tutmuyordu. Cassidy bana çaresiz bir bakış atıp arkasından koştu. Wes hemen dans pistini geçip yanıma geldi. “İyi misin?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Hayır.”

“John Stamos bozuntusu, inatçı,” diye mırıldandı.

Fiona hemen arkasındaydı ve kararlı duruyordu. “Merak etme, Des. Ona biraz zaman tanı. Elbiseni bir kavrasın, bu tuvaletle ne kadar çekici olduğunu anlasın, sonra...”

“Sorun değil, çocuklar.” Derin bir nefes aldım. “Bir destek planım var.”

Birbirlerine baktılar. “Nasıl yani?” diye sordu Fiona, boğuk bir sesle.

Demek istediğim şuydu, nazlı Kore dizisi kahramanı rolümü bambaşka bir boyuta taşımayı planlıyordum. Çaresiz, yardıma muhtaç genç kız mertebesine. En meşhur numaracı-lardan, *Boys Over Flowers*’daki Jan-Di’nin ayak izlerinden yürüyüp en sonuncu bölümde, partinin son dakikasında yaptığı son ümit hareketinden ilham almıştım.

“Görürsünüz.” Dans kalabalığını gözlerimle taradım ve

sonunda Luca'yı, Cassidy'yle bir masada otururken yakaladım. Cassidy çılginca el kol hareketleriyle ona bir şeyler anlatırken Luca *sinir olmuş* görünüyordu.

Luca o kadar uzakta değildi. En azından fiziksel mesafe anlamında. Havuzun derin tarafına doğru yürüdüm ve gözlerimi suya diktim. An bu andı. Topuklularla sendeleyip ufak bir çığlık attım.

Azıcık ayağım kaymış, karga tulumba düşmüş, çokça su fişkırtmışım. Gayet basitti.

Elbisemin dantelli katmanları suyun içinde etrafımda yüzüyordu, suşi desenli külodum gözüme çarptı. Kahretsin, hazırlanırken bunu hesaba katmamıştım. Aman canım, her dakika seksi olamam ya.

Biraz bekledim, hatta suyun içinde geri takla attım, sonra tekrar yüzeye doğru yüzdüm. Su yüzeyine yükselirken hareketlerimi bir sakarlık aldı; ayak çırpıtım, kollarımı suya sokup çıkardım ve tepemde koca bir dalga girdabı oluşturdum.

Yüzeye çıktığımda gecenin içinden dans müziği ezgileri kulağıma geldi, gülen insanların kahkahalarıyla karıştı. Gözlerimi açtığımda damlayan suların arasından birkaç kişinin beni gösterdiğini gördüm. Ama asıl o beni görmüş müydü? Masaya doğru baktım, Luca oradaydı, benden tarafa doğru bakıyordu fakat henüz neye baktığının farkında değildi bence.

Şimdi ya da asla. Asla asla. Kollarımı havaya kaldırıp bağkırdım, "İmdat!" Kısa bir sessizlik oldu. Sessizlik insanın içine kurt düşüren bir şeyse, bu sessizlik dünyanın en büyük kurdunu düşürmüştü. Bir saniye kafamı suyun altına soktum, klor kokulu su yutup tekrar dışarı çıkardım, suları tükürüp boğulur

gibi haykırdım, “İmdat! Yardım edin, lütfen!” Suyun içinde debelenirken onu gördüm.

Kalabalığı yarıyordu. Koşuyordu.

Güldüğümü saklamak için kafamı suyun altına soktum ve Luca’nın bir kahraman edasıyla suya atlamasını bekledim. Ancak Luca bunu yapmak yerine havuzun kenarında koşup duvarın dibinde duran bir yaprak temizleme süzgecini askıdan indirdi.

Ne oluyor yahu?

Luca elinde uzun süzgeçle havuz kenarına koştu, çömeldi ve süzgeci suda bana doğru uzattı. “Tut!” diye bağırdı, ucundan ağ sallanan kısım bir metre kadar uzağımdaydı.

Saçımı başımı yolacaktım.

Biraz daha çırpındım, artık hevesim kaçmıştı gerçi, o yüzden ağın sopasını tuttum. Tutarken de dramatik etkiyi arttırmak için biraz daha debeleneyim diyerek vücudumu arkaya attım, kafamı bir daha suya soktum. Ancak bunu yaparken sopaya fazla abanmışım ki büyük bir foş sesi duydum.

Eyvah.

Suyun altında gözlerimi açtım ve Luca’nın vücudunun dibe battığını gördüm. Eh, tam hayalimdeki görüntü değildi ama harika, şimdi gerçekten de beni sudan çekip çıkarabilirdi diye düşünürken bir terslik dikkatimi çekti. Bayağı ters, bayağı tuhaf bir şeydi.

Kahretsin. Eyvahlar. Olsun. *BANA*.

Luca yüzme bilmiyordu.

24. ADIM

MUTLU SONA ULAŞ

Luca nasıl olur da yüzme bilmezdi? Babasının yatı vardı, daha neler!

Hızla havuzun dibine batıyordu, kollarımla ustaca suyu yararlanarak ona doğru yüzdüm, bacaklarım eteğimin ağırlığına dolaşmış olsa da dümdüzdü.

Luca'nın ağırlaşan bedenine ulaştım fakat onu tutmaya çalışmamla beraber ikimizi de dibe çekti. Gözleri yuvalarından fırlamıştı ve panikle, bol bol su yuttuğunun farkındaydım.

Hay aksi, hay aksi, hay aksi. Havaya ihtiyacım vardı, o yüzden yüzeye yüzüp derin bir nefes aldım. Kısa bir saniye insanların çığlık attığını ve iki kişinin, galiba birisi Wes'ti, suya atladığını gördüm. Tekrar balıklama dalıp Luca'yı kolundan tuttum ve hayatımın telaşını yaşadım çünkü Luca artık kımıldamıyordu. Gözleri kapalıydı. *Hayır.*

Beni aşağı çekmediği için vücudunu havuzun alçak kısmına sürükledim, ikimiz de yüzeye çıktık. Millet anında başımıza toplandı, birileri ellerini uzatıp Luca'yı sudan çıkardı,

kollarımdan aldılar. Wes ve Fiona kulaç atarak yanıma geldi.

“İyi misin?” diye sordu Fiona yüzünden sular akarak, tükürerek.

“Ben iyiyim! Luca’ya yardım etmem lazım!” Tuvaletim üstümde demirden bir kalkana dönüşse de havuzdan çıkmaya çalıştım. Wes ve Fiona tüm gücüyle beni arkadan itti ve sudan çıkmayı başardım. Violet ve Cassidy de havuzun kenarından beni yukarı çektiler.

“Şu tarafta!” Violet havuzun yan tarafındaki çimlik alanı gösterdi. Birkaç kişi Luca’nın tepesinde dikiliyordu. Herkesi kenara itip yere çömeldim.

“Luca!” Nabzını yoklayarak seslendim. Parmaklarımın altında zayıf bir nabız hissedince kaşlarımı çatıttım.

Violet koşup yanımızda durdu. “İlk yardım biliyor musun?” diye sordu, ellerini burarak.

Anasınıfından beri desem. Sol elimin ortasını göğsüne bastırdım, sağ elimi diğer elimin üstüne koydum. Luca’nın göğsüne sertçe bastırıp birkaç saniyede bir hareketi tekrarladım. Luca hâlâ uyanmıyordu, paniklemeye başlamıştım. Kahretsin ya, onu öldürdüm. Eski sevgilimi öldürdüm.

Tam ağızdan ağıza nefes uygulamasına başlamak üzere başını arkaya yatırmıştım ki gözlerini kırptırdı ve ağzından sular püskürterek öksürmeye başladı.

Kalabalıktan bir tezahürat yükseldi, Luca aynı anda yana yuvarlanıp çimenlere su kustu. Tezahüratlar biraz tekledi. “İyyy,” diye mırıldandı birisi.

“İyi misin?” Luca ciğerlerine kaçan suyu tükürerek çıkarırken sırtına vurdum.

Luca öksürmesi bitince dönüp bana baktı. “Ne... Ne oldu?”
“Neredeyse boğuluyordun!” diye bağırdı birisi.

Luca havuza doğru baktı ve jetonu düşer gibi oldu. Hızla arkasına dönüp kolumu tuttu ve yüzümü inceledi. “İyi misin? Dışarı çıkmaya yardım eden oldu mu?”

Herkes neler olduğunu çakmaya başladığı sırada garip sessizlik oldu. Gözlerim dolarak başımla onayladım. “Ben iyiyim. Peki sen iyi misin?”

“Ben iyiyim... Sandım ki...” Luca hâlâ her şeyi çözmeye çalışıyordu.

“Desi seni kurtardı,” diye seslendi birisi. “Kız resmen eğitilmiş bir cankurtaran.”

Hay dili kopasıcı! Fiona’nın arkamdan mırıldandığını duydum.

“Ne?” Luca bana baktı, saçları kafasına yapışmış, gözlerinin içine sular damlıyordu. “Sen suya düştün, boğuluyordun.”

Çıtım çıkmadı. Luca’nın kafa karışıklığı yerini safı öfkeye bıraktı.

“Dalga mı geçiyorsun? Bu da mı numaraydı?”

Eskiden kalbimin yer aldığı boşluk daraldı. “Ben... yüzme bilmediğini bilmiyordum!”

Toplanan kalabalıktan mırıldanmalar oldu. Luca ayağa kalkıp işkenceler çeken bir Shakespeare karakteri misali saçlarını iki eliyle tuttu. “*Dalga mı geçiyorsun?*” diye bağırdı tekrar. “Kalktın numara yaptın!” İşte gene karşımdaydı. Öfkesi. Tüm ihtişamıyla.

Ben de ayağa fırladım, son birkaç haftanın hisleri içimi kavuruyordu. “Kim yüzme bilmez ki? Sen *Kaliforniyalısın!*”

“Ben sudan *nefret ederim*.”

“Babanın teknesi var...”

“*Sen benim hiç suya yaklaştığımı gördün mü? O aptal Carpe Diem’den neden bu kadar nefret ediyorum sanıyorsun?*”

“Babanla ilgili meselelerin yüzünden sanmıştım!”

Luca eliyle beni gösterdi. “Sus! *Sus artık!* Hangi aklını oynatmış insan bunu yapar? Hiç mi bir şey öğrenmedin? Senin *neyin* var?”

Nefesim boğazıma takıldı ve iki kişinin korumacı bir şekilde yanıma yanaştığını hissettim. Luca onlara dik dik baktı. “Siz de çanak tutun hâlâ. Yoksa bu numarasına da mı yardım ettiniz?”

Wes boğazını temizledi. “Immm, aslında bunu yapacağını bilmiyorduk. Bilseydik eğer...”

Fiona lafını kesti. “*Bilseydik de eğer*, yardım ederdik, nankör.”

O esnada gerçek kaybın acısını duydum. Arkadaşlarımla bile dolduramayacağı bir boşluk. Mağlup ve sönük bir halde konuştum. “Teşekkürler ama sorun yok, çocuklar. Hep benim işimdi, hepsi benim başımın altından çıktı.”

Luca hareketsiz durup gözlerinden alev fışkırtarak bana baktı. “O halde, *tekrar ediyorum*, hangi kafayı sıyırmış, kontrolcü manyak böyle hareketler yapar? *Neden* yapar?”

“Yapar işte, gerizekâlı! Her nasılsa bütün testlerde gözü kapalı full çekerim ama pantolonum düşmeden bir çocukla konuşamam!”

Sağda solda kıkırdayanlar oldu. Herkese ters ters baktım. “Ah, kapayın çenenizi, sanki hepiniz çok mükemmelsiniz.” Tekrar Luca’ya baktım. “Eğer o adımları takip etmeseydim,

böyle absürt saçmalıklar yapmasaydım, benden hoşlanmazdın, anlasana? Ben sadece... eğer benden nasıl hoşlanacağını kontrol edebilirsem, gerisini batırmayacağımı biliyordum!”

Yüzünde duyduklarına inanamayan bir ifadeyle bana dik dik bakıyordu. “Ciddi misin? Sence sen sahte bir araba kazası kurguladın diye mi senden hoşlandım?”

Tam bu saniyede etrafımızı saran bütüüüüün insanların farkına vardım. Of tanrım. Hem Luca’ya ruhumu açmıştım, hem de bunu Monte Vista Lisesi mezunlarının hepsinin önünde yapmıştım. Sırılsıklam olmama rağmen kulaklarımdan ayak parmaklarıma kadar alev alev yandım. Birdenbire üstümdeki büyülü siyah elbise cadı kostümüne benzedi. Islak cadı kostümüne. Sonuncu numaramın çılgınlığı bir ton tuğla gibi kafama dank etti ve bir su birikintisi halinde eriyip ölmek istedim.

O sırada dünyanın *en kötü* DJ’lik zamanlaması misali müzik dans temposundan ağır şarkılara geçti. Anlaşılan Luca ve benden sıkılan kalabalık da dağılıp yavaş yavaş piste doğru döndü. Böylece Luca ve ben karşılıklı, çevremizde yırtık gırtlakıyla sevgilisine ağıt yakan Adele şarkısı eşliğinde dans eden çiftlerle baş başa durduk.

Luca’nın gözlerinden son kez ihanet ve kırgınlık geçti ve tam ters yöne doğru koşmaya başladı.

“Luca!”

Fakat o koşmayı sürdürdü, sonunda uzakta minik bir nokta oldu. Luca ki, hayatta koşmazdı.

Yavaşça çimlere çöktüm, elbisem siyah bir sıvı gibi çevreme yayıldı. Arkadaşlarımdan sesleri başımda vızıldıyordu, ne dediklerini çözemiyordum.

Ben ne yapmıştım.

Gözlerimi kapadım ve her şeyin bittiğini hissettim. Vücudumdaki her bir kemik yorgundu. Pes etmeye sahiden hazırdım.

Sonra hayatım boyunca bana yardım etmiş ses kulaklarımda çınladı. *Mücadele etmek senin elinde.*

Gözlerimi birden açtım. Yay gibi fırladım, ıslak elbisemi kuyruğundan tuttuğum gibi koştum. Fiona ve Wes beni takip etmeye başladı ama, “Ben hallederim!” diye seslendim. Çarşaf gibi dümdüz biçilmiş çimlerde, pırıl pırıl parlayan okyanus manzarasına doğru koşarken beni izlediler. Wes bağırdı, “*Hwai-ting!*”

Luca’nın tırtıklı siyah kayalarda okyanusa bakarak oturduğunu görene kadar koşmayı sürdürdüm. Nefesimi düzene sokmaya çalışarak ona doğru yavaşça yürüdüm.

“Zatürre mi olmak istiyorsun?”

Luca şaşırıp arkasını döndü. “Desi?”

Kalbim güm güm atıyordu, okyanusun gümbürtüsünü bile bastırıyordu. “Beni duydun, Bay Narin Bünye.”

Luca ayağa kalkıp elini ıslak saçında dolaştırdı. “Neden buradasın?”

Ellerimi belime koydum. Wonder Woman duruşu. “Çünkü bir kereliğine de olsa, kendimi açıklamam lazım. Senden başka kimse yokken.”

Luca’nın siniri yerini bezginliğe bırakmıştı. Çok yorgun görünüyordu. “Söyleyeceğin hiçbir şeye inanabileceğimi sanmıyorum, Desi.”

Bacaklarım titremesine rağmen pozumu bozmadım.

“Biliyorum. Ve anlıyorum. Bu gece neredeyse ölümüne sebep olduğum için çok üzgünüm. Gerçekten. Ama sadede geleceğim. Buraya bir erkek arkadaşımın olmasıyla kendime bir şey kanıtlayacağım için, listemde bir başka maddeye daha artı koyacağım için gelmedim.”

Luca’nın yüz ifadesini yorumlamak zordu ama cesaretimi toplayıp devam ettim. “Geldim çünkü... *senden* hoşlanıyorum, artık benliğimin bir parçası oldu, kontrolümün dışında bir şey haline geldi. Ancak beni reddedebileceğini bile bile, belki de tekrar kalbim kırılacak olsa da, yine de bunu yapmayı seçiyorum. Bu artık benim... benim kontrol edemediğim bir şey. Ve pes ediyorum. İsteyerek.”

O esnada Luca’nın yüzü değişti, neredeyse bir anda yumuşadı. “Neden?”

Sabırım kalmamış gibi ellerimi havaya savurdum ve Wonder Woman duruşunu okyanusa fırlattım. “Çünkü seni seviyorum!”

Bu cümle aramızda asılı kaldı, son birkaç haftadır beni kaçıklığa sürükleyen şey işte bu gerçektir.

Luca bana bakakaldı, sadece yüzündeki suları çabucak silmek için hareket etti. Sonsuza dek göz göze kalacaktık. Bacaklarım öylesine titriyordu ki daha ne kadar süre ayakta durabileceğimi bilmiyordum.

Derken.

Luca hızlı adımlarla yaklaştı, beni kollarına aldı ve öptü. Tatlı, kibar bir öpücük değildi, telaşlı ve acildi. Ben de kollarına yığılıp onu öptüm, ellerim ıslak saçlarına karıştı. Pişmanlığımın tamamı ve daha iyi olacağıma söz verme hırsıyla öptüm onu.

Sonunda ayrıldık ve kalbim yuvasına geri döndü, hiddetle çarpıyordu.

Luca yüzümü avuçlarının içine aldı. “Ben de seni seviyorum.”

O boktan ayrılık bulutları dağıldı, haftalar sonra ilk kez tekrar içim ısındı. “Gerçekten mi?”

“İnanman neden bu kadar zor? Sence bütün o Kore dizisi senaryoları yüzünden mi senden hoşlandım?”

Ben evet anlamında başımı sallarken, o hayır anlamında salladı. “Doğrusunu istersen, o olayları hep çok garipsemiştim. Senin aşırı şanssız olduğunu düşünmüştüm.”

Kahkaham burun çekmeyle karıştı. “Şanssızdım zaten. Erkekler konusunda. Sonra sen çıkageldin ve artık şanssız olmak istemedim.” Başımı sağa sola salladım. “Yaptıklarımın ne kadar rezil olduğunun farkındayım, inan bana, çok çok üzgünüm. Özellikle hayatını tehlikeye attığım için.” Durdum. “Üç kere.” Luca kakhaha attı ve o bayıldıgım, bittiğim samimi gülüşünü serbest bıraktı.

“Ama Luca, şunu bil ki planım ne kadar rezil olursa olsun, gerçekleşmesini istedim. Sen bu elbiseyi defterime çizdiğin anda istedim.”

Luca tek kaşını kaldırdı. “Elbise konusunu hiç açma.”

“Lillian yardım etti.”

Luca iç geçirdi. “Hiç şaşırmadım.” Sonra ciddileşti. “Kore dizileri değildi. Sendin. Nasıl anlamıyorsun? Senin çekici zekân. Her şeye kendini adayışın. O komik burundan gülüşün. Babanla aradaki samimiyet... bir şekilde bana *babamı* bile sevdirdin.”

Bir tutam saçımı kenara itti. Cevap verme yetimi

kaybetmiştim, her bir parçam, ağzından çıkan her kelimeyle beraber ısınıyordu. “Babanın hatırına üzgün olmayacak kadar güçlü ve azimlisin. Onu kırmamak için. İşte bu... öte bir şey. Çok özel. Stanford’a ihtiyacın yok, Desi, onların sana ihtiyacı var. Sen kırk yılda bir rastlanacak birisin.”

Kirpiklerimden ayak tırnaklarıma kadar karıncalandım. Sonra kederle gülümsedim. “Stanford’ın cevabını haftaya öğreneceğim.”

Luca başını iki yana salladı. “Stanford demişken. Neden mülakatını kaçırdığını bana söylemedin? Neden bana *o gün* söylemedin?”

Şaşırdım. “Ne? Kimden duydun?”

“Babandan. Bu sabah arabamı almaya gittim.”

Ne! Babam tek kelime etmemişti. Fakat onun yufka yürekli, romantik kalbini bildiğim için bu yaptığına şaşırmadım. Önüme baktım. “Sana bu yükü yüklemek istemedim. Benim kendi kararımdı.”

“Bilsem bunu yapmana asla izin vermezdim.”

“Biliyorum. Ama *ben* yapmak istedim.”

Luca’nın yüzündeki hayranlık, içimde kalan son özgüven eksikliğini de eritti ve arınmış hissettim. Yeniden doğmuştum. Luca beni çekip öyle bir sıkı sarıldı ki nefes alamadım. “Hadi kaçalım buradan,” diye fısıldadı.

Boynuna gömülüp gülümsedim. “Tamam.”

Elimi sımsıkı tuttu ve otele yürümeye başladık. Fakat aniden durdum ve Luca arkasını döndü.

“Luca. Şu anda onların yüzüne bakamam.”

Başıyla onayladı. “Tamam, ben gidip arabayı getireyim o zaman?”

Evet anlamında kafa salladım ve son saniyeye kadar el ele tutuştuk, parmak uçlarımızın ayrılması bize azaptı. Luca'nın tekrar otele yürüyüşünü seyrederken elimi göğsüme koyup iç geçirdim. O sırada da asksız sutyenimin içine sıkışmış bir şey fark ettim.

Ah, doğru ya. Kore dizisi adımları listesini çıkardım, sıırıslıklamdı. Kâğıdı hamur gibi olmuştu ve mürekkebi akmıştı.

Parça pinçik etmek, mümkünse ağzıma atıp çiğnemek ve yutmak istiyordum bu şeyi. Fakat o gülünç adımları ve kurallarıyla bu listeye bakarken neden dizileri çok sevdiğimi anladım. Umut vaat ettikleri ya da kendi amacıma hizmet ettikleri için değildi.

Hiçbir koşulda ödün vermeyen aşk hikâyeleri oldukları içindi.

Evet, bütün özellikleri komikti, klişeleri insanın içini bayıyordu ve dramları çok dramatikti. Fakat iyi günde kötü günde kopmayan, ilişki yürüyecek mi yürümeyecek mi bilmeden birlikte kalan insanlar hakkındaydı. Gerçek aşk: Risk almak ve inanmaktan ibaretti. Hiçbir şeyin garantisi yoktu.

Luca arabasıyla tam önümde durdu ve Honda Civic'i görünce içim eridi, babam tarafından sevgiyle onarılmış ve yeni bir şans tanınmıştı. Listeyi dertop edip elbisemin içine tıktırdım.

Sonra arabaya binip erkek arkadaşına baktım. "Eee, nereye gidiyoruz?"

Luca omuz silkti. "Bilmem."

Ömrüm boyunca ilk kez bu cevap beni hoşnut etti.

SON

“Çek koca kafanı.”

“*Efendim?*”

Babam turşusunu ağzında çitirdatıp cevap verdi. “Beni duyduğun. Televizyonu göremiyorum.”

“Benim mi kafam büyük?!” diye ciyak ciyak bağırdım, yerde oturduğum noktadan arkamı dönüp babama dik dik baktım. “Benim kafam gayet normal büyüklükte çünkü anneme çekmişim, senin kafanı almamışım.” Böyle desem bile, sehpayı yasladığım sırtımın arkasındaki yastığı düzeltip çenemi göğsüme indirdim ve biraz alçaldım.

“Luca, sen söyle. Gerçeği biliyorsun.” Babam arkamızda yayıldığı televizyon koltuğundan ayağını uzatarak beyaz çoraplı ayağıyla Luca’nın sırtını dürtükledi.

Hemen yanımda oturan Luca sessizce omuzlarını titreterek gülüyordu. “Cevap verme sakın,” diye onu uyardım.

“Sana lafını geçirmesine izin verme!” dedi babam.

“Sen de lafımı geçirmem konusunda ona lafını geçirme!” diye cevap verdim.

Luca uzanıp Kore dizilerindekiler gibi alnıma bir fiske attı. “Babana bağırma.”

Babam arka planda kahkahadan kırılırken alnıma dokundum. Babamın gülüşüne küçük bir viyaklama eşlik etti. Hemen arkamı dönüp babamın kucağında oturan kahverengi tüy topağını işaret ettim. “Sen karışma, Popcorn!” Babamın yavru köpeği cevaben esnedi ve babam karnını okşasın diye sırtüstü gerindi.

“Artık ikiniz de sinir bozucu olmayı keser misiniz, şu bölümü bitirelim?” diye bağırıp uzaktan kumandanın oynat tuşuna bastım ve *Descendants of the Sun* müziği başladı.

Luca bana sokuldu, ben de omzuna gömüldüm. Bir şey sırtımı itti. “Appa!”

Ayak bu kez de beni dürtmüştü. “Ya. Babanın karşısında neler yapıyorsun bakayım?”

Luca anında beni bırakıp uzaklaştı. Fakat üstümüze örttüğümüz battaniyenin altından elime uzandı ve parmaklarımızı birbirine doladık.

Kulağıma fısıldadı, “Sence Yüzbaşı Yoo bu bölümde nihayet açılacak mı? Yoksa yine bir doğal afet yollarını mı kesecek? Eğer bu bölümde de öpüşmezlerse yemin ederim birilerini öldüreceğim.”

Kederle başımı salladım. “Sence hemen öyle açılır mı? Rüyanda görürsün, dostum. Yeterince işkence çekmedik.”

Luca beresini gözlerine indirip başını arkaya attı. “Tanrım. Bir başka yetimin daha hayatını kurtarışlarını izlersem...”

“Sessiz olun!” diye bağırdı babam.

“Daha açılış müziği çalıyor!” diye diklendim.

Babam yine turşusunu ısırdı. “Eee! Ayrıca bana cevap vermek yok, Desi. Stanford’a kabul edilememe cezası.”

Offf. Üniversiteye başvurumun reddedildiğini yazan mektup mezuniyetten iki gün sonra eve gelmişti ve muazzam bir darbe olsa da, bir şekilde kendimi hazırlamıştım. Şimdiyse, mezuniyetten üç ay sonra, anısı ince bir sızı olarak kalmıştı.

Kep töreninde podyuma çıktığımda, okul birinciliği konuşmama başlamak üzereyken püsküllü kep takmış ve ucuz polyester cübbeler giymiş kalabalığa şöyle bir bakmıştım, güneş gözlerimi kamaştırıyordu. Tam o anda okyanus esintisi sahneye vurmuştu ve elimle kepimi tutmuştum.

“Beklenmedik şeyler olur,” demiştim mikrofona eğilip. “Önemli olan bizim nasıl tepki verdiğimizdir, bu olaylardan aldığımız dersler ve asıl kimliğimizi biçimlendirecek karaktere evrilmemizdir.”

Konuşmamın geri kalanı bitince kepleri havaya atmış, neşyle bağırmıştık. Ağzım kulaklarıma vararak mezun olan arkadaşlarıma bakmıştım, Stanford’ın yolladığı kabul edilmediniz mektubu masamda, bu mesajı her gün anımsatması için çerçevesinde duruyordu. Wes’in New Jersey’ye taşınmadan önce bütün çizgi romanlarını kolilemesine yardım ederken gözyaşlarımı tutabilmemi sağlayan buydu. Fiona, Berkeley yoluna düşerken ağzına kadar kutuyla dolu Penny’nin yanında koştuğumda da yine bunu düşünmüştüm. Boston Üniversitesi yurdundaki odama yerleşirken ilk birkaç gün yine bunu düşüncektim.

Yazın son günlerini Luca ve babamla beraber geçirirken yine aklımda aynı şey vardı. Babamdan ayrılacağımı düşündükçe üstüme çöken o ezici keder, Luca'dan trenle bir saat uzakta olacağımı bilmenin verdiği rahatlamayla hafifliyordu. (Bütün okul dönemi için çizelge hazırlamıştım, böylece ayda en az iki kere görüşecektik.) Babamı bir başına bırakmaya gelince... eh, Popcorn ve tuvalet eğitimi alma konusundaki inatçılığı babamı bayağı bir meşgul edecekti. Bir bu, bir de babama açtığım on-line randevu profili (içim titreyerek).

Dram dizisi başladı, bebek yüzlü Yüzbaşı Yoo ve taş bebek güzelliğindeki Doktor Kang bir mutfakta birlikte sarhoş oluyordu, baş başaydılar. Arka planda bir aşk şarkısı çalıyordu, ikisi birbirlerine bakıyor, santim santim yaklaşıyorlardı. Öpüştüler! Ardından... kız kaçtı.

Luca battaniyeyi bir tekmeye üstümüzden atıp bağırdı. *“Dalga mı geçiriyorlar?”*

Babam ve ben kıkırdadık. Kore dizileriyle Luca'ya işkence etmeye bayılıyorduk; bu yaz boyunca bizimle birlikte seyrettiği üçüncü diziydi.

“Merak etme, içlerinden biri yakında ciddi anlamda yaralanacak, ondan sonra birbirlerinden hoşlandıklarını itiraf etmek zorunda kalacaklar. Umarım yeni bir mayın tarlasına düşerler!” dedim şen şakrak.

“Bu ordu karargâhının her köşesinde bir mayın tarlası olmasına bayıldım. Rasgele. Ayrıca, Akdeniz’de Güney Kore askeri üssü olması gerektiğini de hiç bilmiyordum,” diye burun kıvırdı Luca.

Gözüne düşen bir tutam saç geri itip beresini düzelttim.

“İnanmama Diyarı’na girdin mi sonsuza dek yolunu bulamazsın, sevgili erkek arkadaşım,” dedim. “Arkana yaslan ve inan, öyle çok daha eğlenceli oluyor.”

YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN EN SAĞLAM KORE DİZİSİ REHBERİ

Desi ve Dramabeans sayesinde evinizde!

Nereden başlayacağını bilemeyen çaylaklar için artık korku tarih oldu! Orada bir yerde herkese uygun bir Kore dizisi vardır. Bu rehberin işe yaraması için tek olmazsa olmaz aşk hikâyelerini sevmenizdir.

Hadi başlayalım! İlk önce: **Romantik romans** mı seyretmek istersiniz, yoksa **romantik komedi** mi?

ROMANTİK ROMANS

Tamam, **tarihi** mi olsun, **şimdiki zamanda** mı geçsin?

Tarihi!

O zaman, *Princess's Man'e bakın. Cinsiyet rollerini değiştiren bir tarihi romans var mı acaba?* Tabii ki, aradığınız dizi *Sungkyunkwan Scandal*.

Peki ya fantastik ögelerle bezeli bir tarihi romansa ne dersiniz? *The Moon That Embraces The Sun* dizisini izleyin. **Özellikle de zaman yolculuğu mu yapsınlar?** Aradığınız dizi *Faith*.

Şimdiki zaman isteyenler!

Of, nereden başlasak...

Aksiyonlu bir şeylere ne dersiniz? Bir sürü güzel dizi var, kahramanlarınızın kimliğini gizli tutmasını istiyorsanız, *City Hunter* ya da *Healer* seyredin. **Aksiyon olsun ama tanklar tüfekler konuşsun mu diyorsunuz?** Hemen *Descendant of the Sun*'ı bulun. **Ama biraz da alternatif dünya olayına girilsin.** Demek ki *The King 2 Hearts* izlemek istiyorsunuz.

Hadi liseye geri dönelim. Aman tanrım, madem ısrar ediyorsunuz, o zaman *Heirs* izleyin. **Üniversiteye ne dersiniz?** Şu klasikten şaşmayın: *Feeling*.

Biraz daha yetişkin işi olsun, destansı politik bir diziye ne dersiniz? Bu türde tek dizi var, muhteşem *Sandglass*.

Bir *Külkedisi* hikâyesi ilginizi çeker mi? En meşhur klasik *Star In My Heart* dizisidir.

Arkadaşlıktan-aşka-geçenler olsun mu? *Propose* ve *The Producers* dizilerini bulun.

İı, peki vücut değıştirsınler mı? Evet, *Secret Garden*'da bu da var.

Peki ya gelmiş geçmiş en romantik, melodramla dolu ölümcül hastalık dizisine ne dersınız? Ağlak *Dört Mevsim* serisinden başkasını aramayın: *Autumn In My Heart*, *Winter Sonata*, *Summer Scent* ve *Spring Waltz*.

ROMANTİK KOMEDİ ZAMANI!

İlk iş *I Need Romance*ı deneyin. **Güzel, ama Kore pop müziğini de severim.** O zaman *You're Beautiful* ve *Dream High* (#1). En bombası *Boys Over Flowers*'dır ama diğer uğta, hayat-tan gerçek bir paręa *Answer Me*, 1997 ve sonrasında çekilmiş *Answer Me*, 1994 ve *Answer Me*, 1988 yer alır.

Hadi fantastik türüne girelim. Sevinęle *I Heart Your Voice*, *My Girlfriend Is a Gumiho* ve *My Love From Another Star* dizilerini takdim ederiz. **İçlerinde hiç içine ruh kaçanı var mı? Olmaz mı, *Oh My Ghostess*.**

Fazla ekstrem olmayan bir şeyler yok mu? *Coffee Prince* (#1) hastası olmaya kendinizi hazırlayın.

Peki son moda romantik komedi diye bir şey var mı? Kore dizisi mi, evet. İlk *Jealousy*'dir.

İddiaya varım, farklı kişiliklere bürünen karakterlerin

olduğu bir dizi bulamazsınız! *Ha ha, sen daha inanma. Koş git, Kill Me, Heal Me* seyret.

Peki o eski tarz, ilişki sözleşmeleri? *Full House* ve *My Name Is Sam-Soon*.

Evet, artık sıra sizde, seyredin gitsin! Eğer bu rehber de size yetmediyse, **dramabeans.com** sitesine bir bakın. :)

xo

Desi, javabeans ve girlfriday

TEŞEKKÜR

Bu kitabın yolu, tam da konusuna uygun şekilde, uzun ve dramatikti. Benim bu eğlenceli kitabım uğruna bir sürü insanın zamanı harlandı.

Öncelikle, hepsinin en sıkısı, en iyisi Judy Hansen’a teşekkürler.

Sevgili editörüm Margaret Ferguson’a bilgisi, sabrı ve beni çok çok daha derin düşünmeye sevk ettiği için teşekkürler. Appa’ya bir köpek vermemi hatırlattığı için de! Kore dizisi uzmanlığı ve düşünceli notları için Jasmine Ye’ye. Ayrıca Elizabeth Clark (o etek yok mu!), Melissa Warten, Chandra Wohleber ve Andrea Nelkin’e çok teşekkürler.

Babamın her zaman dediği gibi, “İster inan ister inanma...” Bu kitap için pek çok araştırma yapmak zorunda kaldım. Bu yüzden teşekkürlerin sahibi: Tenis muhabbeti için Chris Ban. Desi’yi en doğru bilgili araba ineği yaptığı için Toby Cheng. Resim dersiyle ilgili her şey için Emma Goo. Polis desteği için

Sharon Kim. İsmi, büyükanneler ve yemekler hakkındaki soruları cevapladığı için Desi Stewart. Bana tekne dersi verdiği için David Zorn. Beni RIGS -Robert Brinkerhoff, Lucy King ve Bonnie Wojcik- halkıyla tanıştırdığı için Susie Ghahremani.

Bana yeterli alan, kafein ve iyi enerji sağladığınız için Found, Dinosaur and the Semi-Tropic'e teşekkürler.

Dünyanın en iyi romans yazarları: Kore dizisi senaristleri. *Healer soundtrack'ine. Healer'in kendisine.*

Ablalarım: Aklımı başımda tutmayı sağlayan Gchats ve Dr. Lydia olduğu için Lydia Kang'e; değişmeyen desteğin için Ellen Oh'ya.

Bu kitabın ilk harika okuyucularına tüm desteği için teşekkürler: Natalie Afshar, Alison Cherry, Maya Elson, Cindy Hu, Nicole McInnes, Kara Thomas ve Amy Tintera. Lucky 13's'e, şu yazarlık serüvenimin en başından beri benimle birlikte oldukları için teşekkürler. Ayrıca Bog'a Celeste Pewter ve Kaila Waybright'a bu yazarı ayakta tuttukları için teşekkürler.

Dramabeans'den Sarah Chung (javabeans) ve Jennifer Chung'a (girlfriday) sonsuz teşekkürler, en güzel Kore dizisi tavsiyelerini sizden aldım. Gelmiş geçmiş en iyi Kore dizisi internet sitesini ve kitlesini yarattığınız için çok teşekkürler.

LA'den yazan kadınlarım, ki kafeinden daha hayati öneme sahiptirler: Robin Benway, Brandy Colbert, Kristen Kittscher, Amy Spalding ve Elissa Sussman. Birlikte o kadar çok yazdık, birbirimize öyle çok evcil hayvan resmi gönderdik ve öyle çok şarap tükettik ki. Sizi tarifsiz seviyorum kızlar, çok teşekkürler. Amy Kim Kibuishi'ye, sonsuza dek ilk okurum olacaksın. Yazar eşlerim Sarah Enni ve Kirsten

Hubbard'a, tam vaktinde LA'e geldiğiniz için teşekkürler.♡

Oliver'a; gelmiş geçmiş en iyi yazar dostuydun. Aramızı acayip tuttuğu için Poppy'ye.

Appelhans, Appelwats ve Peterhans'a ikinci ailem oldukları için ve bu şehirli kızı ağaç aşkıyla yanan birine çevirdikleri için çok teşekkürler. Goo-Lee-Chun ve Choi-Hong-Han-Seo-Kim ailelerinin tüm fertlerine kitabımı gerçekçi ve Koreli kıldıkları için teşekkürler.

Bana terbiyeli ve bakımlı ellere sahip, bağımsız bir kadın olmayı öğrettiği için Halmoni'ye teşekkürler. Gerçekten seni çok özlüyorum.

Kardeşim Christine'e tüm kız kardeşsel şeyler için (mesela ihtiyaç anında Panda Express'e benimle gelmek ve stres atmak için online alışverişi mümkün kılmak gibi) teşekkürler. Anne ve babama her şey için ama en önemlisi beni yıllar önce Kore dizileriyle tanıştırdıkları için teşekkürler. Sıkıcı video dükkanı ziyaretlerinin semeresini böyle alacağımızı kim bilirdi? Mütemadiyen yaptığım yorumlara güldüğünüz için de teşekkürler.

Son olarak, kocam Chris Applehans'a. Geceler boyu beyin fırtınası yaptığımız, gerçek aşk hikâyesi yazmam için ısrar eden, her zaman daha iyi olmam için beni zorlayan ve bana yürekten inanan eşime. Teşekkür ederim, Orijinal Şirin Ressam Çocuk.

**Beğeneceğinizi
düşündüğümüz
diğer kitaplar**

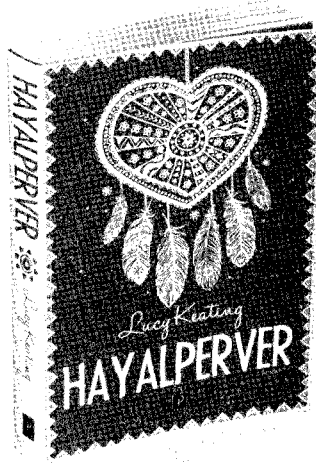

BU BENİM DÜNYAM

Lucy Keating

Dünyanın en garip şeyi olur. Kâğıttan bir uçak yavaşça pencereden içeri girer. Annabelle çok şaşırır. Uçak biraz havada süzülür ve sonra masasına konar. Kâğıdın üzerinde şunlar yazılıdır: Tam o anda Will, Annabelle'in kapısını çaldı, ona tam da o an istediği şeyi getirmişti. "Ah, kafa mı buluyorsun benimle?" der Annabelle. Bir süre sonra bir ses duyar.

Kapı çalıyordur. Tak, tak, tak...

HAYALPERVER

Lucy Keating

Rüyalarınızda gördüğünüz kişiye âşık olursanız gerçeklikten kopar mısınız?

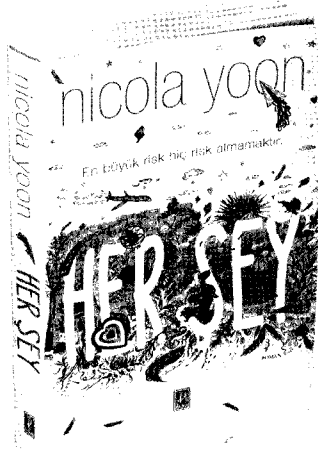
Peki ya rüyalarınız gerçek olursa?

Alice kendini bildi bileli rüyasında Max'i görüyor. Rüyasında onunla tüm dünyayı gezdi ve ona delicesine, çaresizce âşık oldu. Max rüyalarının erkeği ama sadece rüyalarının. O gerçek değil. En azından değil, Alice yeni okulunun ilk günü sınıfa girip onu karşısında bulana dek. Ama Gerçek Max, Rüya Max'e pek benzemiyor. Gerçekler rüyalardan çok farklı. Ya da gerçekten farklı mı?

"Doğruluk mu? Cesaret mi? kalpte iz bırakan bir roman.
Elimden bırakamadım."

muchlovedbooks.blogspot.co.uk

HER ŞEY

Nicola Yoon

Bazen en sevdiğim kitapları sondan başa tekrar okurum. Son bölümden başlar ve başa kadar tersten okurum. Bu şekilde okuduğunuzda, kitabın bölümleri de umuttan çaresizliğe, kendini tanımaktan şüpheyeye doğru gider. Aşk hikâyelerinde çiftler sevgili olarak başlar, sonunda yabancı olurlar. Yetişkinliğe ulaşma kitapları yolunu kaybetme hikâyelerine dönüşür. En sevdiğiniz karakterler yeniden doğar. Benim hayatım bir kitap olsa ve tersten okunacak olsa, hiçbir şey değişmezdi. Bugünün dünden hiçbir farkı yoktu. Yarın da bugünle aynı olacaktı. Maddy'nin Kitabı'nda, bütün bölümler birbirinin aynısıydı. Olly'ye kadar.?

Değerli Okuyucumuz,

Pena Yayınları'nı seçtiğiniz için teşekkür ederiz. Okuduğunuz bu kitabın beklentinizi karşıladığını umarız. Penada, bir kitap kapanır, yeni bir iletişim başlar.

Bize www.penayayinlari.com ve www.facebook.com/penayayinlari sayfalarımızdan ulaşarak bu iletişimi daha da zenginleştirebilirsiniz:

- Kendiniz ve arkadaşlarınız için kitap önerilerine göz gezdirebilir,
- Kitap videolarını izleyebilir,
- Kitaplarımızın ilk bölümlerini okuyabilir ve kendiniz için en uygun olanı seçebilir,
- En sevdiğiniz yazarların imzalı kitaplarına ulaşabilir,
- Yarışmalarımıza katılabilir ve hediyeler kazanabilir,
- Yazarlarla iletişime geçebilir,
- Görüşlerinizi paylaşabilirsiniz.

Aşağıdaki bilgilerinizi okuyucu@penayayinlari.com adresine gönderdiğiniz takdirde bu fırsatlardan her zaman yararlanabilirsiniz.

Kitap: Aşık Değilim Olabilirim

Ad:

Soyad:

E-posta:

Doğum tarihi:

Cinsiyet:

Adres (Kataloğumuzun adresinize gelmesini istiyorsanız):

* Yeni! İletişim bilgilerinizi doldurduktan sonra bu sayfanın fotoğrafını çekip yukarıdaki e-posta adresimize gönderin, bu fırsatları kaçırmayın.

Sevgilerimizle,
PENA YAYINLARI

Tek ihtiyacınız olan bir plan ve eyleme geçmek. Babamı arka bahçemizde kaz yetiştirmeye böyle ikna ettim, ortaokuldaki kütüphanemizi bütçe yetersizliğinden kapanmaktan böyle kurtardım, on altıncı yaşgünümde bungee jumping yaparak (çişimi biraz kaçırmış olabilirim) yükseklik korkumu böyle yendim ve her sene böyle sınıf birincisi oldum. İnsan azmetti mi her şeyi başarabilir. Âşık olmayı bile.

Desi Lee, iyi bir planla her şeyi halledebileceğini düşünür. Başarısız olduğu tek bir konu vardır: Aşk. Ne zaman birinden hoşlanacak olsa şanssızlık ve türlü türlü sakarlık başından eksik olmaz. Ama bir gün, hayatında gördüğü en mükemmel çocuk sınıfa girdiğinde, Desi aşk sorununun çözümünü bulur: Kore dizilerinden yola çıkarak aşka giden yolun planını çıkarır. Ancak bilmediği bir şey vardır: Aşkta plan yapılmaz.

âşık değilim, olabilirim

ÂŞIK DEĞİLİM, OLABİLİRİM'E ÖVGÜLER

"Esprili, hoş bir anlatım."

Kirkus Review

"Maurene Goo'nun canlı, esprili anlatımı daha ilk bölümden beni esir aldı. Bayıldım!"

Morgan Matson, yazar

"Harika Kore dizisi eğlencesiyle dolu tatlı ve sevimli bir romans."

Melissa De La Cruz, yazar

"Bu kitabı o kadar sevdim ki çocuklarıma ve tanıdığım tüm gençlere okutmak için sabırsızlanıyorum. Bu hikâyedeki ilişkiler gibi karakterler de harika. Büyüleyici ve çok komik olan bu kitap tek kelimeyle muhteşem!"

Ellen Oh, yazar

— — —
NPR 2017 En İyi Kitaplar Listesinde • Kirkus Review 2017
En İyi Kitaplar Listesinde • Publishers Weekly 2017 En
İyi Kitaplar Listesinde • Seventeen 2017 En İyi Gençlik
Kitapları Listesinde

PENA YAYINLARI A.Ş.

HALASKARGAZI CAD. NO 51, ŞİŞLİ 34373, İSTANBUL

TEL.: 0 212 368 83 00 • FAKS: 0 212 381 76 48

www.penayayinlari.com • info@penayayinlari.com

ISBN 978-605-9441-74-2

9 786059 441742